

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR VAMPIRE QUEEN

QUEEN
TAKES DARKNESS
BOOK 2

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE KARANLIĞI ALIR 2

JOELY SUE BURKHART

Telif Hakkı © 2021 Joely Sue Burkhart

Kapak Resmi Dark Imaginarium

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Kraliçe Karanlığı Ele Geçiriyor 2

1. Helayna
2. Helayna
3. Helayna
4. Helayna
5. Helayna
6. Helayna
7. Helayna
8. Myrk
9. Dörr
10. Helayna
11. Helayna
12. Dörr
13. Dörr
14. Helayna
15. Svar
16. Helayna
17. Helayna
18. Helayna
19. Helayna
20. Helayna
21. Helayna
22. Myrk
23. Helayna
24. Helayna
25. Helayna
26. Helayna

Yazarın Notu

KRALİÇE KARANLIĞI ALIR 2

Karanlıktan kaçmak sadece bir başlangıç...

Yeni keşfettiği gücün etkisiyle Helayna Ironheart, Hel'in sonsuz karanlığından insan dünyasına kaçtı. Hatta üç koruyucu Kan'ını, kanını vererek taştan gargoylelerinden kurtarmayı bile başardı. Ancak dünya yılanının sonsuz sarmallarından kaçmak, Karanlık'taki yolculuğunun yalnızca başlangıcıdır.

Karanlık alfar kanı bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyor ve bir vampir kraliçesi olmanın ne demek olduğunu zar zor hatırlıyor. Bırakın bir yuvayı nasıl yöneteceğini ya da diğer kraliçelerle nasıl pazarlık yapacağını. Sonra erkek kardeşi korkmuş, travma geçirmiş bir kraliçeyi kapısının önüne bırakır ve peşinde yakıcı güneş iblisleri vardır.

Güneş ve Karanlık asla bir araya gelmemiştir ve Karmen'in güneş gücü Helayna'nın değer verdiği her şeyi yok etmekle tehdit etmektedir.

Kendini korumak için daha fazla güce ihtiyacı var. Ama daha fazla Kan çağırmak için Karanlığa geri dönmesi gerekecek...

Asla dönmemeye yemin ettiği tek yer.

Sevgili kız kardeşim için.

Düzenleme için Sherri Meyer'e özel teşekkürler,

Danielle Gumm, Amber Cannizarro, Nicole Hicks ve Samantha Smith düzeltmeler için ve Clara

Johnson, Dee Perry ve Kaila Duff Helayna'nın çalma listesine şarkılar ekledikleri için.

HELAYNA

H Ome. İki katlı kulübeye bakarken bir an paniğe kapıldım. Burada yaşadığımı hatırlamıyordum. Daha önce hayatımın çoğunu burada geçirmiş olmama rağmen.

Dev bir yılanın içinde uyanmadan önce.

Svar tısladı ve önüme geçerek koruyucu bir duruş aldı, diğer iki Kan ise bana yaklaştı.

Dörr o kadar iriydi ki sırtımı ve sağ tarafımı rahatlıkla örtebilir, beni kötülüğümü isteyebilecek herhangi birinin görüş alanından tamamen gizleyebilirdi. "Ne oldu kraliçem?"

Derin, titretek bir nefes aldım. "Buranın benim evim olduğunu biliyorum ama hiç tanıdık gelmiyor. Yüzyıllardır ailemle birlikte burada yaşıyorum. Sanırım. Tanrıça, sanırım gerçekten bilmiyorum. Zihnimde her şey birbirine karışmış gibi hissediyorum."

"Jörmungandr sadece senin gücünle beslenmedi," diye cevap verdi Dörr. "Anılarınızla da ziyafet çekti."

İçimde bir hüznün kabardı, neredeyse beni boğacak bir kayıp duygusu. Burada sevilmiştim. Yuvamızı ölümlü dünyanın geri kalanından izole eden ağaçları ve gölü beslemiştim. İçinden döndüğümüz büyük ağacı kesinlikle hatırlıyordum ama içinde yaşadığım asıl ev bir yabancınıninki de olabilirdi.

Kardeşim hâlâ hayattaydı. En azından adını ve neye benzediğini hatırlıyordum. Ama çocukluğumuzdan sonrasını pek hatırlamıyordum. Onu sadece hayal meyal sakallı, tüylü bir adam ya da kocaman bir kurt olarak hayal edebiliyordum. Wolfie. Çocukluk lakabı. Ona böyle demeye cüret edersem beni öldüreceğini biliyordum.

"Anılarım geri gelecek mi?" Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak usulca sordum.

"Belki de," dedi Myrk sol tarafımdan. "Bazıları travma yüzünden körelmiş olabilir. Yılanın içinde ne kadar süre tutulduunuz kraliçem?"

"Emin değilim. Kardeşim yaklaşık iki yüz yıl önce gittiğimi düşündüğünü söyledi. Ama o kadar uzun sürmemiş gibi geldi. Tam olarak değil. Bildiğim tek şeydi, hissettiğim tek şeydi, sonsuza dek. Ama aynı zamanda göz açıp kapayıncaya kadar geçti."

"Burada yaşayan başka biri var mı?" Svar sordu. "Ben bir şey hissetmiyorum ama ileride bir tür bariyer var. İçinde insanlar saklanıyor olabilir."

Yumuşak, uzak bir anı titreşti, bulanıklaşarak bir kalıntıya dönüştü. Ben ve bahçede kan damlayan başka bir kadın. Yüzünü göremesem de annem olduğunu düşündüm. "Bu bir kan çemberi. Benim kanımı taşımayan şeyleri yuvamdan uzak tutuyor."

Omzunun üzerinden bana baktı, alnında bir parça endişe kırılgılığı vardı.

Uzun siyah saçları ve ışıltılı kristal pembe gözleriyle insan yüzü beni gülümsetti.

Çok şey kaybettikleri için üzgünlerdi. Güpegündüz benimle sohbet edebilmeleri ne büyük bir mucizeydi.

Üç Kanım beni yılanın içinde ilk bulduğunda, kanatları ve pençeleri olan mürekkep siyahı yaratıklardı. Karanlık alfar, sadece Dünya Ağacı Yggdrasil'in altındaki en derin, en karanlık diyarlarda yaşayan yaratıklar. Engelini kaldırdığım pınarın adını taşıyan Hvergelmir, sonsuz karanlıklar diyarındaki bir bölgeydi.

Beni Jörmungandr'dan kurtarmışlardı ve o karanlık diyardan zar zor kaçabilmiştik. Burada, büyüdüğüm ölümlü dünyada, Kanım dev kaya heykellerine dönüşmüştü. Korkunç yüz hatlarına sahip devasa çirkin heykeller, güneş ışığına hapsolmuş, hareket edemiyorlardı. Onları bu yeni insan formuna sadece benim kanım getirmişti.

Sırf benimle birlikte olmak için parlak siyah yaratıklara dönüşme yeteneklerini kaybetmediklerini umuyordum. Yuvanın kenarına yaklaştığımda Svar'a yetiştim ama o duraksadı ve alfasına endişeli bir bakış attı. "Sorun nedir?"

"Birimiz senden önce gitmeli," diye yanıtladı Svar. "Güvenli olduğundan emin olmak için. Ama eğer bir şeyleri dışarıda tutarsa..."

Yanağını avuçladım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Artık benim kanımı taşıyorsun. Hiçbir şey seni benden uzak tutamaz, özellikle de kendi kan çemberimden. Yine de burada herhangi bir tehlike olmamalı."

Başparmağıma bir öpücük kondurdu ve ardından çınlayan sihirli bir perde gibi parıldadığını hissedebildiğim kan çemberine yaklaştı. "Tüm önlemleri almalıyız kraliçem."

Derin bir nefes aldı ve sonra kan çemberinin içinden geçti. Sınırı geçerken tenindeki karıncalanmayı hissettim. Omzunun üzerinden şaşkın bir bakış fırlattı ve sonra eve doğru koşmaya başladı. Onu takip etmeye başladım, yuvanın kenarında biriken derin karın içinden geçtim.

Dörr beni kollarının arasına aldı. "Hava soğuk kraliçem. Sizi koruyacak ayakkabınız ya da giysiniz yok."

İrkilerek güldüm ve göğsüne yaslanarak rahatlardım. "Soğuk beni rahatsız etmiyor ama bir yere götürülmekten de şikâyet etmeyeceğim."

Ön verandanın basamakları Dörr'ün ağırlığı altında inledi. Artık insan formunda olabilirdi ama kalın, geniş omuzları, iri göğsü ve ağaç gövdesi gibi kalçalarıyla hâlâ en az bir metre boyundaydı. Svar çoktan evin içinde kaybolmuştu, ön kapı her zamanki gibi kilitli değildi. Yuvanın içinde korkacak bir şeyimiz yoktu ama her yeri aramasına aldırmadım.

"Başka bir aileniz olup olmadığını hatırlıyor musunuz kraliçem?" Dörr sordu. "Birini aramalı mı?"

"Annem... Yüzünü ya da ne olduğunu hatırlamıyorum ama sanırım... Ölmüş olabilir. Babam..." Gözlerimi kapattım ve onun görüntüsünü canlandırmaya çalıştım. Ama tek görebildiğim hüznü gözleri olan koyu gri bir kurttu. "Ona ne olduğunu bilmiyorum ama burada değil. Dürüst olmak gerekirse hayatta olup olmadığını da bilmiyorum. Kardeşim bize doğru geliyor. Sürüsüyle birlikte güneyde."

"Sürü mü? Aile gibi mi?"

"Sayılır. Kardeşim bir kurt kralı. Bir kurdun şekline dönüşebilir..." Bunun ne olduğunu bile bilmiyor olabileceği aklıma geldi. "Tüylü, dört ayaklı bir hayvan. Eivind çoğu zaman diğer kurtlarla birlikte koşar. İnsanların etrafında olmayı sevmez."

Kulübenin içi biraz tozluysa da onun dışında rahatsız edilmemişti.

"Sizden ne haber kraliçem?"

Kafam karışmıştı, parlayan gözlerini aradım. "Peki ya ben?"

"Kara alfarların ailesi yoktur ama bu kavramı biliyorum. Kardeşin için hayvanlardan daha önemli olduğun kesin."

Sarsılmış bir halde, beni yavaşça ayağa kaldırırken sadece ona bakabildim. Kardeşimi seviyordum ama aramızda mesafe vardı. Duygusal mesafe. Yine de nedenini hatırlayamıyordum. "Bu tarafa geleceğini söyledi ama birkaç gün sürebilir."

Aslında Eivind bir ya da iki hafta demişti. Gerçi hatırlayabildiğim kadarıyla, hangi kıyıya gitmiş olursa olsun buraya bir ya da daha fazla günde gelebilirdi. Bir kurt olarak dönmesi de ancak bu kadar uzun sürerdi. Muhtemelen yüzlerce yıldır kayıp olmama rağmen, kurdunu bir kenara bırakmaya istekli değildi.

Bu da kurdunun onun için kız kardeşinden daha önemli olduğu anlamına geliyordu.

Kalbim sanki bir kılıç onu ikiye bölmüş gibi acıyordu. Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini hiç fark etmemiştim. Şu anda bilmem gereken çok şey vardı ve o benim en iyi bilgi kaynağımdı. Kaçırıldığında neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Ailemiz hâlâ hayatta mıydı? Eivind nasıl kaçırıldığıma dair ona ipucu verecek bir şey bulmuş muydu?

Neden hatırlayamıyorum?

DÖRR

KRALİÇEMİN YÜZÜNÜN NEŞELİ HALİNDEN DEĞİŞMESİNİ İZLERKEN, BURAYI SEVMEDİĞİME KARAR VERDİM. İlk kez beni taştan kurtardığında görmüştüm. Şimdi sanki büyük bir yük taşıyormuş gibi yorgun ve acılı görünüyordu.

Bu yükü ondan memnuniyetle alırdım. Keşke ne olduğunu bilseydim.

Bu ışık ve renk dünyasını seyretmek muhteşemdi, ama üzgün ve kederli olduğunda değil. Elimde olsa bile onu kesinlikle Hvergelmir'e geri götürmezdim. Bizi Yggdrasil'in dibindeki Karanlık bölgeden kurtarmıştı. Bu güç yalnızca ona aitti. Bu kadar güzel bir dünyayı hayal bile etmemiştim. Onun kadar harika bir kraliçeyi bir kenara bırakın.

Karanlık alfar olarak ebedi gecede yaşadık, bin yıl ve daha uzun süre ölümler gibi uyuduk. Sadece onun yardım çığlığı bizi o uzun uykudan uyandırmayı başarmıştı.

Bir insan odaya girdi ve beni o kadar ürküttü ki neredeyse kraliçemizi yakalayıp onu korumak için arkamdan itecektim ki adamın Svar olduğunu anladım. Teni kraliçemizinkinden çok daha koyu olmasına rağmen kraliçemizle aynı insan şeklini giyyordu. Geniş ağzında ve burnunun şeklinde tanıdık arkadaşımın parçalarını görebiliyordum ama gözlerinin parlak ışıltısı neredeyse şok içinde geri çekilmeme neden oluyordu.

Ona nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyordum. Gülünç derecede kırılğan insan teni, yumuşak siyah saçlar ve parlayan mücevher gözler. Gözlerimin mavi olduğunu söylemişti. Gökyüzü gibi mi? Bu kesinlikle görülmeye değer bir manzara olurdu.

"Kimseyi bulamadım," dedi Svar.

Sesi bile tuhaftı, koyu alfar sesinin derin tınısına hiç benzemeyen yüksek bir tını. Myrk'e baktım, dudaklarındaki tiksinti dolu kıvrımı koruduğunu görmek beni rahatlatmıştı ama homurdanması onun gaddar cüssesi olmadan aynı içgüdüsel etkiyi yaratmıyordu. "Burası neresi?"

"Bu kulübe annem tarafından Amerika'ya ilk geldiğinde inşa edildi. Minnesota'nın kuzey ormanlarımızdayız."

"Miögarör hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Myrk başını sallayarak tekrar homurdandı. "Her zaman Orta Dünya'nın haşarat gibi insanlarla dolu olduğunu düşünmüşümdür. Yine de bir insan kokusu bile almıyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü ve ağzını çevreleyen bazı çizgileri hafifletti. "Şehirler kesinlikle insan kaynıyor ama annem burayı uzaklığı nedeniyle seçti. Arabayla otuz dakika uzaklıkta küçük bir kasaba var ya da tekneyle gölün karşısında on dakika, ama o insanlar burada bizi hiç rahatsız etmedi. Hiç önemi olmayan rastgele şeyler hatırlıyorum. Neden annemin yüzü gibi daha önemli şeyleri hatırlayamıyorum?"

Midem korkuyla gerildi. Araba. Tekne. Anlamadığım başka kelimeler. Bu yabancı yerde onu nasıl koruyabilirdik?

"Beni gayet iyi koruyacaksın," diye sertçe karşılık verdi. "Öğreneceğiz. Birlikte. Benim de hatırlamadığım çok şey var. Umalım da her şeyi saçım kadar berbat etmeden önce nasıl kraliçe olunacağına ve bir yuvanın nasıl idare edileceğine dair hafızam yerine gelsin."

Kelimeleri hafifçe söyledi, ama bağındaki acı verici sızıları hissettim. Saçlarının dökülmesi onu çok yaralamıştı. Onu Jörmungandr'dan kurtarmak için uzun saçlarını kesmek zorunda kalmıştık. Yılan onu devasa sarmallarının içine geri çekmeye çalışırken yüzündeki paniği hatırlamak bile midemi bulandırıyordu. Gerçi onu kurtarmak için acele ederken, gurur duyduğu şeyi kesmekle son derece kötü bir iş yapmıştık.

"Tekrar büyüyecek kraliçem," dedi Svar.

Başını hafifçe salladı, gözleri kısılmıştı. "Saçımı kesmek büyümü serbest bıraktı. Kuyu kaynağını serbest bırakan kurban oldu, kanım değil. Tanrıçanın böyle bir fedakârlığı bana geri vermeye istekli olacağından pek emin değilim."

Vücuduna çamur parçaları bulaşmış ve saçlarının kırılmış kalıntıları keçeleşmişti. Yine de daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Tanrıçan seni çok kutsadı. Elbette seni bir kez daha taçlandırmak isteyecektir."

Sözlerimin onu yatıştıracaklarını umdum ama yine üzgün görünüyordu. "Keşke onun hakkında daha çok şey bilseydim. Annem bana ailemizde Hel'in kanını kutlamak için yapılan tüm efsaneleri ve ritüelleri öğretti ama O'nun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana anlatabileceğin bir şey biliyor musun?"

Önce Svar'la sonra da Myrk'le uzun uzun baktık, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kraliçemiz zaten çok şey yaşamıştı. O gerçekten-

"Evet, gerçekten bilmek istiyorum." Gözlerini devirdi, ancak üzüntü yüzünü terk etti. "Gerçi şimdi değil. Önce yıkanmak ve üzerimize giyecek bir şeyler bulmak istiyorum..." Başını salladı, dudakları şehvetli bir zarafetle kıvrıldı.

O anda tek düşünebildiğim, o benimle uğraşırken açıklıkta sırtüstü yatmaktı.

Bir kahkaha attı ve benim boyumdaki bir yaratık için fazla çürük görünen ahşap basamakları çıkmaya başladı. Bir insan olarak bile ondan cüceydim. "Kan bağına okumanın bu kadar kolay olmasına bayılıyorum. Ve evet, Kanım, bunu tekrar yapabiliriz. Her birinizin bir sırası olmalı."

Svar'ın basamakların bütünlüğü konusunda böyle bir endişesi yoktu, nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri olmasa da onun yanından hızla geçti. Sıranın kendisine gelmesini mi istiyordu? Yoksa sadece daha önce etrafı tararken bir tehdidi gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı onun korunduğundan emin olmaya mı kararlıydı?

"İkisi de," diye yanıtladı omzunun üzerinden. "Sen benim alfamsın, Dörr. Onu da okuma yeteneğine sahip olmalısın, en azından benim bağım aracılığıyla. Gerçi ikiniz de aynı kanı paylaşıyorsanız onunla doğrudan daha derin bir bağ kurabilirsiniz."

Ağırlığının altında ahşap inleyip gıcırdayınca irkilerek onları takip ettim. "Biz sizin gibi değiliz kraliçem. Daha önce hiç kanımızı paylaşmadık."

"Kara alfar olarak nasıl beslendin?"

"Sonsuzluk boyunca uyuduk. Hvergelmir'de zaman yavaş akar, bu yüzden zamanın ne kadar olduğunu bilmek imkansızdır."

eminim. Yiyecek ya da suya ihtiyacımız yoktu."

"Ondan önce, uykuda olmadığın zamanlarda, hayatın nasıldı?"

"Savaş."

Üçümüzün de onunla birlikte içeride duramayacağı kadar küçük bir odaya girdi. Bazı kolları çevirerek suyun bir leğene akmasını bekledi. "Ne tür bir savaş?"

"Tanrılar tanrılara karşı," dedi Myrk omuz silkerek. "Tanrılar jötnar'a karşı. Kara alfar öldürmek için yetiştirildi. Savaşları sona erdikten sonra tanrıların bize ihtiyacı kalmadı."

İç çekerek suyun içine yerleşti ve başını yana doğru sarkıttı. "Tanrıça, güzel ve sıcak bir banyoyu özlemişim. Küvetin bana katılman için çok küçük olması çok yazık. Seni üzebilecek bir şey söyleyeceğim."

"Bizi uzaklara göndermek dışında, bizi asla üzemezsiniz kraliçem," dedim.

"Helayna," dedi sertçe, bir gözünü açıp bana dik dik bakarak. "Sen 'kraliçem' diyorsun ve ben başka birini aramak için dönüyorum. Seni asla uzağa göndermem."

"Helayna," diye fısıldadım, dudaklarımda onun güzel isminin hecelerinin tadını çıkararak. "Benim kraliçem."

Bilmemizi istediğiniz her şeyi bize söylemekten her zaman çekinmeyin."

"Jörmungandr beni pınardan uzaklaştırmadan önce, pınarın tıkanıklığının kaynağını buldum." Duraksadı, bakışlarını yakalamak için daha dik oturdu, gözleri endişeyle parlıyordu. "Senin halkından birçoğuydu. Taştan şekilleriyle karanlık alfar."

Neden böyle bir haberin bizi üzeceğini düşündüğünden emin değildim. "Muhtemelen çağrınızı duymadan önce bizim gibi uyuyorlardı ve kaynağı engellemek için harekete geçildiğinden tamamen habersizlerdi."

Başı hafifçe eğildi. "Ölmemişler miydi? Bahsettiğiniz o savaşlarda öldürülmediler mi?"

Myrk bir kahkaha attı. "Neden savaş için bu kadar uygun olduğumuzu düşünüyorsunuz kraliçem? Helayna," diye ekledi hızla, Helayna'nın başı ona doğru dönerken. "Bizleri öldürmek son derece zordur. Bu yüzden bu kadar yaşlıyız."

"Bir kara alfarı öldürmenin tek yolu kafasını kesmektir," diye ekledi Svar kıkırdayarak. Kadın başını yavaşça salladı. "Bu bir şaka mı? Anlamıyorum."

"Kara alfar derisi Freyr'in kılıcı için bile geçilmezdir," diye cevap verdim. "Kendi başına savaşabilen büyülü bir kılıç."

"Peki ya Thor'un çekici?" diye sordu. "Mjöltnir, sanırım. Bu sizden birini öldürebilir mi?"

Svar kahkahalarla güldü ve kalçasını tokatladı. "Aynen öyle."

Ondan bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Yine anlamıyorum."

Svar'ın gözleri büyüdü. "Özür dilerim kraliçem. Şakaya karşılık verdiğinizizi sanmıştım. Mjöltnir de bizim gibi. Eminim diyarlardan birinde uyuyordur ve Ragnarök'ü bekliyordur."

Gözleri irileşti ve sersemlemiş gibi leğenin içine geri oturdu. "Thor'un çekici aslında karanlık bir alfar mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Myrk bize hediye ettiği insan şeklinden doğal formumuza dönüştü. İri kalçaları, fıçı göğsü, geniş omuzları ve uzun kolları ona devasa bir canavar şekli verdi. Derisinin mürekkep gibi siyahlığı, sırtına yaslanmış kösele kanatları ve kırbaç gibi kuyruğu, sadece büyük bir canavar izlenimini arttırdı.

Ona bu insan gözleriyle bakmak ve benim de aynı olduğumu bilmek garipti. Görmesi gereken şeyi görmek - Karanlığın canavarca, şeytani yarattığı - ve yine de bizi Kan olarak kabul etmişti.

Sağ elini kaldıran Myrk tüm kolunun şeklini değiştirerek elini devasa bir çekiç kafasına dönüştürdü. Kalın ön kolu şaft haline geldi. "İşte böyle kraliçem. Sadece Mjöltnir daha büyük ve daha detaylı bir tane yapılabilir. Ben kılıçta daha iyiyim. Svar baltayı tercih ediyor."

"Ama... yıldırım ne olacak?" O sordu. "Tüm hikayelerde Thor'un yıldırımına bir şeyleri parçaladığı

Çekiç ve ŐimŐek akıyor."

Myrk elinin normale dönmesine izin verirken omuz silkti. "Onu hiç görmedim ama ŐaŐırmazdım."

"YaŐlandıkça byrz," diye ekledim, anlamasına yardımcı olmaya çalışarak. "Ben üçümüzün en byğym, bu yüzden en büyük benim, ama Mjlnir'e kıyasla ben sadece bir ocuğum. O muhtemelen Őu anda bir dağ kadar büyüktür."

"Bir dev gibi mi? Bir jtunn gibi mi?" Biraz güldü ve Şaşkınlıkla başını salladı. "Onların gerçek olduğuna hiç inanmamıŐtım."

"Tüm jtnarlar dev değildir, ama evet, biroğ muhtemelen Mjlnir kadar büyüktür. Dokuz Dünya'da Trickster veya Jörmungandr kadar gerçek olan pek çok yaratık ve varlık var."

Derin bir nefes aldı ve birkaç saniye tuttu, yavaŐca nefes verirken gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Ben kaçırılmadan önce bunların hiçbirinin varlığından haberim yoktu. Keşke neler olduğunu hatırlasaydım. Sence geri gelecek mi?"

Korkusu o kadar büyüktü ki, kafamın içinden yayıldığını, devasa bir gong gibi yankılandığını hissedebiliyordum. Yılanın içinde hapsolmuŐken kendisiyle konuŐan adamı yeterince hatırlamıŐtı ki Loki'yi teŐhis edebildik. Jörmungandr'ı uyandırmayı ve böylece dünyaları sona erdirecek savaşı baŐlatmayı kesinlikle çok isterdi. Ama neden Helayna? Neden onu uyandırma umuduyla yılanın içine koymayı düŐünmüŐtü?

Planı neredeyse işe yaramıştı. Zar zor kaçmıştı. Yılan onu sonsuz karanlıkta bulabilmiŐti, sanki kanı ona da bize sylediğ gibi tatlı bir Şekilde Şarkı söylemişti.

Myrk ve Svar'a uzun uzun baktım ve onların sert, kesin onaylamalarını aldım. "Size bir daha elini bile süremeyecek Helayna, kraliçem. Üçümüz henüz hayattayken olmaz."

HELAYNA

I Banyodan sonra kendimi daha katı ve gerçek hissediyordum, yine de cildimi kızarana kadar kese yapma dürtüsüne direnmem gerekiyordu. Vücudumdaki o kendine özgü pullu kokuyu hâlâ alabiliyordum. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Beni tam anlamıyla içine çekerken dev yılanın içindeydim. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. kollarımdan aşağı iniyor.

Aynadaki görüntüme bakarken, dağınık saçlarımdan düzensiz kesimine takılmamaya çalıştım. Ya da yanağımdaki, boğazımdaki, kaburgalarımdaki çürüklere... Vücudumdaki tüm kemikleri kırmadığım için şanslıydım.

Bu da dönüp Dörr'ün yanaklarını avuçlarımdan içine almama neden oldu. "Yaralandın mı? Beni süpürüp götürmeden önce yılanın ağırlığı altında çatlayıp kırıldığını çok net hatırlıyorum."

Ağır, geniş omuzlarıyla en az iki ayak uzunluğunda olan böylesine dev bir adama göre son derece nazikti. Yanağını avucuma sürttü. "O anda acı hissettiğimi hatırlıyorum ama pınar serbest kaldığında acı da geçti. Bizi iyileştirdiğine inanıyorum. O büyüyle bizi iyileştirdin."

Bu kadar çabuk arkamı dönmek bir hataydı. Başım döndü ve dizlerimin beni dik tutacağına güvenemeyerek ona daha fazla yaslandım.

Hemen beni dev kollarının arasına aldı ve bir çocuk gibi kucakladı. "Dinlenmelisiniz kraliçem. Uyurken sizi güven ve rahat içinde nerede yatırabilirim?"

"Yatak odam koridorun karşısında."

Tereddüt etti, muhtemelen yatak odası ya da salonun ne anlama geldiğinden bile emin değildi. Svar yatak odamın kapı koluna dokundu ve ben de başımı salladım, "Evet, işte orada. Ben dinlenirken gel yanıma uzan. Yapacak çok şey var. Henüz uyumak istemiyorum."

Dörr beni yatağın ortasına yatırdı, ama yastıkları ayarlamak için yukarı ittim, odaya bakabilmek için kendimi daha iyi destekledim. Bir açıdan odayı büyüdüğüm yatak odası olarak tanıyordum ama aynı zamanda steril ve yabancı hissediyordum. Sanki uzun zamandır burada değilmişim gibi. Kaçırıldığımda burada mı yaşıyordum? İçimden bir ses hayır diyordu ama emin olamıyordum. Başka bir yere dair hiçbir anım yoktu.

Karşı duvardaki duvar resmini hatırlıyordum. Sanırım bir kadınla, annemle birlikte boyuyorduk. Gümüş rengi saçları vardı ve köklerinde ve dallarında sevimli hayvanlar olan dev bir ağacı boyarken çok gülmüştük.

Ve beni vurdu. Ağaç. Hayatım boyunca ona bakıp durmuştum. Ya da en azından burada yaşadığım sürece.

Köklerin altındaki karanlık mağaraları boyadığımız süre boyunca tam olarak ne olduğunu biliyor olmalıydı. Ağacın etrafında dolanan yılan.

"Yggdrasil," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "O biliyordu. Ama bana bunun gerçek olduğunu hiç söylemedi. I

düşündüm..."

Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Sesinin yumuşak tonlarını duyabiliyor, bana başka bir masal anlatırken dudaklarının alnımı okşadığını hissedebiliyordum. Ama gerçek kelimeleri duyamıyordum.

"Kim, kraliçem mi?" Dörr yatağın yanında dizlerinin üzerine çökmeye başladı ama elini tutup onu yanıma, yatağın üzerine çektim. "Beni taşıyacağını sanmıyorum."

"Dayanır ya da ben daha iyisini -çok daha büyüğü- bulana kadar şilteyi yere koyabiliriz."

Ona yer açmak için yana kaydım. Karyola gıcırdadı ve inledi ama yere düşmedik. Yine de iskeletin uyumaktan daha enerjik bir şeye dayanabileceğini sanmıyordum. Kesinlikle diğer iki Blood'ım tahta parçalanıp çıra haline gelmeden bize katılamazdı.

"Annem olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, ben çocukken bana Yggdrasil hakkında hikâyeler anlatırdı. Her gün gövdede bir aşağı bir yukarı koşan, ağacın altındaki mağaradaki ejderhadan tepedeki kartal ve şahine dedikodu ve hakaretler taşıyan sincapla ilgili hikayeleri anlatırken duvar resmini birlikte boyardık. Bana dallarda yaşayan geyiklerden bahsetti, ki bunu hep çok tuhaf bulmuştumdur. Burada da geyiklerimiz vardı ve kışın dalları yeseler de asla ağaca çıkmazlardı. Bu hikayeler gerçek mi?"

"Niðhöggr kesinlikle gerçek."

"Malice Striker," dedi Myrk yüzünü buruşturarak, karanlık alfar sesi siyah buz gibi çatlayarak. "Ejderha Yggdrasil'in köklerinin altındaki Niflhel'de kafese kapatıldı."

"Biz neden görmedik?" Ben sordum. "Jörmungandr'dan mı korktu?"

"Malice Striker'ı hiçbir şey korkutamaz." Svar yatağın ayak ucuna doğru yaklaştı. "Kafese kapatılmasının bir sebebi var. Jörmungandr bile serbest kalmış bir Niðhöggr'le uğraşmak istemezdi, gerçi bazıları ejderhanın Ragnarök'ü de müjdelediğini söylüyor."

Dörr'e yaklaştım, göğsünü sert bir yastık gibi kullandım. "Çok fazla sorum var. Bir sürü delik. Bu kulübenin her santimini biliyorum ama sanki uzun zamandır buradaymışım gibi gelmiyor. Belki de kaçırılmadan önce bile. Ama o zaman neredeydim? Neden henüz kraliçe olarak güçlenmemiştim? Karanlıkta uyanmadan önce neden Kan'a sahip değildim?"

Göğsü kulağımın dibinde uzak bir gök gürültüsü gibi gümbürdedi. "Kardeşin bunları biliyor muydu?"

İçimi çektim. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Çocukluğumuzdan beri kurtlarla birlikte kırlarda dolaşıyor. Onu ara sıra görüyordum ama uzun zamandır burada yaşamıyordu."

Myrk yatağın yanında yere çömeldi, başını biraz aşağı indirdi, böylece ona bakmak için kendimi zorlamama gerek kalmadı. "Annene ne oldu? Adını hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve onun bir görüntüsünü bulmaya çalıştım. Yakın zamandan bir anı. Adını. Eminim bu kadarını başarabilirdim.

Dörr'ün parmakları başımın üzerinde yatıştırıcı bir şekilde kayarak saçlarımı taradı. Nefes alış verişinin gürültüsüyle birleşince beni dinlendirdi. Mücadele etmeyi ve bu kadar çok aramayı bırakmam için. Rahatlayıp uykuya dalarken, onun adını fısıldadım. "Helle Ironheart. Sanırım o öldü."

HELAYNA

D karanlık etrafımı sardı. Zifiri karanlık, içime dehşet salan sonsuz bir hiçlik.
Bir daha olmaz. Tekrar alınmayı reddettim.

"Dörr!" Çığlık attım ama adı kulağıma fısıltıdan öteye geçmeyen uzun bir hece olarak geldi.

Onu zihnimde hissedemiyordum. Kurduğumuz o kırılgan, yeni kan bağı yok olmuştu.

"Sen buradaydın." Alçak bir ses karanlığın içinden tıslıyor, yerdeki pullar gibi hışırdıyordu. "Beni terk ettin."

Tekrar yılanın içinde olmayı düşünmekten ne kadar nefret etsem de, bana fısıldadığını hatırlamıyordum. Benimle bir adam konuşmuştu, belki de Loki'ydi ama yılan değildi. Ses aynı adama benzemiyordu ama hafızam çok zayıf olduğu için emin değildim. "Loki mi?"

Sert, yırtılırcasına bir ses beni döndürdü ve seslerin nereden geldiğini görmeye çalıştım. Bir hareket, küçük bir ışık parıltısı. Bir şey.

"Liesssssss," diye tısladı ses yine.

"Yalan söylemiyorum. Adını tahmin etmeye çalışıyorum. Sen Jörmungandr mısın?" "Trickster yalan söylerssssss. Jörmungandr yok ederssssss. Ben değil."

Yırtılma sesi yaklaşıyor gibiydi. Titreyerek yere çömeldim ve kollarımı kendime sardım. Karanlık üzerime ağır, boğucu bir battaniye gibi çökmüştü. Zihnim çılgınca düşünceden düşünceye savruluyor, odaklanamıyordu. Dehşetin tadı dilimde keskin bir asit gibiydi.

Bunu tekrar

yapamam. Hayatta

kalamam.

Yalnızım. Ben yalnızım. Sonsuz

karanlıkta. Dörr! Neredesin sen?

"Seni burada bulamazlar."

Ses kesinlikle daha yakındı. Islak yapraklar gibi hafif bir koku ama dumanlı. Turba mı? Kömür mü? Tam olarak çıkaramadım ama önceki gibi yılan kokusu değildi. Ama o tıslamalarla... Belki de Yggdrasil'in altındaki ejderhaydı. "Níðhögr?"

Yer altımda gümbürdüyordu ama böyle bir yankılanmaya neden olacak bir şey duymadım.

Kalbim küt küt atarken aklıma korkunç bir şey geldi.

Belki de bu zemin değildi. Hem de hiç.

Tekrar Jörmungandr'ın içinde olabilirdim. Yutuldum. Emildim. Anılarım sonsuza dek yok olabilirdi. Nefes nefese, içime çöken dehşetle savaştım. Bırakın kendimi korumayı, düşünemiyordum bile. Panik içinde kaybolursam olmazdı. Güçsüz değildim. Bu sefer olmaz. Kanım yanımda

olmayabilirdi.

Şu anda ben, yılanın içine hapsoldüğümde olduğum kadın değildim. "İsimlerin gücü vardır." Sesi etrafımda yankılanıyordu. "Senin ismin ne?"

Tereddütle, avuçlarımı iki yanımdaki zeminde düzleştirdim. Kaya gibi pürüzsüz ama esnekti. Parmaklarım toprağa batmadan yüzeyi itebiliyordum. Kaya değil. Ama tam olarak pul da değildi.

Dumanlı koku şimdi daha güçlüydü ama beni boğmuyordu. Yine de herhangi bir ısı hissetmedim ya da kömür veya aleve dair bir ipucu bile görmedim. Yapraklardan daha zengin ama ağır. Yıllanmış pipo tütünü gibi.

Bana zarar vermemişti. Kanımı hâlâ hatırlayabiliyordum. Özlerinin mürekkep gibi tadını, insan gözlerinin mücevher gibi parlaklığını. Dörr'ün muazzam büyüklüğü ve gücü, kibarlığıyla birleşmişti. Göğsünün benimkinin altındaki kaya gibi sert rafını ve göğsünün içinde atan bir kalbi olduğunu fark ettiğinde gözlerindeki şaşkınlığı.

Bu, her şeyi yavaşça yutan Jörmungandr değildi. Svar, Malice Striker'ı hiçbir şeyin korkutamayacağını söylemişti.

"Kafese kapatılmanın bir nedeni var," diye fısıldadım yüksek sesle.

"Yessssss." Isıklı ses çok yakınımdaydı. Sağ elimi dikkatlice önüme doğru kaldırırken kalbim çılginca çarpıyordu.

Parmaklarım bir buz tabakası gibi sert ve soğuk bir şeyin üzerine yerleşti. Parmaklarımı hafif kavisli bir yamaçta gezdirerek kafasının şeklini öğrendim. Uzun burnu, kalın alnı ve omurgasının tepesindeki dikenli çıkıntı. Soğuk bir esinti saçlarımı hışırdattı. Nefesi, titrememe neden olacak kadar soğuktu.

"Ejderhaların ateş ve kükürt püskürttüğünü sanıyordum."

Bir başka hava üflemesi kollarımdaki ince tüyleri diken diken etti. "Buz gibi suda yüzüyorum ama zehir gibi nefes alıyorum."

"Seni Yggdrasil'in altından nasıl çıkarabilirim?"

"Teslim ol." Boynu etrafımda kıvrıldı ve beni ona yaklaştırdı. "Karanlığa."

Bu düşünce midemi bulandırdı. Karanlığa teslim olmak mı? Dünyanın sonunu getirecek savaşı başlatma korkusuyla savaşmaya cesaret edemediğimiz dev bir yılanın beni çoktan yutmaya çalıştığı bu sonsuz karanlığa mı?

Ama burası o kadar da korkunç değildi. Kanımı burada bulmuştum. Onların özünü tattıktan sonra, sonsuz karanlıktaki bazı güzellikleri görmeye başlamıştım. Siyah hiçlik, kadifemsi çivit mavisinin milyonlarca tonuna dönüşmüştü. Hâlâ karanlıktı ama korkutucu değildi.

Kanım gibi.

Dünya Ağacı'nın altında kafeslenmiş bu zehirli ejderha gibi. Masalların çoğunu unutmuştum ama Malice Striker'ın Hel'in bölgelerinden birinde cesetleri yediğinden emindim.

"Burada mahsur kaldıktan sonra karanlığa teslim olabilir miyim bilmiyorum ama benim adım Helayna Ironheart."

HELAYNA

“**S***Karanlığa teslim ol*” sözleri, gözlerim açılırken kafamın içinde yankılandı.

Başımı Dörr’ün göğsünden kaldırdım ve yüzüne baktım. Dörr’den kalan endişeye rağmen Rüyamda hâlâ onun görünüşüne hayret ediyordum.

Sadece gözlerinin ürkütücü maviliği ve insana benzeyen özellikleri değil, hayatıma girmiş olması bile. Sonsuz karanlıkta kapana kısılmış, ağlarken, kaybolmuş ve dehşete düşmüş bir halde yatarken, yardım çağrımı duyan tek yaratık o olmuştu.

Parmaklarımı kendine özgü yüzünün çıkıntıları ve vadileri üzerinde hafifçe gezdirdim. Kalın kaşlar, burun ve çene. Bir insandan çok bir çizgi filmi andıran açılı, iri gözler. Dolgun, yumuşak dudaklar.

“Karanlığa teslim olmak’ sana bir şey ifade ediyor mu?” Fısıldadım.

Gözlerinin arasındaki uçurum derinleşti. “Geldiğimiz yere bakılırsa, evet ve bunların hiçbiri iyi değil.

Bunu nereden duydun?”

“Rüyamda Hvergelmir’e döndüğümü gördüm. Tek başıma.”

Tam olarak hareket etmedi ama vücudunda bir gerginlik vardı. “Asla. Oraya geri dönmene asla izin vermeyeceğim, hele ki tek başına.”

Eğilip ağzımı hafifçe onunkine sürterek vücudunda titreşen gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalıştım. “Başka seçeneğim olmayabilir.”

Myrk sağımda derin bir gürültüyle, “Sen bir kraliçesin,” diye karşılık verdi. “Her zaman bir seçeneğin vardır.”

Doğrudum ve onları daha iyi görebilmek için yer değiştirdim. Svar aslında yatağa daha yakındı, Myrk ise karanlıkta neredeyse görünmez olan koyu renkli alfar şekliyle kapının yanındaydı. Ne kadar uyuduğumdan emin değildim ama banyodan çıktığımda bu kadar karanlık olduğunu hatırlamıyordum.

“Belki de rüyayı Yggdrasil’in altındaki ejderhadan bahsettiğimiz için görmüşümdür.”

Dörr doğruldu. “Níðhögggr ile mi konuştun?”

Ondan yankılanan bir tür ses hissettim, ama o kadar derindi ki kulaklarım kemiklerimdeki bir titreşimden başka bir şey algılayamadı. “Gerçekten o muydu bilmiyorum. Sadece bir rüyaydı, yine de kesinlikle rahatsız ediciydi.”

“Rüyalar tanrılardan ve tanrıçalardan güçlü mesajlar taşıyabilir,” diye yanıtladı Dörr. “Sen kapana kısılmışken başka bir kraliçenin seninle konuştuğunu söylememiş miydin? Uzayı ve zamanı aşır sana ulaşan bir rüya olmasaydı bu nasıl mümkün olabilirdi?”

“Seni rüyamda göürdüm,” diye fısıldadı Svar, bakışlarını kendisine çekerek. “Eğer kendimi tekrar uyurken bulsaydım.

Sana ulaşmak için uzayın ve zamanın ötesinde rüya göürdüm.”

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Elimi ona uzattım ve sanki böyle bir fiziksel hareketin nasıl işe yaradığından emin değilmiş gibi parmaklarını nazikçe benimkilere dolamasını bekledim. Ya da belki hâlâ nasıl yapılacağını öğreniyordu.

insan bedenini kontrol ediyor ve bana zarar vermekten korkuyordu. Eli benimkini yuttu. İnsan formları gargoye ya da karanlık alfar formlarından daha küçük olsa da, hepsi hala hayatımda gördüğüm en büyük adamlardı.

Yine de emin olamazdım, değil mi? Jörmungandr'ın içinde uyanmadan önce nerede olduğumu hatırlayamazken olmazdı.

Elini biraz çekiştirdim. "Gel bize katıl."

Pırıl pırıl parlayan pembe gözleri kocaman açılmıştı. "Bu kadar çok şey alacak mı?"

Dörr geri çekilmeyi düşünür gibi hafifçe kıpırdandı. Yine de diğer avucumu göğsüne koyar koymaz olduğu yerde dondu kaldı. "Kal. Başka bir Kan aramıza katılsa bile, alfam her zaman bana en yakın kişi olmalıdır."

"Nasıl isterseniz, öyle olacak kraliçem. Yine de bu ahşap yapının bütünlüğünün bu kadar ağırlık altında bozulmasından korkuyorum."

Hafifçe gülerek omuz silktilim. "Olursa, en kötü ihtimalle kendimizi yerde buluruz." "Tüm konutu kastetmiştim, bu küçük kutuyu değil."

"Bu bir yatak." Svar ağırlığının bir kısmını geçici olarak şiltenin üzerine verdiğinde yatak endişe verici bir şekilde gıcırdadı. "Bu konuta kulübe deniyor. Minnesota kışlarına ve rüzgârlarına uzun süre dayanmış kalın kirişlerden yapılmış..." Sözlerim sessizliğe gömüldü, çünkü kulübenin ne zaman inşa edildiğinden emin değildim. Kaç yaşında olduğumu ya da burada ne kadar süredir yaşadığımı bilmiyordum.

"Uzun bir süre," diye bitirdim sonunda. "Ama senin karanlıkta uyuduğun kadar uzun değil."

Svar, Dörr'ün yanına uzandı ve bana etkileyici fiziklerini karşılaştırma fırsatı verdi. Dörr boy, kas yapısı ve evet, cinsel organ bakımından daha iri bir adamdı, ancak Svar bu konuda onun hemen arkasındaydı. İkisinin de teni neredeyse siyaha yakındı ama Svar'ınki biraz daha griydi. Görünüş olarak insan sayılabilirlerdi ama yine de normal bir erkek sayılamayacak kadar uzun ve iriydiler.

Büyük, eğik pembe gözleri insan dışı bir şey olduğunu ele veriyordu. Yine de gözleri obsidyen yüzüne karşı kesinlikle çarpıcıydı.

Parmaklarımı yüzünde gezdirebilmek için Dörr'ün üzerinden kayarak aralarına girdim ve Svar'a doğru döndüm. Yüz hatları Dörr'ünki kadar ağır ve belirgin değildi, çenesi daha az köşeli ve burnu biraz daha inceydi.

Boynu daha uzundu, omuzları o kadar geniş değildi ama zayıf da sayılmazdı. Saçları Dörr'ünkiler gibi ipeksi ve uzundu ama daha açık bir kömür külü tonuna sahipti. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım, parmaklarımı yumuşak saç tellerinde gezdirdim ve kulaklarını gördüğümde sevinçten nefesim kesildi. "Kulaklarının uçları sivri. Sen gerçekten de bir tür elfsin."

Kulağına dokundu ve önemsizmiş gibi omuz silktili. "Koyu alfar şeklimiz gibi, yine de sonsuz karanlıkta bizi muhtemelen göremezsiniz."

"Eğer karanlık alfar varsa, bu aydınlık olanların da olduğu anlamına mı geliyor?"

"Elbette," diye yanıtladı Svar. "Ljosalfheimr'da yaşıyorlar, gerçi orası başka isimlerle de biliniyor." "Orası neresi?"

"Karanlık alfar Yggdrasil'in dibinde yaşar," diye yanıtladı Dörr. "Bu yüzden aydınlık alfarın onun tepesinde yaşaması çok doğal."

Kaşlarımı çatarak, köklerinin altından yükseldiğimiz dev ağacı tekrar hayal ettim. Sonunda insan dünyasına kaçmadan önce birçok dal görmüştüm ama tepesini görmemiştim. O dallar boyunca çok sayıda dünyanın aktığı izlenimine kapılmıştım, ancak çoğu kararmış ve ölmüştü. Kanım bile onları canlandıramamıştı.

Bu dalları hayata döndürmek için kendi kraliçelerine, Gaia'nın, Büyük Ana'nın bir çocuğuna ihtiyaçları vardı.

Yaşayan dallardan biri hafif alfar dünyasına mı gıtmıştı? Yoksa benim bildiğimden daha mı

yüksekti?

görebiliyor muydu? Dallarını hayata döndürmek için bir kraliçeye de ihtiyaçları var mıydı?
Çok fazla sorum vardı ve Kanım ve onların dünyası hakkında bir şey öğrenmek binlerce soruya yol açtı.
"Efsaneye göre, Ragnarök'ün sonunda geriye sadece hafif alfar kalacak," dedi Svar usulca, sesi hüzünle yankılanarak. "Geri kalan her şey yok olacak. Zaman içinde kaybolacak."
O ve halkı diğer tüm dünyalarla birlikte öleceği için değil. Ama ben gideceğim ve o artık benimle olamayacağı için.
Ona yaklaştım ve iki elimle yüzünü kavradım. "O zaman sonsuzluğa birlikte geçeceğiz."

SVAR

KARANLIK ALFAR OLARAK, GÜNEŞİ YA DA RENKLERİ GÖRMİYİ HIÇ BEKLEMİYORDUK. BIRAKIN DÜNYADA YÜRÜMEYİ

Zamanın başlangıcından beri yaşadığımız ve soluduğumuz karanlıktan kurtulmuş insanların.

Kraliçemiz bizi yardımına çağırmadan önce biri bana sorsaydı, şefkati ya da merhameti anlamamızın imkânsız olduğunu düşünürdüm. Bırakın aşkı.

Bizler Karanlıkta yaşayan, öldürmeye ve savaşmaya meyilli yaratıklardık. Tek bildiğimiz buydu. Savaşlar sona erdiğinde, tanrıların artık bize ihtiyacı kalmamıştı. Bizi zamanın sonuna kadar öldürmek ya da öldürülmek üzere Yggdrasil'in altına kilitlediler. Yine de yaratılışımızın çok önemli bir unsurunu unuttular.

Biz ölmedik.

Yani kaderimiz acı, şiddet ve birbirimize karşı savaştı. Her zaman için.

Bazıları bunun yerine bitmek bilmeyen Karanlıktan kaçıp sonsuz uykuya dalmayı seçti, ancak kurtuluş beklemiyorduk. Diğer her şey başarısız olduğunda Ragnarök bizi yok edecekti.

Bu mucize beni onun yanına çağırana kadar, Karanlığın sona ermesi umudunu benimsemiştim. Yosunlu kara gözlerinde pınarlar parlıyordu. Dokuz dünyanın tüm nehirleri onun damarlarında akıyordu. Yumuşak bir tene, sıcak bir hayata ve parlak renklere bürünmüş yaşayan bir tanrıça.

Parmakları yüzümde ve omuzlarımda öyle bir şefkatle geziniyordu ki, gözlerim alışık olmadığım bir hisle yanıyordu. Bana böyle dokunulduğunu hiç hatırlamıyordum. Hem de hiç.

"Bana derin uykuya dalmadan önceki hayatından bahset," diye fısıldadı. "Son savaşın sonlarına doğru ortaya çıktım-"

Gözleri hafifçe kısıldı. "Ortaya mı çıktı? Neyden?"

"İlkel balçıktan."

"Ne? Ooze? Sen doğmadın mı?"

"Biz doğmadık, en azından insanlar gibi. Yggdrasil'in köklerinin altındaki ilkel çukurlardan, tamamen şekillenmiş yıkım silahları olarak sürünerek çıkıyoruz."

"Eğer doğmadıysan... Üzgünüm, bu muhtemelen aptalca bir soru." Dudakları kıvrıldı ve tereddütte güldü. "Bir çeşit yumurtadan mı geliyorsun? Nasıl bu hale geldiğinizi anlamakta zorlanıyorum. Eğer bir tür ebeveyniniz ya da aileniz varsa..."

Cevap vermekte tereddüt ettim, gerçekten ne kadar karanlık alfar geçmişi bilmek isteyeceğinden emin değildim. Yine de utanmasını ya da bizden bir şey istemekten çekinmesini istemiyordum. Asla. "Yumurtadan çıkmıyoruz ya da bir yumurta kümesine bırakılmıyoruz. Biz sadece... ortaya çıkarız. Deneyimlerimiz sayesinde olduğumuz kişi oluruz. Dörr sonunda beni bulduğu için şanslıyım."

Vücudumda titreyen hafif titremeyi gizleyemedim. Bana daha da yaklaştı.

Kollarını bana doladı, tüm vücudunu benimkine bastırdı. Bizi Karanlık'tan çıkaran bu kraliçe o kadar ufak tefekti ki. Onu ezme korkusuyla tek bir kasımı bile oynatmaya korkuyordum.

"İkimizin de yanında olduğu için mutluyum," diye fısıldadı boğazıma doğru. "Başka bir zaman, hayatının nasıl olduğu hakkında daha fazla şey duymak isterim. Ama şimdilik, dişlerimi boğazına geçirip kanını tatmayı ve Hvergelmir'deki tadınla karşılaştırmayı düşünmeden edemiyorum."

Başım otomatik olarak geriye düştü ve almak istediği her şey için boynumu çıplak bıraktı. Aslında, sırtımın üzerine daha fazla eğildim ve bu kırılgan insan formundaki hassas bel altını sundum. Ölmeden önce bu bedenin ne kadar hasar alabileceğinden emin değildim. Yine de önemli değildi. Ona her şeyimi verirdim. Her şeyimi.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Başını boğazımdan kaldırdı, gözleri sert yarıklar halinde kısılmıştı. "Beni kurtardın, unuttun mu? Kesinlikle sana zarar verecek bir şey yapmak istemiyorum. Bırak seni öldürmeyi."

"Biz sadece çağrınıza cevap verdik kraliçem. Bizi kurtardınız. Bizi uyandırdınız. Sizinle geçirdiğimiz bir an, bir göz kırpması, daha önce var olduğumuz binlerce yıldan daha değerlidir."

Dörr ve Myrk aynı fikirde gürlediler.

Kalçasını benimkinin üzerinde kaydırarak kadar yükseldi. "Birlikte böyle birçok an yaşayacağız."

Karanlık üzerime çöktü. Dünya ağacının dibindeki boğucu, hiç bitmeyen ışık yokluğu. Çöplerin sonsuza kadar çürümeye terk edildiği yer.

"Svar?" Sesi beni geri çağırdı.

Gözlerimi kapattığının farkında olmadan açtım. Üzerime doğru eğilirken yüzünde endişe ifadesi belirdi.

"İyi misin? Neyin var?"

Titrek bir nefes aldım ve kollarıma baktım, narin bedeni yerine bir avuç kumaşı kavradığımı görünce rahatlardım. Bu ölümcül tutuşu hafiflettim ama ona zarar vereceğimden korktuğum için tamamen bırakmadım. "Gözlerimi kapatmak gibi bir hata yaptım. Karanlık..." Sesim çatladı ve beni ürküttü. Daha önce ağzımdan hiç böyle bir ses çıkmamıştı. "Geri döndüm."

Yanağımı avuçladı, parmakları yabancı tenimde sıcak ve şefkatliydi. "Asla geri dönmek zorunda değilsin."

Genel olarak Hvergelmir'i kastettiğimi düşündü ama onu düzeltmedim. Aslında, o Karanlığı içimde Yggdrasil'in kökleri kadar derine, kraliçeme dokunabilecek veya zarar verebilecek her şeyden uzağa ittim.

Yok etmek için yetiştirilen yaratıkların sonsuza kadar kilit altında tutulduklarında birbirlerine neler yaptıklarının korkunç ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu.

HELAYNA

N Svar'ın bağının karanlık köşelerinde kâbuslar geziniyordu. Uzun zamandır gömülü olan acı ve travmayı eski çürükler gibi hissettim.

O benim Kanımdı, bu yüzden zihni bana tamamen açtı. Ama o anıların derinliklerine inmeye zorlamadım. Onları benimle paylaşmak isterse ya da buna ihtiyaç duyarsa, paylaşırdı. O zamana kadar mahremiyetine saygı duyacaktım. Ne kadar eski olursa olsun, acılarını kurcalayarak daha fazla travma yaşamasına neden olma riskini kesinlikle almak istemiyordum.

"Eğer istemiyorsan-"

"Al beni," diye hızla söze girdi ve dikkatimi boğazının güçlü sütununa çekmek için başını hafifçe çevirdi. "Ne isterseniz sizindir kraliçem."

"Helayna," diye usulca hatırlattım ona, yüzünde herhangi bir tereddüt izi arıyordum. "Emin misin? Sana tek bir an bile acı çektirmek ya da şüpheye düşürmek istemiyorum ve böyle bir hayat için doğmadığını biliyorum."

"Ben karanlıktan çıktım. Senin sunduğun şey tatlılık ve ışık."

Güzel, ışıltılı pembe gözlerine bakarken, onun sonsuz gecenin bir yaratığı olduğunu hatırlamak zordu. Sadece birkaç saat öncesine kadar hepimiz kapana kısılmıştık ve neredeyse ölüyorduk. Beni kurtarmak için her şeylerini riske atmışlardı, tamamen onları Hvergelmir'de geride bırakmamı bekliyorlardı.

Hâlâ kapana kısıldım. Hala kayıp. Hâlâ yalnız.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, ağzının yumuşaklığını öğrendim. Dudaklarının tadını. Açlık sanki onları daha önce Kan olarak almamışım gibi damarlarımda kükredi. Eğer gerçekten de Eivind'in düşündüğü kadar uzun süredir Jörmungandr'ın içinde hapsolmuşsam, o zaman yüzyıllardır beslenmemiştim demektir.

Artık gücümün farkına vardığım için derinlemesine ve sık sık beslenmem gerekecekti. Yapacak çok şeyim vardı ve nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Kimi arayacağımı. Ne yapacağımı.

Svar'ın bedeninde titreşen alçak, yumuşak bir gumbürtü dikkatimi tekrar ona yöneltti. Beslenene ve dinlenene kadar hiçbir şey yapamazdım. Geri kalan her şey kendiliğinden hallolurdu. Bir şekilde.

"Bu beden senin için var," diye fısıldadı ağzıma. "İhtiyacın varsa kanının her damlasını al."

Nazik olmak istemiştım. Gerçekten öyleydim. Benimki gibi dişlerle ısırılmaya alışık değillerdi. İnsana benzer vücutları olmasına bile alışkın değillerdi. Ama onun sözleri açlığımı daha da körükledi.

Sert ve hızlı bir şekilde vurdum, sırtını yukarı kaldırdım, kalçaları otomatik olarak bana karşı sallandı.

Kanının tadı beni boğazına doğru inletti. Sıcak ve zengin, topraksı ve koyu, hafif acı olsa da en ufak bir tatsızlığı yoktu, ince bitter çikolata gibi. Gözlerinin alışılmadık parlak rengine rağmen, kanı bana tam olarak geldiği yeri hatırlatıyordu. Siyah yağlı kanla aynı tada sahipti.

Hvergelmir'de bana verdiği öz.

Açgözlülükle yutkundum, kanı ağzıma fişkırdığı kadar çabuk yuttum. Çok güzeldi. Sonsuza kadar içebilirdim ve doyamazdım. Ne kadar çok beslenirsem, o kadar çok istiyordum. Vücudu içime giriyordu. Zevki, kanı kadar hızlı bir şekilde içime akıyordu. Yine de daha önce gözlerini kapattığı o tereddüt anını kaçırmamıştım.

Yapmak isteyeceğim son şey onun korku ya da şüphe duymasına neden olmaktı. Henüz hayatım hakkında pek bir şey hatırlamıyordum. Ne sıklıkla beslenmiş ya da seks yapmış olabilirdim. Her ne sebeple olursa olsun gücüm ortaya çıkmamıştı, bu yüzden hiç kan almamıştım ama beni seks olmadan da besleyebileceklerinden emindim. Yine de ne kadar çok kanını alırsam, o kadar çok zevk almasını istiyordum.

Vücudunu içime sokmasını istedim. Beni doldurmasını. Dörr'ün daha önce yaptığı gibi beni tekrar tekrar doruğa itmesini.

Kan bağının sağladığı zihinsel iletişimi henüz pek kullanmamıştık ama kafamın içinde sessizce konuşurken daha rahat olmalarını istiyordum. Diğer kraliçelerle tanıştığımızda bu daha da önemli olacaktı:

:Aye.: Svar'ın bağı kafamın içinde bir gong gibi yankılandı: *:Becer beni Helayna, kraliçem. Nasıl istersen.:*

Boğazındaki delikleri yaladım, çok fazla kan kaybetmemesi için küçük yaraları kısmen kapattım. Yeni vücudunun neler yapabileceğinden emin değildim. Onu zayıflatmadan ne kadar kanı güvenle alabilirdim. Onun üzerinde yükselirken bakışlarımı güçlü vücudunun üzerinde gezdirdim. Kollarında ve omuzlarında kaslar ve bağlar gerilmişti, göğüs kasları sıkıydı ve güçle dalgalanıyordu. Tüm vücudu altımda titriyordu, ereksiyonu kalın ve sertti.

Bağında herhangi bir korku hissetmedim. Sadece şiddetli bir kararlılık ve vücudunu kontrol altında ve hareketsiz tutmaya odaklanmıştı. Yatak takımını avuçladı, karmakarışık çarşafı bir can simidi gibi kavradı. Hareketsiz kalmak için neden zorlandığını anlamam bir anımı aldı.

"Bana dokunabilirsin. Aslında, ellerini vücudumda hissetmek istiyorum."

Sertçe yutkundu, çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyordu. "Belki bu bedene daha çok güvendiğimde, kraliçem. Size zarar vermektense ölmeyi tercih ederim."

Kendimi onun sikişinin üzerine bırakırken hafifçe gülmekten kendimi alamadım, ancak içimi doldurduğunda eğlencem mutluluk iniltisine dönüştü. "Göründüğümde daha güçlüyüm, Kanım. Beni incitmeyeceğine güveniyorum."

Ağzı büküldü, gülümsemekten çok yüzünü buruşturdu. "Neler yapabileceğimizi henüz fark etmedin. .."

Onunla tartışma isteğimi bastırarak, ona ne kadar güvendiğimi daha ince bir şekilde tartışmayı seçtim.

onu. Kasıklarına yerleştim, kalçalarımı öne doğru eğerek sikini olabildiğince derine ittim. Başım derin bir mutluluk iç çekişiyle geriye düştü. Kanı damarlarımda uğulduyordu ve sihir hayata geçerken hücrelerimin neşeyle dans ettiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Bu. Bir kraliçenin kanıyla zevk alması gereken şey buydu. Sadece kan değil, tabii ki gücümü korumak için onlardan beslenmem gerekiyordu. Ama fiziksel bağlantı ve yakınlık.

Ham ihtiyaç kaslarımı onun sikişinin her santimi etrafında sıkılaştırdı.

İçimde bir partnerin olmasından keyif almayalı çok uzun zaman olmuştu. Bırakın bir Kanı, tamamen benim güvenliğime ve ihtiyaçlarıma odaklanan bir koruyucuyu. Zihni bile içimdeydi, bağı karanlık, sessiz bir nehir gibi kıvrılıyordu.

Kelimeleri paylaşacak kadar odaklanmaya çalışmak yerine, sadece bağını okşadım ve farkındalığını zihnimin her köşesine sürükledim. Onu en derin düşüncelerimi paylaşmaya davet ettim. Zevk yükseldikçe içimde parıldayan gerilimi hissetmeye.

Ona yavaşça bindim, kalçalarım ve karnım göğüslerimin arasında ter damlacıkları oluşturan duygusal bir süzülüşle dalgalanıyordu. Bana dokunmadı, ben de göğüslerimi avuçladım ve parmaklarımı taş gibi sert meme uçlarımin üzerinde gezdirdim. Ona kelimelerle sormadım ama ağzının canavarımın yumuşaklığı üzerinde kapandığını hayal ettim. Dişleri hoş bir şekilde tırmalıyordu. Dili hassas etimi okşuyordu.

Bir yırtılma sesi beni inletti, dudaklarımda bilmiş bir gülümseme belirdi. Ellerini benden uzak tutmak için mücadele etti. Parmaklarını yırtık pırtık çarşafın içinde tutmak için zorlanıyordu.

"Dörr," diye homurdandı. "Yardım et bana."

Bu beni seksi alaydan uyandırdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve donup kaldım, bilmediğim bir sınırı yanlışlıkla aşıp aşmadığımı ya da onu bir şekilde incitip incitmediğimi görmek için bağımlı araştırdım.

Kendimi Svar'a o kadar kaptırmıştım ki yatağımdaki diğer adamı unutmuştum. Yanımızda dizlerinin üzerinde yükselen Dörr beni kollarıyla sardı, cüssesiyle beni içine aldı. Geniş göğsü, devasa kolları, iri omuzları.

Farklı türden bir karanlıktı bu; en ufak bir korkutuculuğu yoktu.

Geniş omuzlarını kavradım. "Neyin var?"

"Hiçbir sorun yok." Dörr avucunu yatıştırıcı bir şekilde sırtıma vurdu. "Senin korunduğundan emin olmamı istiyor. Hepsi bu."

"Neyden korunmak?"

"Bundan." Svar altımdan kalkarak dizlerimi yataktan tamamen kaldırdı. Dörr beni sabitlemeseydi muhtemelen öne doğru devrilir ve başımı Svar'inkine ya da duvara çarpardım. Parmaklarım karnında geziniyor, tutunacak bir dayanak arıyordu. Tekrar yukarı itti, ikimizi de yataktan yukarı itti, sırtını imkansız bir kavisle gerdi. Yüzü çabayla bükülmüştü, nefesi ağır bir soluktu.

Kalçalarımı o kadar sert kavradı ki kaslarım sızladı ve içimde kabaran güçlü hissi daha da artırdı. Kalçalarının itişiyile tüm vücudunu arkasına alarak tekrar yukarı doğru savruldu. Dörr'e yapıştım, dipsiz bir kara denizdeki küçük bir yaprak gibi savruldum. Boğuluyordum, soğuk suların altında batıyordum, kemiklerim eriyor, kaslarım akıyordu. Damarlarında akan aynı Karanlıkla birleşiyordum.

O kadar sert orgazm olmuş olmalıyım ki geçici olarak bayılmışım. Yana doğru yığıldım, Dörr'e yaslandım.

Svar nefes nefese kaldı, sesi ısırapla gerilmişti. "Zarar gördü mü?"

"Hiç de değil," diye fısıldadı Dörr, saçlarımı yüzümden geriye doğru düzelterek. "O yaralı değil. O iyi."

"Mmmm," dudaklarımdan çıkarabildiğim tek tutarlı ses buydu.

İkisinin de bana sarılabilmesi için beni yatağa yatırdı. Svar sırtımın etrafında kıvrıldı, yüzü omurgama yaslandı. "Affet beni Helayna, kraliçem. Korkarım yatağınızı mahvettim." Gerçekten de yatak sanki yere çakılmışız gibi eskisinden çok daha alçaktı. Yumuşakça güldüm, İçimde akan derin, durgun okyanusa doğru sürüklenmeye başlamıştım bile.

Dünyanın tüm suları, kuru ve susuz toprakları sulamak için köpürüyor.

Uykuya dalarken kafamda yankılanmalarına rağmen bu sözler bana ait değilmiş gibi görünüyordu.

HELAYNA

Füyük olasılıkla yüzyıllar sonra ilk kez duş almış, dinlenmiş ve iyi beslenmiş olarak yuvanın etrafındaki bazı lojistik işlerle uğraşmaya karar verdim.

Öncelikle elimizdeki malzemeleri sınıflandırmam gerekiyordu. Kara alfar Kanımın beslenmek için ne yemesi gerektiğinden emin değildim. İnsan yiyeceği yeterli olur mu? Sadece benim kanım mı? Gerçi benim gibi beslenmeye alışık olmadıkları düşünülduğünde bu pek mümkün görünmüyordu.

Ayrıca annemden kalan bir şey bulabilir miyim diye bakmam gerekiyordu. Ona ne olmuştu? Bir daha olmaması için beni nasıl götürmüşlerdi? Diğer kraliçeler bize ne olduğunu biliyor muydu?

Ziyaret etmiş olabileceğimiz diğer kortlar veya yuvalar hakkında hiçbir şey hatırlayamadım. Tanıdığım tek bir kraliçenin adını bile söyleyemiyordum. Triune, bu kelimeyi biliyordum. Ağırılık, saygı ve evet, rahatsız edici bir korku taşıyordu. Onun eşyalarını araştırmalı ve bana yol gösterecek bir şey bulup bulamayacağıma bakmalıyım.

Mutfak kilerinde tozlu konserveler, buruşmuş kuru fasulyeler ve bir zamanlar sarımsak ya da soğan olabilecek bazı sertleşmiş topaklar vardı. Büyük bir fiçı un ve bir fiçı şeker. Ne yazık ki yemek pişirmeyi ya da fırında pişirmeyi bilmiyordum ve her iki fiçı da çatlıktı, bu yüzden haşarat istilasına uğramış olmalarından korkuyordum.

Hayal kırıklığı içinde yuvarlak masaya oturdum ve düşünmeye çalıştım. Ekmek, kek, peynir, meyve yediğimi hatırlıyordum... Ama yemekleri kendim hazırlamamıştım. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Bu mutfakta deja vu hissi yaşamadım. Belirli bir dolabı açıp bir kutu çay görmeyi beklemiyordum ve elbette oradaydı. Bu kulübeyi hatırlıyordum ama burada yemek yapmamıştım. Bundan emindim.

Büyük bir hizmetli maiyetine sahip varlıklı bir aile değildik. Yine de içimden bir ses bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylüyordu. Belki de bir noktada başka bir evde yaşamaya gönderilmiştim? Çocukken çok fazla yemek yapmazdım, bu da temel bilgileri neden hatırlamadığımı açıklayabilirdi.

Gerçi şimdi aklıma çay geldi, bir fincan istedim. Bunu başarmak çok zor olmasa gerek.

Kontrol edilecek fazla dolap yoktu, sadece pencerenin altındaki derin lavabonun iki yanında iki set vardı. Bakır tabanlı eski bir çaydanlık buldum ve içine su doldurdum. Çay ve fincan ararken ocağı açıp kaynamaya bıraktım.

"Bunu nasıl yaptın?" Dörr sordu. "Nedir o? Ateş mi?"

Arayışıma ara verip döndüğümde onun şaşkınlıkla sobaya baktığını gördüm.

Ve kafama dank etti. Gaz ocağını otomatik olarak açmıştım. İşe yaramıştı. Duşumda ve banyomda sıcak su vardı. Bu şeylerin ne olduğunu biliyordum ve sorgulamadan çalışmalarını bekliyordum. Yani kesinlikle iki yüz yıldır yok değildim. İnsanların dünyasında teknoloji hızla değişiyordu ama bu aletler bana daha modern görünüyordu.

Soba ve buzdolabı kelimelerini biliyordum. Buzdolabının kapağını açtım ve içi gerçekten de soğuktu, ancak birkaç şişe su dışında boştu. Her şey rahat hissettiriyordu. Tanıdık. İyi kullanılmıştı ve kesinlikle ultra şık ya da modern değildi. Gerçi çok daha fazlasını gördüğüme dair belirsiz bir his dışında karşılaştırabileceğim bir şey yoktu ama hatırlayamıyordum.

"Bu bir yemek pişirme ocağı," diye cevap verdim sonunda. "Suyu ısıtmak için gaz yakıyor. Bu da süt ve yumurta gibi soğuk yiyecekler için bir buzdolabı ama son zamanlarda burada mutfağı yiyeceklerle dolduracak kimse yaşamadı. Beslenmeye ihtiyacınız var mı? Ne yiyebilirsiniz?"

Başını yana eğdi. "Kara alfarın herhangi bir şeyle beslenmeye ihtiyacı yoktur, ancak bazıları ete karşı bir tat geliştirir."

"Ne tür bir et?" Yavaşça sordum, gerçekten bilmek istediğimden emin değildim. Hvergelmir'de Kanım ve dev yılan dışında canlı bir yaratık görmemiştim. Belki bir ejderha -ama o sadece bir rüyaydı.

"Herhangi bir et. Níðhögr bir zamanlar köklerden düşen cesetlerle beslenirdi. Savaşlar sona erdiğinden beri başka neyle beslendiğinden emin değilim."

Tiz sesli çaydanlığı almak için döndüğümde ürperdim. "Yeni formunda kendini iyi hissediyor musun? Vücudun zayıfladı mı?"

"Bu cesetler çok tuhaf ama ben iyi görünüyorum."

Çayın demlenmesini bekledikten sonra masaya oturdum ve dikkatimi kulübenin sırasıyla ön ve arka kapılarında sessizce duran Svar ve Myrk'e çevirdim. İkisi de insan formundaydı. Svar'ın boynuna baktım ama üzerinde bıraktığım izleri göremedim. İyileşmiş olmalılar. "Peki ya siz ikiniz? Bu yeni bedenleri beslemeye ihtiyacınız var mı?"

"Kanınızın tadı hoşuma gidiyor kraliçem," dedi Svar. "Ama beslenmek için içme ihtiyacı hissetmiyorum. Sadece zevk için."

"Açım ama yemek için değil," diye mırıldandı Myrk.

Yanaklarım kızardı ama dudaklarım alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı. "Sıradaki sen olacaksın, Kanım." Hâlâ gülümseyerek gözlerimi kapattım ve çayımdan bir yudum aldım.

Sıcak, lezzetli, hoş kokulu sıvı ağzımı doldurdu ama nefesimin kesilmesinin nedeni bu değildi. Kafamın içinde bir şey klikledi. Sanki o bir yudum çay, gizli bir şeyi serbest bırakan bir anahtardı.

Aynı masada iki kadın oturuyordu. Biri bendim, çok genç bir kadındı ama kesinlikle çocuk değildi. Diğer kadın olgun bir kraliçenin yaşlanmayan görünümüne sahipti, ancak bitkin ve hasta görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu gölgeler vardı. Dudakları ince ve kısıktı. Sanki birilerinin bizi dinlemesinden ya da rahatsız etmesinden endişeleniyormuş gibi sürekli odaya bakıyordu.

Uzun bir saç örgüsü omzundan sarkıyordu. Kırmızı, benimki gibi. Nihayet. Annemin neye benzediğini biliyordum.

Helle'nin sesi üzerime aktı. *"Affet beni, Lanie. Bir gün anlayacaksın. Aşağıdaki Tanrıça, Karanlığın ve Ölümün Leydi Hel'i, çocuğuna bir gün güvenli bir şekilde eve dönmesi için rehberlik et."*

Güçlü kollar beni sardı. Dörr'ün tanıdık kokusunu içime çektim ve beni hayalden geri çekmesine izin verdim.

"Kraliçem? Ne oldu? Ne oldu?"

Zorlukla nefes alarak gözlerimi açtım, çayı masanın her yerine döktüğümü görünce şaşırmadım. Kalan sıvının bulunduğu fincanı yere bıraktım ve başımı onun sert gövdesine yasladım. Yanımdaki koltuktan fırlamış, vücudunu bana siper etmişti. Yine de beni bundan koruyamazdı.

"Bir anı," diye fısıldadım usulca. "Sanırım çayın tetiklemeyle. Annemin yüzünü gördüm ve sesini duydum. Benden af diledi."

"Ne için, kraliçem?"

"Bilmiyorum." Üzerimden bir kayıp dalgası geçti. Onu daha önce hatırlamamıştım. Şimdi, sanki öldüğünü yeni öğrenmişim gibi kalbim acıyordu.

Üzüntüyle parmağımı beyaz ve mavi porselen çay fincanının üzerinde gezdirdim, önemini hatırladım. Amerika'ya geldiğinde eski sarayından getirdiği en sevdiği takımdı. Annesi bu takımı ben doğmadan yüzlerce yıl önce Çin'deki bir kraliçeden almıştı.

"Jörmungandr'ın içinde Eivind'in söylediği kadar uzun kalmadım. Olmuş olamam." "Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatarak çaydan bir yudum daha aldım ve bunun anıların kilidini daha da açacağını umdum. Zihnimde küçük çekmeceler, anılar ve bilgi kırıntılarıyla dolu büyük bir dolap vardı. Ama o küçük kapıların hepsi kapalı duruyordu. Ya o kilitler için tetikleyiciler bulmam gerekiyordu ya da daha kötüsü, Jörmungandr dolabı tanınmayacak şekilde parçalamıştı. Ona ne olduğunu ya da Jörmungandr'da uyanmadan önce nerede olduğumu asla hatırlayamayabilirdim.

Bazı detayları bilebilecek diğer tek kişi Eivind'di. Gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için hemen eve koşmadığı için kalbim hala sızlıyordu. Bırakın yuvamızı yeniden kurmama yardım etmeyi. Onun zihninde sık sık yaşıyor, aile bağımızı iletişimde kalmak için kullanıyor muydum? Pek olası değil diye düşündüm ama emin değildim.

Birlikte geçirdiğimiz çocukluğumuza dair bazı şeyler hatırlıyordum ama yetişkin halimize dair çok az şey hatırlıyordum. Bunun nedeni çoktan ayrılmış olmam mıydı, yoksa yıllar içinde birbirimizden uzaklaşmış olmamız mıydı, emin değildim.

Tereddütle, zihnimde onun bağına odaklandım, temasının hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildim. Önce onun kurdunu hissettim. Siyah kürk. Ürkütücü kehribar rengi gözler, tamamen vahşi. Gururlu kurt kral bana baktı. Dişleri parladı, dudakları hırıltı sandığım bir şekilde geri çekildi. Ama sonra beni savunmaya geçmeden geri çekildi ve Eivind'e, yani adama ulaşmama izin verdi.

Kardeşim daha önce hissetmediğim kadar yakındı. Belki de gerçekten beni görmeye geliyordu ama acelesi yoktu. Şehrin karanlık bir sokağında yürüyordu, başı bir şey arıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. Burnu rüzgâra doğru eğilmişti, gözleri beni şaşırtan bir duyguyla parlıyordu.

Korku. Vahşi bir hayvanı tuzaktan kaçmak için kendi bacağını çiğnemeye itecek türden mantıksız, içgüdüsel bir korku.

Hedefini çöp yığınlarıyla dolu pis kokulu bir sokağa kadar takip edişini sessizce izledim. Orada ölü gibi yatan giysisiz bir kadın çöp yığınlarının arasına yuvarlanmıştı.

Herhangi bir kadın değil.

Onu görür görmez benim gibi bir kraliçe olduğunu anladım. Kanımdaki büyü akrabalık duygusuyla titreşiyordu. Gaia'nın kızıydı ama hangi ev ya da tanrıça olduğundan emin değildim. Nefes almıyor gibi görünse de ölmemişti. Yalnız, çıplak, uzak bir şehirde. Kan yoktu. Ona ne olmuştu?

Eivind sarsılarak durdu ve ona baktı. Tiksinti dudaklarını büktü. Ürperdi ve arkasını döndü.

Onu orada bırakarak. Bir kraliçe, kayıp, yaralı ve yalnız.

Eivind, Demir Yürek Hanesi bundan daha onurludur:

Bağı hırladı ve beni tersledi ama hepsi oydu. Onun kurdu değildi. *Ben bağlanmayacağım. Hiç kimse tarafından. Asla.:*

Sözleri zihnimde küçük bir kapının daha kilidini açtı. Yaşımı tahmin edemesem de gençtim. Henüz bir çocuk olan Eivind bana sarılmış, ağlıyor, annemize zincire vurduğu kurdu serbest bırakması için yalvarıyordu. Karanlık odanın bu kulübenin bodrum katı olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bir kurdu zincire vurmuştu.

Eivind'in bağı sayesinde, sonunda kurdun babamız olduğunu anladım. Oğlu gibi bir kurt kral. Eivind'in öfkesi hafızamı kararttı, sanki kurdu vahşi pençelerini zihnime geçirmiş, öfkesiyle her şeyi parçalıyormuş gibi parçaladı.

Annemizi, diğer her şeyi lekeleyen kör ve ezici bir nefretle hor görüyordu.

Anılarımin çoğunu kaybetmiş olsam da, onun nefretini rahatsız edici ve beklenmedik buldum. Benimle aynı saça sahip olan kadın hakkında böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Jörmungandr önce o kötü anıları yok ettiği için mi? Yoksa benim deneyimlerim tamamen farklı mıydı?

Babamızı neden zincire vurmuş olabileceğini bilmiyordum. Bu kesinlikle rahatsız ediciydi ve bir kraliçenin kendisine de bunu yapacağından neden korktuğunu anlayabiliyordum. Türümüz hakkında pek bir şey hatırlamıyordum ama kardeşim gibi krallar nadir ve tehlikeliydi. Bu gerçeği biliyordum, tıpkı Üçlü'nün huzuruna çağrılmanın korkunç olacağını bildiğim gibi.

Belki de korkusunda haklıydı. Diğer kraliçelerin isimlerini hatırlayamıyordum, onu da zincire vurup vurmayacakları hakkında bir yargıya varmak şöyle dursun. Gerçi tüm kraliçelerin böyle bir şey yapacağını sanmıyordum. Ben kesinlikle yapmazdım, İskandinav mitolojisinin korkulan ejderhası Malice Striker gibi bir yaratığa bile.

Zavallı kraliçe, terk edilmiş ve muhtemelen yaralı. Benim gibi. Onu bırakmasına izin veremezdim.

Ona yönlendirilmenizin bir sebebi vardı. Her kraliçe annemiz gibi olmayacak ve her kraliçeye ihtiyacımız var. Umutsuzca: Ona kasıtlı olarak Dünya Ağacı'nın karanlık ve çorak uzuvlarının zihinsel bir görüntüsünü gönderdim, ölüyorlardı çünkü tanrıça soyları çoktan yok olmuştu:

Yine de söylediğim hiçbir şey yardımına ihtiyacı olan bu kayıp kraliçe için kalbini yumuşatmadı. Bunun yerine, ona sırtını döndü ve uzaklaştı.

Bir an için nefes alamadım. Kanım öylece çekip gitmiş olsaydı Hvergelmir'de bana ne olurdu? Kimse onları suçlamazdı. Eğer kazara Jörmungandr'ı çok fazla yaralasalardı ve o da uyanıp kuyruğunu serbest bırakarak bildiğimiz dünyanın sonunu başlatsaydı... Bu suçun benim başıma kalmasını istemezdim. Eivind'in bu kraliçeyi bıraktığı gibi beni de geride bırakmalarını tercih ederdim.

Asla: Dörr zihnimde homurdandı. Onun bağı siyah, sessiz bir nehir gibi içime aktı ve bu olasılığın tüm izlerini silip süpürdü: Seni asla terk etmeyeceğim. Seni asla terk etmeyeceğim. Yggdrasil alev alıp dokuz dünyayı yaksa bile...:

Onunla daha derin bir bağ kurdum ve kafamdaki sözlerini ne kadar sevdiğimi hissetmesine izin verdim. Beni içten ve dıştan tanıyan zihninin rahatlığı. En içteki düşüncelerimi, korkularımı ve şüphelerimi bile ona açtım. Onu burada, zihnimde istiyordum. Kalbimde. Sonsuza kadar.

Her zaman yanınızdayım kraliçem. Şimdi ve sonsuza dek.:

HELAYNA

WEivind sonunda kayıp kraliçe için geri döndüğünde, rahatlamaktan başım dönmüştü. Önemli biri olduğunu anlamak için kim olduğunu bilmeme gerek yoktu. Tek bir kraliçeyi bile kaybetmeyi göze alamazdık. büyüünün bir dalı.

Ama yuvaya yaklaştıkça -son birkaç saatte, döndüğümünden sonraki günlerden çok daha hızlıydı- rahatlamam yerini teslimiyete bıraktı. Annem bu korkuyu haklı çıkaracak bir şey yapmamış olsa da, en azından bağından anladığım kadarıyla, hâlâ ondan korkuyordu. Annemize olan nefreti o kadar büyüktü ki, bu kraliçenin kol mesafesinde olmaya bile zor dayanıyordu.

Ondan onu yuvaya getirmesini istemekten başka seçeneğim yoktu. Yuvayı tekrar çalışır hale getirmek için hiçbir malzemem ya da yardımım olmamasına rağmen. Onun dışında dış dünyayla hiçbir bağlantım yoktu. Kraliçeyi bana getirdikten sonra kasabaya gidip bizim için biraz malzeme alabileceğini ummuştum ama arabadan inmedi bile.

Utanç boğazımı düğümledi. Artık saray görgü kuralları hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama korumasız bir kraliçeyi bir yabancıнын kapısının eşiğinde tekmelemek ve ardından bir toz bulutu içinde oradan uzaklaşmak, şahit olmaktan hoşnutsuzluk duyduğum en onursuz şeylerden biriydi. Bunu yapanın kendi kardeşim olması utancımı daha da arttırdı.

Bu zavallı kadın. Neredeyse çıplak, yalnız ve korkmuş. Kanı yok. Kanında şarkı söyleyen vaade rağmen hissedebildiğim hiçbir güç yoktu. Kirli bir sokakta ölüme terk edildiği için yaşadığı travmayı ancak hayal edebiliyordum.

Güçlü İskandinav kanına sahip güçlü bir kurt kral ise kuyruğunu kıstırıp kaçtı.

Kanım tek kelime etmedi ama onaylamadıklarını bağlarımızdaki devasa granit kayalar gibi hissedebiliyordum. Myrk nefesinin altından anlamadığım bir dilde hoş olmayan, sert sözler mırıldandı ama anlamlarını kolayca tahmin edebiliyordum. Korkak. Yemin bozan. Evimin şerefine leke sürme.

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Çenemi yukarı kaldırarak gülümsedim ve ellerimi ona uzattım. "Demiryürek Hanesi'ne hoş geldiniz. Ben Helayna, Eivind'in kız kardeşiyim. Lütfen yuvama hoş geldiniz."

Parmaklarını benimkilerin arasına sokmadan önce üç kanıma temkinli bir bakış attı. "Hoş geldiniz için teşekkür ederim. Özür dilerim, uygun selamlaşma veya ritüelleri bilmiyorum. Umarım cahilliğim sizi gücendirmez."

Sihir konuğuma uyum sağlarken kan çemberim ellerimizin etrafında kıvılcımlandı. Güzel. İşe yaradı. Güvenle geçerken içimi bir rahatlama kapladı. Hasarlı hafızamla onu yanlışlıkla gücendirebileceğimden çok endişelenmişim ama belli ki o da resmi protokolleri hatırlamıyordu. "Hiç de bile. Burada çok gayriresmiyizdir. Karmen, değil mi?"

"Oh, evet, üzgünüm. Bu dünyayla ilgili detayların çoğu hala sisli. Korkarım hatırlamıyorum

hatta temel konular hakkında bile."

"Evinin adını hatırlıyor musun?"

"Sunna."

"Bir güneş evi. Çok ilginç." Zihnimin arkasında bir şey gıdıklandı. Evinin adının önemli olduğunu söyleyen bir kaşıntı. Hangi güneş tanrıçası?

Gülen gri saçlı kadının bana bir güneş tanrıçası hakkında anlattığı birkaç hikaye vardı. Onu kovalayan kurt.

Ve Ragnarök'ten önce onu yuttu.

:*Álfröðull*,: Dörr zihnime fısıldadı. :*Ve kardeşin bir kurt*..:

Bir kraliçeye asla zarar vermeyeceğini söyleyerek hemen itiraz etmek istedim ama yapamadım. Kafamda öfkesinin acı tadı dururken olmazdı. Belki de onu bana getirip gitmesi en iyisiydi.

Kolunu koluma dolayarak, Kan bağlarımdan bir kararlılık dalgası gönderdim. :*Onu ondan korumalıyız*..:

"*Nasıl isterseniz, öyle olacak*. Dörr kabul etti ama bana hiçbir koşulda onun için benim güvenliğimi riske atmayacağını söyleyen ölçülü bir ağırlıkla.

Yüksek sesle onları ona tanıttım. "Karmen Sunna, bunlar benim Kanım. Kara Dağ'dan Dörr, Sonsuz Slough'tan Svar ve Dipsiz Çukur'dan Myrk."

Kanlarımın her birine hızlıca bir kez daha baktı ama alışılmadık isimlerinden dolayı telaşlanmış ya da kafası karışmış gibi görünmüyordu. "Teşekkür ederim."

Buraya kadar her şey yolunda. Umarım konaklama konusunda çok fazla hayal kırıklığına uğramaz. "Sadece birkaç gündür buradayız, o yüzden korkarım henüz pek bir şey hazırlamadık. Ziyaretçilerimiz olacağını bilmiyordum. Başka kraliçe tanıyor musun? Ben de Aima saray görgü kurallarını pek bilmiyorum ama eminim birilerini arayıp sizi onlarla görüştürebilirim."

"Hayır. Tanıdığım diğer kraliçeler sadece annem ve teyzemdi ama ikisi de öldü."

Yüzü pürüzsüz ve dingindi, muhtemelen acı verici kayıplardan etkilenmemişti. Sesi bile dikkatle düz ve eşit kalmıştı. Onu kulübeye götürürken kaba bir şekilde bakmadan incelemeye çalıştım. Yüzü inanılmaz derecede güzel ve muhteşemdi ama sanki çok uzun süre aç kalmış ve hapsedilmiş gibi ince ve yıpranmıştı. Kanımı çağırmadan önce yüzümü görmemiştim ama muhtemelen ben de onun kadar zayıf ve acınacak haldeydim.

Kraliçeler yalnız olmak için yaratılmadı. Tanrıçalarımızın güçlerinin büyük bir bedeli vardı, bu yüzden bize Kanımızı verdiler. Hem bizi korumak hem de sürekli enerji ihtiyacımızı karşılamak için. Eğer tükenmiş ve zayıf olursam yuvayı koruyamazdım.

Karanlıkta kilitliken Kanımı bulmuştum. Karmen'in Kanı neredeydi? "Burada oldukça sade yaşıyoruz. Umarım bu sizin için çok kaba değildir?"

"Hiç de değil. Bu harika bir şey."

"İyileşmeye ihtiyacın var mı?" Gözlerim biraz parladı, zihnim şokla zonkluyordu. Saçımı kestiğimde ve pınarı serbest bıraktığımda Kanımı iyileştirmiştim ama ona yardım etmemin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki ona kan verebilirim...

Dörr'ün bağı kafamın içinde sessizce gürleyerek beni derinden sarstı. İtiraz etmedi ama bir başkasının kanımı tadacak olması fikrinden de hoşlanmadı. Hem de hiç. Kara alfarların normalde benim türüm gibi kan içmediğini düşünürsek bu büyük bir başarı.

Karmen, "Bunun neleri içerdiğinden emin değilim," dedi.

"Oh." Belli ki onun bilgisi benimkinden bile yarım yamalaklı. "Elbette, açıklamama izin verin. Eğer zayıf düşmüş ya da yaralanmışsanız, iyileşme sürecinizi hızlandırmak için gücümü kullanabilirim. İyileştirme konusunda annem kadar iyi değilim..." Aklıma gelen bu haberle gözlerim fal taşı gibi açıldı. I

yumuşak, inci gibi bir ışıqla parlayan anı, net bir görüntüsü vardı. Kanının kokusunu bile alabiliyordum ve tadının nasıl olduğunu hatırladım. Açık, acı soğuk bir kış gecesinde, üzerinde dolunay parlayan kar gibi. "Ama sanırım içinde bulunduğun acıyı hafifletebilirim. Yine de kan gerekiyor. Kan olmadan gücümüze erişemeyiz."

Vücudunu kontrol ederken başını eğdi. "Her zamankinden fazla değil."

Aynı dikkatli, düz ses tonu çok şey anlatıyordu. Çok uzun zamandır büyük bir acı çekiyordu. Zayıflamış haliyle, bu hasarı iyileştirebilmesi ve vücudunu normal seviyeye getirebilmesi için birkaç derin beslenme gerekecekti. Bir sempati dalgası kalbimi sıkıştırdı. Benim Kan'ım vardı. Onun kimsesi yoktu. Onu koruyacak kimsesi yoktu. Ona bakacak kimse yoktu. Onu sevecek.

Hafifçe koluna dokunarak onu rahatlatmaya çalıştım. "Eivind isteğin dışında tutulduğunu söyledi. Çok üzüldüm. Bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Vücudun iyileştikten sonra bile, zihninin alışması için zamana ihtiyacı olacak."

"Eivind senin de tutulduğunu söyledi."

"Evet. Sana daha sonra anlatırım. Eğer istersen." Başını sallayarak beni şaşırttı.

"İsterim."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Beslenmeye ihtiyacın olmalı..." Sözlerim sessizliğe gömüldü ve keşke sözlerimi geri alabilseydim. İstedğim son şey, istekli olsalar bile Kanımdan beslenmesiydi. Onlar *benimdi*. Bırakın dişlerini geçirmesini, onlara masumca dokunması fikri bile hoşuma gitmiyordu. Başka bir kraliçenin Kanıma dokunması fikri bile ağzımın çatısını zonklatıyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, yöntemlerimizi hatırlamıyorum. Bizim türümüzün çocukları beslenir mi? Aksi takdirde, bunu hiç yaptığımı sanmıyorum."

Elimde olmadan tekrar koluna dokundum, yaşadığı onca şeye rağmen küçük bir teselli oldu. "Çocukken mi kaçırıldın? Oh, Karmen. Çok üzüldüm."

"Kaçırılmadan önceki hayatıma dair çok az anım var ama sanırım sekiz ya da on yaşındaydım."

"Şimdi kaç yaşındasın? Ne kadar süre tutsak kaldın?"

"Hiçbir fikrim yok. Orada zaman tuhaf geçirdi. Günleri ya da yılları işaretlemedik. Uzun bir zaman."

"Karanlığa hapsolmuştum." Bu tek kelimeyle sesim hafifçe titredi. Sonsuz, siyah gecenin muazzamlığını kapsamıyordu. Kesinlikle ışıksızlığın ağırlığını. Umut yok. Yardım çılgınlıklarını duyacak kimse yoktu.

Ta ki Kanım çağrıma cevap verene kadar. Dörr yaklaştı ve beni kendine doğru çekti, bana yalnız olmadığımı sessizce hatırlattı. Artık hep benimle olacaktı. "Ne kadar sürdüğünü ben de bilmiyorum ama Eivind neredeyse iki yüz yıl olduğunu düşünüyor. Çok uzun görünüyor ama katlandığım şey için çok kısa."

"Evet. Doğumumdan sonraki o birkaç kısa yıl dışında bildiğim tek hayat buydu."

Dörr kollarını bana doladı, ağzı kulağıma kadar indi. Beni rahatlatmak için hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Bedenini bedenime bastırması ihtiyacım olan tek teselli ve sözdü. Bir daha hiçbir şey beni incitemeyecekti. Hiçbir şey beni incitmek için onu geçemeyecekti. Yanaklarımdaki rahatlama gözyaşlarından utanmıyordum.

"Size misafir odasını göstereyim," dedim. "Size uyabilecek bazı giysiler buldum ve konuşmadan önce yıkanmak ya da dinlenmek isteyebileceğinizi düşündüm. Sizi kendim beslemeyi teklif ederdim ama bu kraliçeler arasında karmaşık bir durum. Ölmek üzere olsaydın sana ihtiyacın olanı verirdim ama ne anlama geldiğini tam olarak anlamadan sana kan vermek konusunda kendimi rahat hissetmezdim. Kan, türümüzle aramızda bir bağ oluşturur. Koparılamayacak kalıcı bir bağ. İki kraliçe için, onları kardeş yapar."

"Sen ve Eivind gibi mi?"

Merdivenlerin başında durup başımı salladım. Kardeşlik bağımız buraya kadarmış. Eve geldiğimde beni görmek için acele bile etmemişti. "Pek sayılmaz. Biz doğuştan kardeşiz. Kraliçeler hayatları boyunca istedikleri zaman kan bağı ile kardeş edinebilirler. Yine de bu ömür boyu sürececek bir bağ oluşturur ve yollarımızı hatırlamadığın için seni bir ittifakın içine hapsettiğimi düşünmeni istemem."

"Teşekkür ederim. Düşüncenize içtenlikle minnettarım. Bahsettiğiniz bu bağ tam olarak nedir?"

Dörr'ün yanağını okşamak için uzandım. "O benim içimde, ben de onun içindeyim. Onun düşüncelerini duyuyorum ve ben daha ne düşündüğümün farkına varmadan o benimkileri biliyor. Aramızda hiçbir sır olamaz."

Gözlerinin etrafındaki deri hafifçe gerildi: *"Rahatsız etmek istemem kraliçem..."*

Aklıma ve kalbime hoş geldin. Sonsuza kadar. Hepiniz. Bu bir saldırı değil:

Karmen'e dönerek misafir odasının kapısını açtım. "Kendini evinde gibi hisset ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Umarım kıyafetlerden bazıları en azından daha iyi düzenlemeler yapana kadar işe yarar. Kanımdakilerin hiçbiri araba kullanmıyor ama sipariş verebiliriz." Tabii ödemeyi nasıl yapacağımı bulduğumu varsayarsak. "Eğer konuşmak istersen, hazır olduğunda aşağıya gel."

İçimden iç çektim. Henüz annemin benim için geride bırakmış olabileceği işe yaramaz bir şey bulamamıştım ama bodruma inmeye de cesaret edememiştim. Eivind'in orada zincirlenmiş kurtla ilgili anısını gördükten sonra keşfe çıkmakta tereddüt etmiştim.

Onunla ilgili çok az anım vardı. Her birinin değerini bilmek, ondan kalan kırılğan birkaç anıya zarar verecek bir şey bulmamak istiyordum.

MYRK

S *Bu yeni kraliçede bir terslik var.*

Kurt Kral'ın ona yaptıkları affedilemezdi ve Helayna'yla konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla büyük bir travma geçirmişti. Kraliçem sonsuz karanlığa katlanırken, onun hayatı hiç bitmeyen güneşin yorucu bir kabusu olmuştu.

Karmen'in mesafeli ve soğuk tavrı, ömür boyu istismara maruz kalmasına bağlanabilirdi. Ondan hoşlanmamamın nedeni bu değildi, diye karar verdim, kraliçemin kulübesinin ön kapısının yanında sessizce izliyordum. Barınağının ilk giriş noktasıydı ve ben de dışarıyı karanlık olduğu için çirkin suretimle nöbet tutmayı tercih ettim.

Her zaman tetikte ve herhangi bir saldırıya karşı hazırlıklı olurduk. Biz hayatta olduğumuz sürece hiçbir şey kraliçemize zarar veremezdi. Ama içimden bir ses bu yeni kraliçeyle daha da dikkatli olmamı söylüyordu.

Aptal değildim. Bir kraliçeyi iradesi dışında elinde tutacak kadar güçlü olan her kimse onu geri isteyecekti. Yine de Helayna'yı Karanlık'a geri götürmeyi aklımdan geçiren herkesin içini boşaltırdım.

Dikkatim tamamen konutun dışında hissedebildiğim şeylere odaklandığı için kraliçelerin konuşmalarının tamamını duyamadım, ancak temel bilgileri aldım. Karmen, Heliopolis adında bir yerden güneş ateşi adını verdiği yaratıklardan kaçmıştı. O şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Helayna'nın bağındaki bir duygu dalgası dikkatimi hemen ona çekti.

Daha önce olduğu gibi çayını yudumluyordu. Dışarıdan bakıldığında sarsılmış ya da telaşlanmış gibi görünmüyordu ama aramızdaki bağda tüm bunları ve daha fazlasını hissediyordum.

Bu çayı her içtiğimde başka bir şey hatırlıyorum. Şimdi Triune'un ne olduğunu biliyorum - sadece kelimenin kendisini değil. Annemin sihrini bana unutturmak için kasten kullandığını düşünmeye başladım:

"Üçlü seni Jörmungandr'dan kurtarmaya yardım edebilir miydi? Dörr sordu.

Belki. Üçlü kraliçeler kesinlikle yeterince güçlü olurdu. Ama hiçbirinin Hvergelmir'e nasıl gireceğini bilmek bir yana, bana yardım etmeye tenezzül edeceğini bile sanmıyorum. Ve zaten başım dertteyken yardım için onlardan herhangi biriyle nasıl iletişime geçebilirdim? Sadece annemin bir noktada tehlikede olacağımı bildiğini varsayabilirim. Ama Triune'un bununla ne ilgisi olduğundan emin değilim:

"Heliopolis'i ya da kraliçenin bahsettiği şu güneş ateşlerini hiç duydun mu? diye sordum.

Hayır. İsmi Mısırlı olarak hatırlıyorum ama hepsi bu. Onun da bir yılan için endişelenmesi beni rahatsız ediyor. Jörmungandr gibi büyük bir yılan hakkında bir Mısır efsanesi var mı?

Şüphe kemiklerimi kemirdi. Bir şey saklıyor. Malice Striker ya da Jörmungandr'ın kendisi kadar

tehlikeli bir şey:

Helayna ayağa fırladı, suçluluk ve utanç bağına kalınlaştırdı. Küçük odada koşuşturdu, çekmeceleri ve dolapları karıştırdı: *"Misafirime ikram edecek hiç yiyeceğim yok. O aç. Ben de açım. Muhtemelen sen de açsın. Sadece henüz bilmiyorsun çünkü bu bedenlere alışık değilsin. Ben korkunç bir ev sahibiyim! Ne yaptığımı ya da nasıl erzak bulacağımı bilmiyorum. Korkunç bir şey bu. Annem her şeyden bu kadar uzak yaşamayı nasıl başardı?"*

"Korkunç bir ev sahibi değilsin," diye homurdandım Dörr'den önce. *"Kimse kabul etmezken sen bu haydut kraliçeyi kabul ettin. Birkaç yüz yıldır işkence içinde yaşıyor. Sanırım bir gece yemeksiz hayatta kalabilir, her ne haltsa. Ve benim aç olduğum tek şey senden daha fazlası:"*

Çılınca aramaya ara verdi ve dışarıdan gülümsemese de, onunla olan bağlantımda bir çekilme hissettim. Taş gibi sertleşmiş aletimin etrafını saran avucunun sıcaklığı gibi... *:Ben de açım. Ama bu güneş ateşleri hakkında daha fazla şey öğrenene kadar bu gece ziyafet çekemeyebiliriz:*

Açlığımız geçene kadar bana ziyafet çek:

HELAYNA

UZUN SÜRE KARANLIKTA KALDIKTAN SONRA GÜNEŞİN DOĞUŞUNU İZLEMENİN ÇOK GÜZELDİ

Bir daha asla hafife almayacağım bir şey. Karmen'in çok korktuğu güneş ateşleri onu buraya kadar takip etmiş olsa bile.

Onunla konuştukça, ondan daha çok hoşlandım. Açıkça sıcak bir insan değildi, ancak duygularını gösterdiğinde, bu gerçektir ve benimle paylaşacak kadar bana güvenmiş olması daha da değerliydi.

Yine de yüzündeki ani dehşet beni telaşla sarsmıştı. "Buradalar."

Sandalyemden yavaşça kalktım ve gökyüzüne baktım. Olağandışı bir şey görmedim. Ateşli bir iblis gibi bir şey yoktu. "Emin misin? Köpek sesine benziyor."

"Sundoglar. Her zaman çiftler halinde avlanırlar. İkinci çağrıyı bekleyin."

Sabahın erken saatlerinde bir uluma daha duyuldu. Dörr beni hemen göğsüne çekti, Svar da önümde bana yaslandı. Kanımla çevriliyken sadece düşünebiliyordum... Peki ya Karmen? Onu nasıl koruyabilirdik?

Sen bizim önceliğimizsin, en sevdiğimiz kraliçemizsin: Dörr hırladı: *Ona zarar gelmesini istemiyorum ve elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Ama önce sen geleceksin:*

Neler olduğunu görmek istiyorum:

Svar isteksizce kımıldadı, böylece yuvanın kenarında duran bir köpeği görebildim. İlk bakışta sadece rengi olağandışıydı. Hareket ettikçe alevlerle titriyor gibiydi, tüyleri ateşli bir yanardönerlikle parlıyordu.

"Tanrıça. Bu bir güneş ateşi mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Karmen kısık sesle. "Yine de aynı yerden olduklarını düşünüyorum. Onlar sundog."

Yuva boyunca kokladı ve aniden kalçalarının üzerine oturdu ve beni ürperten derin, yuvarlanan bir sesle böğürdü. Kesinlikle kilometrelerce öteye taşınabilecek, hatta belki de başka boyutları delip geçebilecek türden bir ses...

Gökyüzünde kocaman bir yırtık açıldı. Delikten alev alev yanan beyaz bir ışık aktı, o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak zorunda kaldım. Gözyaşlarımı geri kırparak olanları anlamaya çalıştım. Alevler dalgalanıyordu

Delikten lav ya da sıvı güneş enerjisi gibi daha kalın bir şey çıktı. Hayvan benzeri şekiller oluşmaya başladı, delikten aşağı doğru dörtnala koşuyorlardı. Bacakların, kanatların, sivri uçların ve kemiklerle karışık alevli enerji dokunaçlarının garip kombinasyonlarına sahip diğer dünyaya ait yaratıklar.

Hayır, iskeletler. İnsan görünümlü iskeletler.

Güneş daha yeni doğmaya başlamış olmasına rağmen, ışık iskeletlerden yansıyor. Sanki ışık parçaları kafatasımı derinlemesine kesiyormuş gibi acı gözlerimi yaktı. İçgüdüsel olarak dudağımı ısırđım ve kanımı çektim. Gücümün hazır olmasına ihtiyacım vardı. Gerçi henüz gerçekte neler yapabileceğimi bilmiyordum.

Ateşten hayvanlardan biri yaklaştı, şaha kalktı ve bir at gibi yeri eşeledi. Sırtında alevlere sarılmış bir iskelet oturuyordu. Güneş ateşi hayvan mıydı? Yoksa iskelet mi? Emin değildim.

İskelet Karmen'e, "Majesteleri, size zarar vermek istemiyoruz," dedi.

Parmaklıkları kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. Kesinlikle dehşete düşmüş olmalıydı. Kahretsin, ben dehşete düşmüştüm ve benim için gelmemişlerdi. Yine de heybetli bir heykel gibi dimdik duruyordu, güzel yüzü soğuk mermer gibi pürüzsüz ve boştu. "Aurelian'ın kaderiyle karşılaşmadan önce git. Heliopolis'e canlı dönmeyeceğim."

"Sol Invictus bizim adımıza konuşmuyor, Majesteleri." "Bu iyi, çünkü onun kemiklerini toza çevirdim."

Güneş yükseldikçe, elmas parlaklığı parladı ve iskeletlerin etrafında sekerek beni daha da kör etti. Gözlerim yaşlarla doldu ve yüzümdeki deri, parlaklıklarından dolayı gergin ve sıcak hissetti.

"Açıklayacak vaktimiz yok. Büyük bir tehlike içindesiniz. Burası uzun süre dayanmaz."

Diğer askerlerden biri kolunu kaldırdı ve sundog doğruca Karmen'e, benim yuvama doğru fırladı. Sanki kan bağım hiç yokmuş gibi.

Dehşete düşmüş bir inançsızlık beni olduğum yerde dondurdu. Bu mümkün olmamalı. Hiçbir şey bir kraliçenin kan çemberini geçemez...

Karmen bana bağırdı. "Git! Yuvayı yıkmak için seni öldürecekler! Karanlık bir yere git ve saklan!"

Sonra verandadan indi ve evden kaçmaya başladı. Tanrı yardımcısı olsun, sundog'u benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onu koruyacak bir kanı olmamasına rağmen.

Kaçtığı kâbusa geri dönmek şöyle dursun, onu yuvamdan çıkarmalarına bile izin veremezdim. Güç içimde birikmiş, kullanılmak için yalvarıyordu. Tıkanıklığı açtığım pınar gibi içimde su kabarıyordu. Alev alev yanan güneş yangınlarını söndürmeye yeter miydi bilmiyordum ama denemekten zarar gelmezdi.

Kolumu uzatarak Karmen'in üzerinden parıldayan bir su dalgası fırlattım, böylece su sundogların tam önünde yere sıçradı. Damlacıklar onların ateşli formlarına sıçradı, buharla birlikte sıçradı ve tısladı, ama bu onların saldırısını yavaşlatmadı. Dörr beni kollarına alıp içeri taşıdı.

Hayır! Onu bırakamam!

Myrk onu almaya gitti. İçeride karanlık bir yer var mı?

Evet, bir bodrum var. Merdivenler mutfaktaki küçük kapının arkasında.:

Sertçe yutkundum, midem tedirginlikle sarsılıyordu. Geceleri bile şimdiye kadar iyi uyumuştum, karanlıktan rahatsız olmuyordum. Bodrum Hvergelmir kadar karanlık olmayacaktı ve yine de görebilecektim.

Gerçi bodrumda başka sırlar da olabilir. Annemle ilgili anılar. Babamla ilgili. Ve Eivind'in onlardan neden bu kadar nefret ettiği.

DÖRR

E Kraliçemizin güvendiği bu güvenli yer saldırıya uğramıştı. Onu evin en karanlık bölgesine taşırken vücudumdaki gerginlik artıyordu. Bilmemekten nefret ediyordum. neler olduğunu.

Bu alev alev yanan yaratıklar neydi? Onun çevresine nasıl girmişlerdi? Neden diğer kraliçeyi bu kadar çok istiyorlardı? Onları nasıl durdurabilirdik?

Myrk için de korkuyordum. Yükselen güneşe rağmen kanatlanmak için hızla havaya sıçramakta tereddüt etmemişti. Umarım güneş onu avluda çaresiz bir taş heykele dönüştürmeden önce Karmen'i geri almak için zamanı olur.

Onu yakaladım: Myrk'ün sesi kafamın içinde yankılandı. Helayna bana alfası olarak bağlarımız aracılığıyla onlarla sessizce iletişim kurabilmem gerektiğini söylemişti.

Rahatlamış bir şekilde sesine odaklandım. Bağ beni karanlık bir nehir gibi altına çekti ve ben onun içindeydim. Gözlerine bakıyordum.

Obsidyen jilet gibi keskin dişleri parlayarak yaratıklardan birine hamle yaptı ve ateşten aurasına doğru acımasız bir bıçak savurdu, ancak yaratığa zarar vermiş gibi görünmüyordu. Yaratık Karmen'in bacağındaki tutuşunu gevşetti ve Myrk hemen dönerek verandanın karanlık sığınağına doğru koşmaya başladı. Güneş derisindeki özü kavurarak duman çıkarmasına ve gerginleşmesine neden oldu ama alfar formunu kaybetmeden sığınağa ulaşmayı başardı. Kraliçeyi bize taşırken bile öfkeli bir hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. İçgüdüleri öfkeleniyor, parçalamasını, yırtmasını ve yok etmesini istiyordu. Kara alfar savaşmak ve öldürmek için yaşırdı, bu yüzden bu yabancı güvenli bir yere çekilme ihtiyacına kulak vermek zordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Karmen, adam onu minderli bir sandalyeye oturturken titriyordu.

"Rica ederim, Majesteleri. Kraliçem, koruması altındaki herhangi birine zarar gelmesine izin verirken bizi asla affetmez."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Güneşten uzakta olmasına rağmen Myrk'ün kanatları sırtına iyice yapışmıştı. Hâlâ yanıyordu.

Parlayan bir top belirdi ve Helayna'nın yüzünü yumuşak, nazik beyaz bir ışıkla aydınlattı. "Acını hissediyorum, Myrk. Nerenden yaralandın?"

"Bir şeyler yanıyor," dedi Myrk isteksizce, herhangi bir zayıflığı kabul etmek istemiyordu. Kolunu uzattı ve alfar özünün karanlığına karşı sıvı ateş yandı. Güneş ışığı değildi ve yanan sundog ile aynı da değildi.

Helayna yavaşça başını kaldırarak, "Bu kan," dedi. "Ama bu Karmen'in kanı ve açıkçası bunu en iyi nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum."

Karmen geri çekildi. "Benim mi? Benim kanım ona zarar mı veriyor?"

Myrk, "Kan değil de sıvı ateş gibi geliyor," dedi. "Sanki kolumu yiyip bitiriyor. Özümnden geçmesi de az bir şey değil. Daha önce böyle bir şey ne gördüm ne de hissettim."

Karmen'in kanı ona bu kadar zarar veriyorsa... Tedirgin bir şekilde Helayna'ya yaklaştım, onu en iyi nasıl koruyabileceğimden emin değildim. Eğer Karmen'in ona zarar vermek için tek yapması gereken kraliçemin kanını akıtmaksa, o zaman bizi bu tehдitten nasıl kurtarabilirdim?

:Zaten onun kanıyla kirlenmiş durumdayım,: Myrk dedi ki: *Onu yukarıya, dışarıdaki yaratıklara taşıyacağım. Bırakın onunla onlar ilgilensin:*

"Asla" diye karşılık verdim, "birimizi bile kaybetmek istemiyoruz." *"Kraliçemizin bize çok ihtiyacı var. Sizi kaybedemeyiz:*

:Başka kimsenin risk altında olmasının bir anlamı yok. Bu tehdidi bertaraf etmeme izin verin:

Helayna'nın bağı içimizde gürledi ve bizi hemen susturdu:

"Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Karmen. "Özür dilerim, Myrk. Seni incitmek istememiştim."

"Saçmalama," dedi Helayna kararlılıkla. "Sen yaralısın. Seni de iyileştirmemiz gerekiyor. Ama kanı bulaştırmadan ve daha fazla hasara yol açmadan en iyi nasıl temizleyebileceğimi bilmiyorum. Benim gücüm daha çok su ve ağaçlar üzerinde. Çok iyi bir şifacı değilim. Daha önce yaralandın mı?"

"Sayılamayacak kadar çok kez. Gerçi kanım Heliopolis'te hiçbir zaman endişe kaynağı olmadı. Ra'nın güneşi her şeyi yakıp yok etti. Belki de bu yüzden seni yakıyordur Myrk. Daha önce askerlerden onun enerjisinin bir kısmını almıştım. O güneş enerjisi muhtemelen benim kanımda yanıyor."

"Bak bakalım onu kendine geri çağırabilecek misin?" diye önerdi Helayna. "Dışarıdaki yaratıklara karşı kendini korumak için tüm kanına ve büyüne ihtiyacın olacak."

Karmen bir süre yaptığı işe baktı ama sonra bir çılgınlıkla ayağa fırladı. Helayna'yı arkama aldım ve Svar'ın vücudunu bu yeni tehditle kraliçemiz arasına sokmasına izin verdim.

Karmen çılgınca etrafına bakındı. "Onu duydun mu?"

Helayna etrafına baktı, ama ben kolumu onun etrafında kavisli tuttum. "Hayır. Kim?"

"Sanırım dışarıdaki askerlerden biriydi. Az önce onu duydum."

Kolumun altına girdi ama yanımdan ayrılmadı, bana yaslandı. "Kanımı kafamın içinde duyuyorum ve onlar da beni duyuyor. Bunun nedeni paylaştığımız kan bağı."

Solgun ve gözleri kapalı olan Karmen ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Kanımı bana nasıl geri çağırabilirim?"

"Ona sana gelmesini söyle," diye karşılık verdi Helayna. "Öyle olsun. Sen kraliçesin. Kanınızdaki güce hükmediyorsunuz. Bir düşünceyle onu kendine çekebilirsin."

Myrk bir şey söylemedi ama kan vücudunun derinliklerine işledikçe bağları ateşli bir acıyla çatırdadı. Zor nefes aldı ve dizleri titredi, sanki yere düşüp acı içinde kıvrıncakmış gibi. Aşağıdaki Tanrıça, böyle bir şeyin mümkün olabileceğini asla düşünmezdim. Birkaç bin yaşındaki bir kara alfar birkaç damla kanla dizlerinin üzerine çöktü...

O sundog yaratıkları bize ne yapabilir ki?

Türümüz, ölümsüzlüğümüze güvenerek hafif alfar, jötnar ve hatta tanrılarla pervasızca savaşmıştı. Ragnarök'e kadar korkacak hiçbir şeyimiz yoktu. Ya da hep öyle düşünmüştük. Şimdi ise kraliçemin olmadığı bir anı düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu. Birimizin onu korumaya çalışırken savaşta düşmesi bir yana. Bize ihtiyacı olduğunu bilerek.

Karmen avucunu Myrk'e doğru uzattı. Yüksek sesle bir şey söylemedi ama parlayan kırmızı damlacıklar adamın kolundan sıyrılıp avucuna düştü ve avuç onları emerken bir anda yok oldu.

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Myrk, sesi daha yumuşak, nefes alış verışı normaldi. "Acı geçti."

"Seni incittiğim için özür dilerim. Bilmiyordum." Uzaklaşmak için döndü ama bacağı büküldü. Myrk onu yakaladı ve tekrar oturmasına yardım etti.

Yardıma ihtiyacı var: Helayna dikkatle bana baktı. *:Onu iyileştirmeye çalışmalıyım. Eğer sundoglar benim yuvama girebilirlerse, onun sağlayabileceği ek bilgilere ihtiyacımız var. Orada kaç tane iskelet ve yaratık gördün? En az on tane. Hepsini tek başıma uzak tutacak kadar güçlü değilim:*

Bana bakan ışıltılı gözleri ve kafamın içinde şarkı söyleyen bağıyla, onu reddetmek için içimde bir şey bulamadım. Aramızdaki bağ granit kayalar gibi ağır olsa da, endişemi iletliyordu. Myrk kolundaki birkaç damla kandan dolayı acı hissetmeden önce böyle ihtimallere gülerdim:

Kolumu sıktı, şüphelerimi yatıştırmak için basit bir jestti. Ama üzerimdeki küçük eli bana sadece ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu hatırlattı. Yaralandıysa ya da Tanrı yardımcımız olsun, kaybolduysa...

"Dikkatli olacağım. Karmen'e yaklaştı ve önünde dizlerinin üzerine çöktü. *"Şu yaraya bir bakalım. Belki iyileştirebileceğim bir şeydir."*

Elimde olmadan Karmen'e bakıyor, şüpheli bir hareket yapıp yapmadığını sessizce izliyordum. Eğer hoşlanmadığım bir şekilde ürkerse...

Kraliçemize zarar vermeden önce kafasını kaybedecek: Myrk yemin etti.

Kolları uzayıp parmakları bir bıçağa dönüşürken onaylayarak homurdandım.

Helayna'nın birbirimize söylediklerimizi duyup duymadığından emin değildim ama hemen ekledi: "Sana kan vermeden. Dediğim gibi Karmen, seninle bir kardeşlik ilişkisi kurmaya niyetim yok. Aima siyaseti hakkında bilmen gereken her şeyi öğrenmedikçe ya da öğrenene kadar olmaz. Ama bu ne kadar yardım edebileceğimi sınırlıyor."

Parlayan ışık topunu Myrk'e uzattı, o da dikkat çekmeden bir bıçağı elinin içine doğru düzeltti ve böylece ışığı onun için tutabildi. Karmen'in bacağına dokundu ve acıyarak yüzünü buruşturdu. Dikkatle, yarayı ortaya çıkarmak için yırtık kumaşı bacağından yukarı çekmeye başladı. "Ah, canım. Tenindeki sıcaklığı şimdiden hissediyorum. Sundog ısırıkları hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Fazla değil. Sanırım bana güneş ateşi özü bulaştırdı."

"Zehir gibi mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım daha çok bir... sahiplenme gibi bir şey. Dışarıdan gelen askerin sesini kafamın içinde duyabiliyordum."

Helayna düşünceli düşünceli dudağını çiğnedi. "Dörr, senden ilk kez beslendiğim zamanı hatırlıyor musun? Sen de ona öz demiştin."

Onaylarcasına homurdandım: *"Özümüz seni yaralamadı ya da acı çekmene neden olmadı."*

Helayna yüksek sesle, "Aynı şey olduğunu sanmıyorum," diye düşündü. "Onların özü beni güçlendirdi, hatta kandan bile daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Bana zarar vermedi ama bu belli ki sana zarar veriyor. Bakalım onu çekip çıkarabilecek miyim?"

Diğer kraliçenin başını sallamasını bekledi ve sonra bileğini ağzına götürdü. Neden olduğundan emin değildim. Ta ki kanının kokusunu alana kadar.

Nehirler bir kez daha aktı. Kuyular neşe ve yaşamla fokurdadı. Yggdrasil'in yeşil kanını kokladım, dalları dünyalar ve boyutlar boyunca uzanıyordu. Hepsi kraliçemin büyüyle besleniyordu. Onu Jörmungandr'dan kurtarmak için katlettiğimiz saçları parlayan bir şelale gibi omuzlarından aşağı akıyordu, bir kez daha bütünleşmiş ve yenilenmişti.

"Bu zehir değil." Sesi çok uzaklardan yankılandı, sanki sadece kanıyla Hel'e kısmen geri dönmüş gibiydi. "Hayatı görüyorum. O senin içinde yaşıyor. Şeytani değil, en azından herhangi bir dünyevi ya da

dini anlamda. Doğası gereği kötü değildir, ancak kötü insanlar tarafından kötü şeyler yapmak için yaratılmıştır. Birçok şeyin parçasıdır. Birbirinden ayrı ama birleşik çok sayıda yakıcı varlık. Doğası yok etmektir. Ölüm ve yıkım Anne'nin sürekli döngüsünün bir parçasıdır."

Helayna elini indirdi, saçları yine kısaydı ama sanki büyük bir rüzgâr esmiş gibi dağınıktı. "Onu senden çıkarmak beni aşar. Senin gücünle birleşiyor."

"Benim hiç gücüm yok. Neler yaşadığımı bilseydiniz gülerdiniz. Ben güçsüzlüğün timsaliyim."

Başını yavaşça salladı. "Nasıl kullanacağını ya da nereden geldiğini bilmiyor olabilirsin ama içindeki rezonansı hissediyorum. Çok derinsin, Karmen. Büyük Kanyon gibi derin. Köklerin ve dalların Yggdrasil gibi dünyalara yayılıyor. Aslında dipsiz. Kapasitenin derinliklerine bir son bulamadım."

"Güç uzun zaman önce içimde tükendi. Bu yüzden bir dip bulamıyorsun."

Gördüklerinden emin bir şekilde omuz silkti. "Belki de. Travma, kapasiteniz ve hatta kişiliğiniz de dahil olmak üzere pek çok şeyi etkileyebilir. Yaşadıkların seni değiştirdi, tıpkı benim esir tutulduktan sonra değiştiğim gibi. Bir daha esir alınmayacağım ve senin de aynı şekilde yemin edeceğini söyleyebilirim."

"Bir daha asla," diye karşılık verdi Karmen, kelimeler şiddetle yankılanarak. "Önce ben yanacağım."

"Annemin eşyalarına bakacağım. Bakalım Üçlü ile iletişime geçmenin bir yolunu bulabilecek miyim?"

Belki yardımcı olabilirler."

Karmen başını sallayarak minderlere yaslandı. Saç tutamları nemlenmiş yanaklarına yapışmış ve gözleri ateşle parlıyordu. İnleyerek ve kendi kendine mırıldanarak huzursuz bir uykuya daldı. Güneş ateşi özü vücuduna yayılıyordu. Hoş bir deneyim gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Helayna odanın uzak köşesine doğru ilerledi ve kâğıtları karıştırmaya başladı. Dikkat çekmeden onun bağına dinlemeye çalıştım, yuttuğu karanlık alfar özünü arıyordum. Vücuduna yayılmış ve ona bir şekilde zarar vermiş miydi? Yoksa gözden mi kaçırmıştık? Yağlı salgılarımla beslendiğinde ilk başta dehşete düşmüştüm. İnsanları çıldırtıyordu. Efsaneye göre, bazı karanlık alfarlar bir tanrıyı bile karanlıkla lekeleyecek kadar güçlüymiş.

Ama kraliçemiz burada, Yggdrasil'in kendisi kadar güçlü ve diri duruyordu.

"Emin değilim ama neden benim iyi olduğumu ve onun olmadığını bildiğimi sanıyorum. Helayna kafamın içinde fısıldadı.

Sen benim kanımsın. Bir bağ kurduk. Sundog onun kanı değil. O güneş ateşleri de değil. Onun zihninde, onlar onun düşmanları:

O zaman belki de onları kan olarak kabul etmeli:

HELAYNA

HAKLIYDI -GERÇEKTE, KARMEN'IN KAYNAMAYI NASIL KALDIRABİLECEĞİNDEN EMİN DEĞİLDİM. güneş-şeytanları ve iskeletler kan olarak.

Myrk'in elindeki parlayan topa baktım, dudaklarım eğlenerek ve evet, neşeyle kıvrıldı. Bunu yapabildiğimi fark etmemiştim - ta ki olana kadar. Işık istedim ve top ortaya çıktı. Daha fazla ışık bodrumu daha hızlı aramama yardımcı olacaktı. Bu basit düşünceyle top daha büyük ve daha parlak bir şekilde parladı.

Karmen başını kaldırarak, "Görecekler," diye itiraz etti.

"Bu almam gereken bir risk." Duvara dayalı büyük masanın üstündeki bir yığın kâğıdı hızla karıştırdım. "Uzun zamandır buraya inmemiştim. Annemin her şeyi nerede sakladığını hatırlayamıyorum. Eivind mahzenden nefret eder ama en azından annemin resmi postalarını getirdi. Bunların hepsi Triune ofislerinden, ama bir bakalım..." Üstteki zarfı elime aldım, gözlerim yıla inanamayarak şişti. Kaçırıldığım yılı hatırlayamıyordum ama iki bin yıl işareti beni şok etmişti. Zarfı açmak için küçük bir bıçak kullandım. "Bu en sonuncusu.

"Selamlar, Demiryürek Hanesi. Bu iletişimi şu anda hüküm süren kraliçenize yapamadığımız için büyük üzüntü duyuyoruz, ancak Majesteleri Ironheart'ın mirasının vefatını almadıkları için, Helle'nin vefatına rağmen çalınan varisinizin hala hayatta olduğundan eminiz.

"Uzun zamandır kayıp ve terk edilmiş olduğu düşünülen üçüncü Üçlü'nün yeniden kurulduğunu duyurmak için yazıyoruz. Majesteleri Shara Isador Triskeles'i yeniden diriltti ve ilk koltuğa oturdu. Lütfen onun Üçlü Birlik'e yükselişiyle birlikte dünyada yükselen Aima gücünü kutlarken bize katılın. Kayıtlarınız için, ilgili konsülleriyle birlikte güncellenmiş bir Üçlü listesi ekledim.

"Tüm övgüler Anne'ye, Kevin Isador'a."

Kafamın içinde bir sürü kelime ve düşünce uçuşuyordu. İlk başta, kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Triskeles. Üçüncü Üçlü. Isador. Consiliari. Ama kelimeler düşüncelerimde yankılandıkça, daha çok anladım. Aima bilgim yavaş yavaş, karmaşık bir bulmacaya dönüşen devasa, karışık bir gerçekler düğümü gibi gevşedi.

Karmen, "Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Bu gerçekten mucizevi. Üçüncü Üçlü'yü yüzlerce yıl önce kaybettik. Annem genç bir kraliçeyken hala var olduğundan bile emin değilim ama emin olmak için kayıtlarını incelemem gerekecek. Acaba bana yardım eden Shara Isador muydu? Bu mantıklı olurdu. Onun adını ya da evini daha önce hiç duymamıştım ve bu ani güç artışı bana beni karanlıkta ziyaret edenin o olduğunu düşündürüyor."

"Biz seni bulmadan önce biri sana yardım mı etti?" Dörr sordu.

"Bana kanımı aramam gerektiğini söyledi. Onun deli olduğunu düşündüm. Bildiğim dünyanın dışındaki o yerde kapana kısılmıştım, karanlıktan başka kimseyi ya da hiçbir şeyi hissedemiyordum. O da bana karanlığın kendisini aramamı söyledi." Uzandım ve yanağını avuçladım. "İşte o zaman seni buldum. Eğer oysa, belki yardım etmesi için ona güvenebiliriz."

Karmen sendeleyerek ayağa kalktı. "Kimseye güvenme."

Elleri kenetlenmiş, yüzü öfkeli bir kararlılıkla çarpılmıştı, bu ondan gördüğüm en duygusal tepkiydi. Daha da endişe verici olan, sesindeki sertlik ve düpedüz nefretti. Sanki taşınması gereken tüm çirkin duygular sonunda yüzeye çıkıyordu. Eğer bu öfkenin kontrolünü kaybederse.

Dörr sanki beni ondan korumak için tekrar arkasına atması gerekecekmiş gibi beni sıkıca kavradı. "Eğer bu konuda bu kadar güçlü hissediyorsan, o zaman aramayacağım. Sadece sen ve ben o iskeletleri daha ne kadar uzak tutabiliriz emin değilim."

"Onlarla ben ilgileneceğim. Hepsini öldüreceğim."

Parmaklarımı alnına koyabilmek için yavaşça Dörr'den uzaklaştım. "Tanrıça, Karmen, yanıyorsun. Svar, dondurucudan biraz buz getir. Belki biraz da su. Susuz kalmış."

Tekrar şezlonga oturmasına yardım ettim. Korkunç görünüyordu; gözleri kızarmış ve hassaslaşmış, dudakları çatlamış ve soyulmuş, cildi sanki içinde bir şenlik ateşi yanıyormuş gibi parlıyordu. "Oteldeki askerlerden bazılarını öldürdüğünü söylediğini biliyorum ama bu farklı."

"Güneş ateşleri," diye homurdandı Karmen. "Bu askerlerin kendi güneş ateşleri var. Onlarla nasıl savaşacağımı bilmiyorum."

Svar, dudaklarına götürdüğüm bir bardak suyla geri döndü. "O zaman en azından Triune'u aramama ve ona danışmama izin verin. Başka bir seçeneğimiz yok."

Nefesinin altında tutarsızca mırıldanan Karmen gözlerini kapadı ve sersemlemiş bir halde minderlere doğru yığıldı. Endişeyle masaya doğru yürüdüm ve mektubu tekrar taradım. Mektubun tonu samimiydi. Shara Isador yeni ve belli ki çok güçlü bir Triune kraliçesiydi. Herhangi bir Triune kraliçesiyle iletişime geçme düşüncesi midemi bulandırıyordu ama eğer bana yardım eden oysa...

Beni hatırlayacak mı?

HELAYNA

I mektubun altındaki numarayı aradım. Saatin kaç olduğu ya da consiliarius'un nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından bir mesaj bırakabileceğimi umuyordum.

Hayatımda ilk kez, annemin türümüzün geri kalanına karşı bu kadar mesafeli olmamasını diledim. Burada, uzak bir ormanda, bir gölün ortasındaki gerçek bir adada yaşıyorduk, ancak Eivind ve ben geldikten sonra en azından dış dünyaya bir köprü inşa edilmesine izin vermişti. Bir insan şehri gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum.

Daha önce hiç başka kraliçelerle uğraşmış mıydım? Elbette vardı. Sadece hatırlayamıyordum. Ama bir Triune kraliçesinden yardım isteme cüretini gösterebilmek için tüm cesaretimi toplamam gerekti.

Sinirlerimin yatışmasını dileyerek telefonu daha sıkı tuttum. Sinirli bir budala gibi konuşmayacaktım-

"İyi günler," diye cevap verdi sesi çok genç olmasına rağmen bir erkek sesi. "Ben Kevin Isador. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Ben Helayna Ironheart. Annem Kraliçe Helle'ydi."

"Majesteleri! Hayatta ve iyi olduğunuzu duymak harika. Kayıtları derhal güncelleyeceğim. Bir süre önce kayıp olduğunuz bildirilmişti."

Ürperdim. "Evet. Ben... alındım."

"Kim tarafından? Triune'a vereceğiniz tüm detaylar son derece gizli tutulacaktır. Kraliçelerimizi güvende tutmak için çok çalışıyoruz ve eğer bu ele alınması gereken yeni bir tehditse, kraliçem bunu bilmek istiyor."

"Ne yazık ki olanları pek hatırlamıyorum. Hatırladıklarım hakkında sizinle ya da kraliçenizle daha sonra konuşmaktan mutluluk duyarım. Aslında farklı bir tehdit için aramıştım. Saldırı altındayız."

Genç adamın esas duruşa geçtiğini neredeyse görebiliyordum. "Nereye? Ne tür bir saldırı?"

"Minnesota'daki yuvamda. Kardeşim buraya kaçırılmış bir kraliçe getirdi. O da pek bir şey hatırlamıyordu. Ama şimdi bu şeyler onun peşinde. Bazıları yuvaya girmeyi başardı ama Kanım onları geri püskürtmeyi başardı. Dışarıda birkaç tane daha var."

"Kan çemberine girebilen yaratıklar mı? Bu son derece endişe verici. Derhal kraliçeme haber vereceğim ve cevabıyla birlikte sizi geri arayacağım. Kardeşiniz hangi kraliçeyi kurtardı?"

"Karmen Sunna."

"Oh." Yumuşak bir şekilde nefes aldı. "Sunna soyu 1683 yılında yok edildi. Kardeş kraliçeler Solveig ve Lynnea Sunna yok edildi. Onlardan sonra doğan bir kraliçe kaydı yoktu."

"Ne tarafından yok edildi?" Cevabı zaten bildiğimden şüpheleniyordum ama Karmen'in doğru söyleyip söylemediğini de görmek istiyordum.

"Sebebine dair bir Triune kaydı yok, ancak Majesteleri Marne Ceresa bunun ışık tanrısı Ra'nın bir eylemi olduğundan şüpheleniyor."

O göremese de başımı salladım, hikâyesinin en azından bir kısmı doğru çıktığı için rahatlamıştım. "Karmen Heliopolis'te tutulduğunu söyledi."

"Demek biri kaçtı," diye fısıldadı saygıyla. "Tanrıça'ya şükürler olsun." Sonra daha yüksek sesle, hızlıca devam etti. "Durumunuz hakkında bilgi vermesi için kraliçeme bir çağrı yapmama izin verin. Ne tür bir yaratık saldırdı? Zombi tipi yürüyen ölümler mi?"

"Hayır, hiç de değil. Onlara güneş ateşi diyor. Gerçekten garip ama bazıları iskelet, yine de onlar da ateşli bir nimbusla parlıyorlar. Kan çemberimden geçen şeylere sundogs diyordu. Büyük köpeklerle benziyorlardı ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki bulanıklaşıyorlardı ve çoğu da alevdi."

"Sizi kısa süre içinde arayacağım, Majesteleri."

Arama bir klik sesiyle sona erdi ve elimi yavaşça indirdim. Midem hâlâ endişeyle doluydu ama onunla konuştuktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Yine de şimdi annem hakkında daha fazla sorum vardı. Kendine ait bir consiliarius'u var mıydı? Mektubun altındaki başlığı görene kadar bu kelimeyi fark etmemiştim bile.

Dörr'ün bağı çok ağırdı. Affetmeyen granitten bir dağ, her an daha da sertleşiyor ve soğuyordu.

Sorun ne?

Karmen'e güvenmiyorum:

Bir sarayda gezinme konusunda çok az kişisel deneyimim olsa bile, birine, özellikle de bir Aima kraliçesine körü körüne güvenilmemesi gerektiğini biliyordum. Ama onun güvensizliği, Annemin bizim türümüzle kaynaşma *konusundaki* isteksizliğinden bile daha derindi. *:Çok şey yaşadı ve sanırım yarısını bile bilmiyoruz...:*

Aynen.:

Ben de her şeyi hatırlayamıyorum. Ne zaman ve nasıl kaçırıldığımı hatırlamıyorum. Her şey birbirine karışıyor:

Sessizce Karmen'e baktı, taş ve ağırlık hissim artıyordu. *Bir şey saklıyor. Tehlikeli olduğunu bildiği bir sır. Hepimizi yok edebilecek güce sahip bir şey. Kendisi bile bundan korkuyor ama saklıyor:*

Telefon çaldı, zıpladım ve kendime güldüm. "Bu kadar çabuk geri aramasını beklemiyordum."

Eğer onu güvenli bir yere götürmeyi teklif ederse, gitmesine izin vermelisin:

Yavaşça başımı salladım ve çağrıya cevap verdim. "Ben Helayna Ironheart:

"Majesteleri," diye cevap verdi bir kadın, sözleri hızlı ve keskindi. "Orada iskeletler olduğunu söylemişsiniz? Zırlarında belirli bir işaret hatırlıyor musunuz?"

"İyi bakabildin mi? Sundog'ları kovduğunda iskeletlere en yakın olan Myrk'e sordum.

"Çok fazla göremeyecek kadar parlaktılar ve ben dışarıda kilitli olanlara değil, çemberinizin içindeki saldırıya odaklanmıştım.

"Yuvanın dışındakilere iyi bakamadık," diye cevap verdim. "Çok parlaktılar." "Onların güneş ateşi şekilleri," diye ısrar etti kadın. "Peki ya onlar?"

Gözlerimi kapattım ve tam olarak ne gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Güneşin gölün üzerinde yavaşça yükseldiğini hayal ettim. Yuvaya yaklaşma şekillerini, sanki güneş ışınlarına biniyorlarmış gibi. "Biri ateşli bir at şeklindeydi ama boynunda yeleler yerine boynuzlar ve dokunaçlar vardı. Bir tanesi file benziyordu. Diğerleri... Birinin kanatları vardı. Aslında dört kanadı vardı."

"Etrafında yılan gibi kıvrılan uzun kırbaçlı kolları olan birine ne dersiniz?"

"Hayır. Ben öyle bir şey görmedim."

Telefonun diğer ucundaki kadın bir iç çekti ve diğer uçtaki birine fısıldadı. Sonra telefonu yeni bir kadın aldı. "Merhaba, Helayna. Hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama bir rüyada tanışmıştık. Ben Shara Isador."

HELAYNA

Her voice. Gözlerimi kapatsam, aynı sesin zaman ve mekânda yankılanarak beni yutan sonsuz karanlığa rağmen bana ulaştığını duyabilirdim.

Çağır onları. Kanınız karanlıkta bekliyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, boğazım duygularımla sıkıştı. "Beni kurtardın."

"Hayır," dedi kadın nazikçe, sesi sıcak bir kucaklama gibi beni yatıştırıyordu. "Sen kendini kurtardın. Kanını aradın. Ben sadece sana onların orada olduğunu hatırlattım. Onlar her zaman oradaydı, bekliyorlardı. Senin için."

Durakladı ve tekrar konuştuğunda, sesi sanki tüm evrenin önünde döndüğünü görüyormuş gibi aynı boyutlar arası kaliteyle yankılandı. "Daha fazlası çağrınızı bekliyor. Bazıları yakında, bazıları karanlıkta. Ölü gibi yatıyorlar, onları sonsuz uykudan çekip çıkaracak çağrıyı bekliyorlar."

"Hvergelmir'de daha birçok kara alfar cesedi gördüm. Öldüklerini sanıyordum ama Kanım kara alfarların öldürülmesinin neredeyse imkânsız olduğunu söyledi."

"Olabilir. Kafası bedeninden ayrılrsa bile öldürülmesi imkânsız olan bir Kanım var. Yine de beni tek başına güvende tutamaz. Çeşitli yetenekleri ve becerileri olan tüm Kanlarım gerekiyor."

Çok doğru. Gün ışığında insan gibi yürüyebilmelerine rağmen güneş ışığı karanlık alfar formlarını etkiliyordu. Ayrıca Karmen'in kanının Myrk'e zarar vermesi de işin cabası. Bir güneş kraliçesinin kanından birkaç damla onu bu kadar yaraladıysa... Güneş ateşi özü onlara ne yapabilirdi? Bunu öğrenmek istemedim.

"Evet," dedi Shara hızlıca, bizi görevimize geri döndürerek. "Bize anlattıklarınıza göre, kapınızda hem Işık Askerleri hem de güneş ateşleri var. Bu çok vahim bir durum."

"Karmen için geldiler. Diğerlerini dışarıda tutan kan çemberi dışında beni umursadıklarını sanmıyorum."

"Onu geri almalarına izin vermeyeceğiz," dedi Shara düz, eşit ama yine de muazzam bir güç aktarmayı başaran bir sesle.

O anda, taşıdığımın farkında bile olmadığım bir gerginlik o kadar hafifledi ki usulca iç çektim. Gözlerimi kapattım, kalbimde bir rahatlama hissettim. Triune kraliçesi için Karmen'i almalarına izin ver demek kolay olurdu. Yuvamı kurtarır, Kanımı kurtarır ve güneş ateşi tehdidiyle başa çıkmak için bize zaman kazandırır. Kansı bir kraliçenin bedeli neydi?

Benim için riske atılamayacak kadar çok şey var ve belli ki Üçlü için de riske atılamayacak kadar çok şey var. Shara Karmen için onu tanımadan bile savaşırdı. Bu da varsayılan olarak benim için de savaşacağı anlamına geliyordu. Zaten etmişti. Bu savaşta yalnız değildim.

"Mümkün olan en kısa sürede yuvanıza gelmeye hazırlanıyoruz," diye devam etti Shara. "Birkaç gün dayanabilir misin?"

uygun düzenlemeleri yapana kadar?"

"Sanırım öyle. Şu anda bize saldırmıyorlar. Yine de Karmen için endişeleniyorum. Sundoglardan birinden bir ısırik aldı ve onu zehirlemiş gibi görünüyor. Ateşler içinde yanıyor."

Sanki Shara Kanıyla konuşuyormuş gibi hat bir an sessiz kaldı. "Isırıktan dolayı olarak güneş ateşi özü almış olması mümkün. Kişisel deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki, o sıvı güneş ateşini alev almadan dönüştürmesi mümkün ama ben bunu yapabildim çünkü Vivian benim Kanımdı. Eğer Karmen'in bu özü seyreltmesine ya da daha az uçucu bir güce dönüştürmesine yardımcı olacak kendi Kanı yoksa..." Derin bir iç çekti. "Aslında içten dışa doğru yanabilir."

"Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Ona saldırdığında sundog'un üzerine su atmayı denedim ama sadece buhara dönüştü ve dağıldı. Ben şifacı değilim, o yüzden yarardan çok zarar vereceğimden korkuyorum."

"Vivian çok geç olmadan yardım edebilir. Mümkün olan en kısa sürede yuvanıza ulaşacağız, tabii ki izninizle."

"Evet, lütfen. En kısa zamanda-" Karmen merdivenlerde kaybolurken bir şey başımı çevirmeme neden oldu. "Gitmem gerek. Karmen! Geri gel!"

Telefonu kapattım ve peşinden koştum, ancak Şvar önce onun gitmesi konusunda ısrar etti. Hasta ve yaralı olduğu için hızlı hareket ediyordu, çoktan verandaya çıkmış, ön basamaklardan sendeleyerek iniyordu.

"Karmen, bekle!" Açık alana çıkıp tüm yuvayı tehlikeye atma riskini almak istemediğim için korkulukta durakladım. Neden aniden kaçtığından emin değildim.

Ama sonra etrafında parıldayan havayı gördüm. Bir miktar duman.

Tanrıça. Yanmak üzere.

O zaman tam olarak ne yapmak istediğini anladım. "Yapma bunu!"

Svar, yuvayı geçmeden önce onu durdurmayı umarak peşinden koştu.

Dikkatli ol! Onu uyardım. Onun kanının Myrk'e ne yaptığını hatırla. Eğer alev alırsa, seni iyileştirebileceğimi sanmıyorum:

Anlaşıldı kraliçem: Onu kan çemberinden geri çekmek için elini uzattı, ama o eğildi ve yuvanın sınırına doğru sıçradı.

Kendini en yakındaki iskelete fırlattığında, başının üstünden alevler patladı. Parmak uçlarından ateş fişkırdı. İskelet onu yakaladı ve ateş ikisini de sardı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve ağlamamak için ağzımı kapattım. Tanrıça. Ölmek için ne korkunç bir yol.

"Bakın kraliçem." Dörr'ün kolu etrafımı sararak beni bedeninin güvenliğine geri çekti. "Biraz daha gel."

Gökyüzünden yanan ateş topları düştü ve bir buhar bulutu içinde gölün üzerinden atladı. Daha fazla güneş ateşi, ancak bunların ilk grup gibi hayvan şekilleri yoktu. Bunun önemli olup olmadığını bilmiyordum. İskelet askerlerden hiçbirini görmedim.

İlk grup Karmen'in alevlerinin etrafına yaklaştı, birbirlerine bağıryorlardı ama ne dediklerini anlayamıyordum. Güneş ateşi hayvanları, diğerlerine doğru mu yoksa güvenli bir yere mi kaçmak istediklerinden emin olamadığım bir şekilde etrafta dolanıp duruyordu.

Dönen ateş ve kalın gölgeler gölün ortasında birleşti. Uzun siyah dallar iskeletlere doğru uzanıyor, ateşli çatlaklar ve erimiş altın kırmızısı enerji damarlarıyla parlıyordu. Dönen girdabın içinde omuzlar oluştu. Bir boğa gibi geniş ve kalındı. Boynuzları başının iki yanında kıvrılıyordu. Erimiş güneş ışığının dalları ve ipleri Karmen'i yakalayan iskelete doğru fırladı.

Kırbaçlar. Telefondaki kadının sorduğu gibi. Bu yaratığı biliyordu.

Dişlerimi dudağıma geçirdim ve umutsuzca yapabileceğim bir şey düşünmeye çalıştım. Karmen tüm o ateşten sağ çıkabilir miydi? Hiç sanmıyordum ama Jörmungandr tarafından yutulmaktan kurtulmayı da beklemiyordum. İskelet kolunu başının üzerine kaldırdı ve havada bir delik açıldı. Bir ayna gibi parlayan bu delik, büyüyen güneş ışığını kör edici bir gökkuşağı şeklinde yansıtıyordu.

Ateşli hayvanlar parlayan deliğe doğru koşuyorlardı. Küpeştenin üzerinden eğilerek görmek için zorlandım. O Karmen miydi? Alevlere mi sarılmıştı? Yüzünün parıltısını gördüğümü sandım, göldeki şeye bakarken gözleri altın ışıkla parlıyordu. Ama sonra delikten geçip gittiler.

Ve kıyamet koptu.

DÖRR

B Gökyüzünden ateş parçaları düştü. Alevli yağmur yuvanın içine çiseledi. Yakındaki ağaçlarda yangınlar çıktı.

Şimdi kraliçem o alev alev yanan Ragnarök'e adım atarken tamamen ve tamamen çaresiz olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

İlk içgüdüm onu kollarımın arasına alıp tekrar karanlığa çekilmesini istemektir ama eğer kulübe üstümüzde yanarsa, açıkta kalırdık ve muhtemelen yangından zarar görürdük. Bu bedenlerin ne kadar hasar alacağından emin değildim ve gün ışığında çirkin heykeller olarak kapana kısılmış olacaktık. Eğer alevlere teslim olursak, onu kim koruyacaktı?

Endişemi hissederek omzunun üzerinden geriye baktı ve merdivenlerde durakladı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "En azından yangınları söndürebilirim."

Yüzümü buruşturarak başımı salladım ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Ona olabildiğince yakın durdum, bedenim onunla dışarıdaki yaratıklar arasındaydı. Svar ve Myrk iki yanımızda, yüzleri dışarıya dönük bir şekilde sıkıca duruyordu. Yumruklarından başka silahları yoktu.

Gün ışığında, karanlık alfarımıza geçemiyorduk. Elimizdeki tek şey bu zayıf insan bedenleriydi. Silahımız yoktu. Ateşe karşı savunma yok. Ya da dumana, etrafımızda yangınlar çıkarken boğazımın ve gözlerimin yandığını fark ettim.

Kollarımda ince tüyler yükseldi ve su kokusu aldım. Taze ve saf, tüm nehirlerin kaynağı, tüm yaşamın vericisi. Helayna'dan yükselen su, alev alev yanan ağaçları ıslatıyor ve ahşap evi nemlendiriyordu. Yaratıklara saldırmaya çalışmadı, sadece kan çemberinin içindeki ateşleri durdurdu.

Ama bir yangını söndürür söndürmez, bir düzine daha ortaya çıktı. Kolumu kavradı, gücünü çekerken bana yaslandı. Sadece için için yanan kül yığınları kalana kadar gölden, içinden, gökyüzünün kendisinden su çağırırdı.

"İşte." Bana gülümseyerek yorgun bir ifadeyle sırtıttı. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum."

Bağları sayesinde dizlerinin titrediğini hissettim. Bu kadar çok güç kullanmak fiziksel kaynaklarını tüketmiş, zafere rağmen onu güçsüz ve titrer halde bırakmıştı. Onu kollarımın arasında kaldırdım ve boğazımı ona uzattım.

Evet, diye iç geçirdi tenime karşı, dişleri derinlerimdeydi. Tekrar saldırırlarsa diye dinlenmem ve beslenmem gerek:

Ben onun gibi değildim. Özümü ve kanımı tadana kadar bir başkasının benden beslenmesine asla izin vermemiştim. Ama bunu onunla tekrar paylaşmamayı hayal bile edemezdim. Ağzını üzerimde hissetmek, kanımın ona pompalanması. Onu güçlendirmek. Gücünü geri kazandırmak.

İnanılmazdı. Doyamadım.

Saldırı hiç durmadı: Myrk'ün bağı duyularımı körelten zevkli sisi yararak geçti.

Hala bize ateş atıyorlar kraliçem. Sonunda bizi yakacaklar:

"Sadece Isador birliği gelene kadar ya da gece çökene kadar dayanmamız gerekiyor. Karmen en güçlü oldukları zamanın gündüz olduğunu söylemişti. Dün gece güvendedi.:

O beslenirken hiçbir şey söylemedim, bu bedende akan siyah kanın her son damlasını almasını istedim. Buna ihtiyacı vardı. Myrk haklıydı, ateşler yeniden canlanıyordu. Kıvılcımlar esintiyle sürükleniyor, yeni ateşler doğurmak için havada süzülüyordu. Tüm karlar gitmiş, savunmasız kurumuş bitki örtüsü alevlere maruz kalmıştı. Alnımdan ve göğsümden aşağı sıvı damlıyordu, tenim yükselen sıcaklıkla nemlenmişti.

Ağzını kaldırmadan havaya bir su püskürterek üzerimize serinletici damlacıklar püskürttü. Bir başka su patlaması kulübenin ahşaplarını ve çatısını ıslattı. Svar onun omzuna dokunarak dikkatini kendisine çekti ve bir zamanlar ağaç olan yanan bir meşaleyi işaret etti.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirdi?

Vücudumda kan kaldığı sürece.

HELAYNA

SU ÜZERİMDEN AKARKEN HISSETTİĞİM İLK ŞAŞKINLIK VE SEVİNÇ HIZLA YORGUNLUĞA DÖNÜŞTÜ.

Bir Aima kraliçesi olmakla ilgili hala bilmediğim çok şey vardı. Bazı şeyler sadece oldu, düşünmeden yaptığım doğal bir içgüdü. Harika. Bizi hayatta tutmak için içgüdülerime ihtiyacım vardı.

Ama belli ki yeni keşfettiğim gücü kullanmak bir kası kullanmak gibiydi. Kendisinden istenen çalışma seviyesine alışmazsa, o kas ağrımaya ve yorulmaya başlıyordu. Eğer dikkatli olmazsam, onu yırtabilirdim. Belki de onu kullanma yeteneğime tamamen zarar verebilirdim.

Ya da daha kötüsü, kanıma zarar verirdim.

Dörr endişeli görünmüyordu ve ben çalışırken sürekli ondan beslenmeme izin verdi. Hiçbirini yaralama riskini göze alamazdım, ama özellikle de alfamı. O benim dayanağımdı. Başından beri onların lideriydi.

"Ben liderim çünkü en büyük benim, bu da beni en büyük ve en güçlü yapıyor. Benden istediğinizi alın kraliçem. Beni alarm verecek kadar tükettiğini hayal bile edemiyorum:

Mükemmel bir noktaya değindi. En güçlüsü olarak onun kanı bana da en çok yardımcı olacaktı. Yuvaya daha fazla su atarken bile fiziksel sağlığını kontrol ederek bağına zihinsel olarak dokunmaya çalıştım. Ama dikkatimi bölmek de yorucuydu. Sonunda boğazını yaladım ve dinlenmesine izin vermeye kararlı bir şekilde başımı kaldırdım.

Dehşete kapılarak yüksek sesle soludum. Ten rengi koyu gölgeli griden sütlü gümüş rengine dönüşmüştü. "Tanrıça, ben ne yaptım?"

Gözleri parladı ve çıplak göğsüne ve kollarına baktı. Omuz silkerek beni kendine doğru çekti, hâlâ bedenini kullanarak beni alevlerden koruyordu. "Kendimi iyi hissediyorum ama güvende olmak için belki de bir dahaki sefere Myrk'ten beslenmelisin."

"Evet." Myrk bana göz kırptı. "Beni parlak bir inciye dönüştürün kraliçem."

Eivind'in bağı zihnimde parıldadı. :*Head's up. Karmen'in peşinde daha fazla iskelet olabilir:*

Aklımdan birkaç iğneleyici cevap geçti, ama ben sadece, *"Onlar zaten burada..." diye cevap verdim:*

Şok onun bağına parçaladı. *İyi misin?*

Ona vurma isteğimle savaştım. Ne olmasını bekliyordu ki? Karmen belli ki onu bana getirmeden önce işkence görmüş ve tehlikedeydi. Hvergelmir'den kaçmamış olsaydım ona ne yapacaktı? Yaralı, zayıf düşmüş bir kraliçeyi ölüme terk eder miydi? *Ben iyiyim kardeşim. Geceyi atlattık. Ama Karmen gitti:*

Bir an arabada oturduğunu ve ağzının şoktan açık kaldığını gördüm. Sonra frene öyle sert bastı ki arabasının patinajını ben bile hissettim.

Ne oldu?

Askerler geldi. Bir sundog tarafından ısırıldı ve bu onu hasta etti. İçten dışa doğru yanmaya başlamış. Evden kaçtı ve onu aldılar. Nerede olduğunu bilmiyorum:

Kelimelerle cevap vermedi ama aramızdaki bağda bir dalgalanma hissettim. Aciliyet, kararlılık ve evet, suçluluk. Güzeldi. Karmen'i korumak için beni yalnız bıraktığı için kendini bok gibi hissetmeyi hak ediyordu. Aralarında ne olduğunu bilmiyordum ama onun Kan'ı olması gerektiği bana oldukça açık görünüyordu. Muhtemelen onun alfası. Tanrıçalarımız onu bulması için doğru yere ve zamana yerleştirmişti. Onu koruması ve güvenli bir yere götürmesi için. Ve onu terk etmişti.

Bir Kan bu tür bir hatadan kurtulabilir mi bilmiyordum, çünkü bu bir ihanetti. En yüksek derecede bir terk ediş.

Onun iyiliği için, bu suçun kefareтини ödemek için bir tür fedakârlık yapabileceğini umuyordum. Sanki unutulmuş bir bodrum kapısı açılmış gibi kemiklerim soğuktan sızladı. Ya da daha büyük olasılıkla bir mahzen. Bir çan kafamın içinde üç kez yavaşça çaldı.

Karmen onu affedebilirdi ama Hel kesinlikle affetmezdi.

DÖRR

I Kraliçemin kardeşim dediği adama ne acımış ne de merhamet etmişti. Aslında, o evlerini kurtarmak için savaşıırken, ben sadece içimde ağır, soğuk bir ağırlığın büyüdüğünü hissedebiliyordum. Ayakta kalmaya çalışarak her birimizi tekrar tüketirken buz gibi bir öfke bedenimde kalan kanı pekiştirdi. Çemberinin dışında kükreyen acımasız alevleri durdurmak için bir su dalgası daha çekmeye çabalıyordu.

Göl, sıvı güneş ışığı ve ateş toplarıyla kaynıyordu. Merkezde bir gölge aç bir canavar gibi dönerek kıyıdaki her şeyi azgın bir karanlığa sürüklüyordu.

Yine de bu karanlık daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Merkezinde hala karanlık bir ışık yanıyor, kötü niyet ve öfke yayıyordu.

Kara alfar olarak, bu tür kötülüklere yabancı değildim. Yine de amacının ne olabileceğini anlamıyordum. Basitçe yıkım mı? Ama neden burası? Neden kraliçem? Karmen'e yardım etmek dışında, güneş ateşlerinin intikamını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Zayıflığını gizlemeye çalışsa da Svar'ın kalp atışları yavaşlamıştı. Fark ettirmeden ön kolunu kavradım ve Myrk diğer kolunu tutarak kraliçemiz ortada olacak şekilde onu destekledi. Bizden o kadar çok beslenmişti ki, sanki kanla olduğu kadar maddeyle de beslenmiş gibi soluk tenli ve zayıflamıştık. Umarım gece çöktüğünde tekrar karanlık alfara dönüşebilir ve gücümüzü yeniden kazanabiliriz.

Metalik bir çığlık sesi dikkatimi yuvanın dışına çekti. Büyük bir nesne döndü ve kan çemberinin dışında sarsılarak durdu. İçinde biri oturuyordu.

İçimden yükselen alçak hırıltıyı bastıramadım. Kurt kral sonunda kız kardeşini korumak için geri dönmeye tenezzül etmişti.

Güvende misin?: Sözleri kafasının içinde Kan bağıma yankılandı.

Evet. Kan çemberi tutuyor.:

Dişlerimi gıcırdatarak bir hırıltıyı daha bastırdım. Güvende değildi. Hiç de iyi değildi. Bana doğru sallandı, zar zor ayakta durabiliyordu. Gölgele gözlerini karartmış ve derin çizgiler ağzının etrafından yüzüne yayılmıştı. *Siz iyileşene kadar evin altındaki karanlık kısa bir süre için güvende olacak...:*

:Anlaştık.: Bağı bile yorgunluktan sarktı. *:Senin de dinlenmen gerek. Hepiniz o kadar solgunsunuz ki sizi öldüreceğimden korkuyorum:*

Metal nesne kararmış avludan geçerek yuvanın güvenliğine doğru hızla ilerledi. Kardeşi dışarı çıktı ve şaşkınlık içinde yıkıma ve göldeki alev alev yanan cehenneme baktı.

Helayna, "Güneş yangınları," dedi. "Onu

aldılar." Ona doğru yürüdü. "Nasıl?"

İstemsizce yumruğumu sıktım, kafasını koparmak için yanıp tutuşuyordum.

Myrk küçümsemesini gizlemekte o kadar başarılı değildi: *"Lanet olası aptal, seni korumak için burada olsaydı nasıl olduğunu bilirdi..."*

"İçeri gel, sana bildiklerimi anlatayım." Sesi yorgunluktan titriyordu ama döndü ve sığınağa doğru yürümeye başladı. Onu kollarıma alıp taşıyarak yorgunluğuna ihanet etmeyecektim. Açıkçası, Myrk ve Svar'ın merdivenleri çıkmama yardım etmesinden biraz korkuyordum. "Sözlerimiz ya da düşüncelerimiz çemberi aşarsa burada ne kadarına kulak misafiri olabilirler bilmiyorum."

Karanlıkta, sürekli yanan ısı ve ışık azaldı. Rahatlatıcı serin hava tenimin üzerinde gezindi. Rahat bir nefes alarak bize giymemiz için verdiği kısa pantolonu tekmeledim ve koyu renkli alfarıma geçtim. Yürek parçalayan bir an boyunca, iki form arasında titreyerek asılı kaldım, dizlerim katlandı, kemiklerim çözüldü, sanki bedenimde geçişi yapacak kadar öz kalmamıştı.

Kanatlarımı sırtımda sıkıca tutarak, tanıdık koyu alfar formuma yerleşmeye çalıştım. Ama hâlâ doğru hissetmiyordum. İçimi bir şey kemiriyor, pençelerimle adım atmak ve parçalamak istiyordum. Kan ağzımı dolduruyor. Ayaklarıma serilmiş bir ziyafet.

Tercihen hala nefes alıyor ve tekmeliyor. Kurt Kral'la başlayalım.

HELAYNA

BİR ZAMANLAR EIVIND İLE DIŞARIDA SAATLERCE OYNARDIK. BİRBİRİMİZİ KOVALARDIK. ormanda koşar ve gölde yüzerdi. Bazen bir çocuk olarak koşardı ama çoğunlukla bir kurt olarak. Kraliçe annemizin bağları aracılığıyla benimle konuşabilen bir kurt.

Altı ya da yedi yaşından sonra onunla ilgili hiçbir anım yoktu. Nedenini bilmiyordum. Belki de Jörmungandr onlardan beslenmişti ama o anların var olmadığından şüpheleniyordum. Ona baktığımda, sanki kalbimde bir delik oluşmuş gibi, içimde süregelen bir hüznün kabarıyordu.

Onu gördüğüme sevinmiştim ama aynı zamanda üzülmüştüm. Ona sarılmak doğru gelmedi. Bu neşeli bir kavuşma değildi. Yuvayı bir an önce terk etmek için bir toz telaşıyla yola çıktıktan sonra nasıl olabilirdi ki? Kanlarımin bağlarındaki küçümsemeyi hissetmek bu ayrımı sadece derinleştirdi ve genişletti.

"Karanlıkta daha güvende olacağımızı söyledi," dedim rahatsız edici sessizliği doldurmaya çalışarak. "Triune'u aradım. Kısa süre içinde yardım gelecektir."

"Ne oldu?" Eivind sordu.

Ona güneş ateşlerinin saldırısını, Karmen'in yaralanmasını ve kötüleşen durumunu hızlıca özetledim. "Sanırım beni korumak için yuvadan kaçtı. Eğer kulübeyi ateşe verseydi, açığa çıkacaktık. Belki de onları bir şekilde yok edebileceğini düşündü. Emin değilim."

"Ve onu öylece götürdüler mi? Nereye götürdüler?"

"İskeletlerden biri onu yakaladı. Bir tür alevli atın üzerindeydi ve bir... delikten dörtnala geçtiler."

"Lanet olası bir delik mi? Nereye?"

"Bilmiyorum. Bir an hepsi yuvanın dışındaydı, sonra delikten geçip gittiler."

"Ama o şeyleri gölde mi bıraktılar?"

"Bunu onların yapıp yapmadığını bilmiyorum. Almak için geldikleri şey ellerindeyse burada bir muhafız bırakmak mantıklı değil."

"Göldekiler onun peşindeyse neden burada kalsınlar ki?"

Her ne kadar güneşin yakıcı sıcağından uzakta olduğum için rahatlamış olsam da, yine de tamamen karanlıkta olmak hoşuma gitmiyordu. Karanlığı hafifletmek için beyaz bir ışık topunu geri getirmek sadece küçük bir miktar güç gerektirdi. "Sanırım onun buraya dönmesini bekliyorlar. Onu geri dönmeye zorlamak için yem biziz."

"Ama içeri giremezler."

Başımı salladım. "O kadar emin değilim. İlk gruptaki sundoglar kan çemberini geçmeyi başardı. Belki de geldikleri yerden daha fazla sundog getirilmesini bekliyorlardır. Ya da bizi yakmayı planlıyorlar. Şimdiye kadar kulübeyi ve ağaçların çoğunu güvende tutabildim ama elimden ancak bu kadarı geliyor."

"Şimdiye kadar ne yaptınız? Belki yardımcı olabilirim."

"Evin ve ağaçların alev almasını önlemek için üzerlerine su döküyorum. Her seferinde biraz daha tükeniyorum."

"Gücünü yeterince hızlı dolduramıyor." Dörr'ün gürlemesi daha derin ve sertti, kardeşime duyduğu hayal kırıklığı her kelimeyi keskinleştiriyordu, ancak Eivind'in bunu fark ettiğinden şüpheliydim. "Beslenebileceği üçten fazla Kan olsaydı, yardımı olurdu."

"Ben buradayım, şimdi. Benden beslen."

Hatırlamaya çalışarak onu incelerken başım öne eğildi. Daha önce ondan beslenmiş miydim? Belki de. Annem ölmüş olsa bile aramızdaki bağ hâlâ devam ediyordu. Tadının neye benzediğini hatırlayamıyordum ve açıkçası öğrenmek de istemiyordum. Elimden gelse bile. Ayrıca, onun Karmen'e ait olduğundan şüpheleniyordum. Ya da en azından Karmen'i terk etmemiş olsaydı ona ait olurdu. "Eğer yakında yardım gelmezse, evet. Bu teklifini kabul edebilirim. Karmen'in nerede olduğunu hissedebiliyor musun? Ona bir mesaj iletebilir misin?"

Yüzü sıkıca kapandı, gözleri kapandı. "Hayır." Bu düşünce karşısında neredeyse öfkeli görünmeyi başarıyordu. Çok fazla savunmacı. "Onu hissedemiyorum. Ayrıldığımda hâlâ yerini hissedebiliyordum. Ama şimdi tamamen gitti."

"O öldü mü?"

Boğazından boğuk bir uluma kaçtı. "Hayır. Bunu düşünmeyi reddediyorum. Onu geri almanın bir yolunu bulacağım."

Bir şey söylemedim ama yanılıyor olmasından çok korkuyordum. Karmen'i henüz o kadar iyi tanıımıyordum ama son derece gururlu ve çekingendi. Şimdiye kadar çok şey yaşamıştı ve ben onun yaşadıklarının bir kısmını bile bilmiyordum. Ama en savunmasız anında onu terk etmişti.

Hangi kraliçe Kan'ının çağrısından kaçarkenki görüntüsünü unutabilir ki?

HELAYNA

E Yorgunluk durumumu anlatmaya yetmiyordu bile. Ayakta duramayacak kadar yorgun. Nefes alamayacak kadar. Düşünemeyecek kadar. Yine de tüm bunları ve daha fazlasını yapmaya devam etmek ya da yuvanın içindeki her şeyi kaybetmek zorundaydım. Komşu ağaçların hepsi çoktan yok olmuştu ama en sevdiğim ağacı, Hvergelmir'den kaçarken kullandığımız ağacı kurtarmayı başarmıştım. Kulübeye dokunulmamıştı ama açıkçası, kulübeyi ya da dev çamımı seçmek zorunda kalsaydım her şeyin yanmasına izin verirdim.

Başımı Dörr'ün göğsünden kaldıracak gücü kendimde bulamadım. Daha da kötüsü, gövdesine yaslandığı yerden uzaklaşacak enerjisi de yok gibiydi. Alt dallar ve iğneler kahverengi ve kuruydu, çoğu yere dökülüyordu. Yakında daha fazla su çekmeyi başaramazsam, bir meşale gibi alev alacaktı.

Eivind hırladı. "Bir kraliçe yaklaşıyor."

Ne hissettiğinden, Isador birliğinin nasıl geleceğinden bile emin değildim ama sözüne inandım. Svar'ın elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Nihayet. Yardım geliyor."

Kıvılcımlar çamın alt dallarında parıldıyordu. En kuru, en savunmasız kısım.

Tanrıça, bana yardım et.

Ellerimi kaldırdım, bir an dişlerimin inmesini bekledim, böylece kan çekebilecektim. Tüm ağaç titredi, kuru iğneler yağdı ve gövdesinde karanlık bir nokta yayıldı. Bir delik genişledi ve devasa gövdeyi ikiye böldü. Ama en azından alev almadı.

İskoç eteği giymiş bir adam ağaçtan indi. Eğildi, uzun siyah saçları omzunun üzerinden kayarak neredeyse yere degecekti. "Ben Nevarre Isador. İzninizle, Majesteleri Triskelesli Shara Isador yuvanıza girecek."

Rahatlamış bir şekilde kollarımın yanıma düşmesine izin verdim. "Evet, lütfen. Yardımımıza geldiğiniz için teşekkürler."

Gülümsedi ve ağaçtan uzaklaşarak bize doğru yaklaştı. "Kenara çekilmek isteyeceksiniz, Majesteleri."

Hepimiz kenara çekildik ve açık deliğin önünde bolca yer bıraktık. İtiraf etmeliyim ki, Isador kraliçesinin seyahat için ağacı nasıl kullanabildiğini çok merak ediyordum. Bu ağacın Yggdrasil'i yansıttığını ve bu yüzden içinden geçebildiğimi sanıyordum. Dünya Ağacı'yla da benzer bir bağlantısı var mıydı?

Yer sarsıldı ve dengemi kaybederek Dörr'ün yanına düştüm. Devasa siyah bir şekil ağaç gövdesinden dışarı fırladı ve sanki tüm ağaç patlayacakmış gibi inledi. Kanatlar yerde süzülerek canavarı ağaçtan kaldırdı ve gökyüzüne yükseltti.

"Bu nasıl bir yaratık böyle?" Dörr sordu.

Nevarre sırtarak, "Bir ejderha," diye cevap verdi. "Leviathan'ın ısırganlığı da kokusu kadar kötüdür, o

yüzden ben olsam uzak dururdum.

"Senin yerinde olsaydım onu öldürmezdim."

Ejderha. Malice Striker gibi mi? Keşke gözden kaybolmadan önce ona daha yakından bakabilseydim.

Ateş gibi bir altın parıltısı beni telaşla soluk soluğa bıraktı. Güneş ateşi. Kan çemberinden geçmişti- "Smoak, Anka kuşu," dedi Nevarre hızla. "Onu Llewellyn, gryphon izliyor; Tlancel, gryphon Tüylü yılan; gezegendeki en tüylü ayı Ezra; bir başka tüy yumağı Daire; dev bir siyah köpek Itztli; çok sayıda dokunacı olan Okeanos, malum nedenlerden dolayı insan formunda; son Tapınak Şövalyesi Guillaume; daha önce konuştuğunuza inandığım Isador consiliarius, Kevin; ve son olarak, Majesteleri Shara Isador, Isis'in son kızı, Olan ve Her Zaman Olacak Olan, dağlı alfası Alrik ile birlikte."

Eivind korkunç bir hırıltı çıkardı. "Kim bu lanet kurt o zaman?" "Wu Tien Xin Isador." Adamın fısıltısını duydum ama onu göremiyordum. Shara Isador ağaçtan dışarı çıktı, kolları devasa bir kaya benzeri yaratığa dolanmıştı. Sadece bakabildim ve ağzımın açık kalmamasını umdum.

Güzeldi, evet, ama bu kadar şaşırmamın nedeni bu değildi. Güç havayı kalınlaştırıyor, parlak teninden ve saçlarından parlıyordu. Triune seviyesinde bir güç. İsterse dağları yerinden oynatan, okyanusları yaratan ve tüm kıtaları yok eden türden bir güç. Yine de basit bir kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyiyordu. Basit, günlük kıyafetler. Muhteşem bir elbise ve başında kocaman bir taç değil.

Bu kadar sade giyinmiş bir kraliçenin formaliteleri umursayacağını düşünmesem de, yine de güvende olmak için reverans yaptım. "Majesteleri, Demir Yürek Hanesi'ne hoş geldiniz. Yardımımıza geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Gülümseyerek yaklaştı ve ellerini uzattı. "Helayna, seni o korkunç karanlık yerin dışında canlı ve iyi gördüğüme çok sevindim."

Uzandım ve ellerimi onunkilerin içine koydum. "Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız Kanımı aramak aklıma gelir miydi bilmiyorum. Sizi tanıştırmama izin verin Majesteleri. Bu Kara Dağ'dan Dörr, Sonsuz Slough'tan Svar ve Dipsiz Çukur'dan Myrk."

Alışılmadık görünümüleri karşısında şok olmuş gibi görünmüyordu, başını her bir Kanıma doğru eğdi. Sonra Eivind'e döndü ve gözleri uyarıyla kısıldı. "Bana hırlamana gerek yok kurt kral. Bugün başka bir Kan almaya niyetim yok. Bırak seni."

Yüzündeki hoşnutsuz ifade karşısında bir gülümsemeyi bastırdım. "Kardeşim, Eivind Ironheart, Majesteleri."

Bir adım daha yaklaştı ve kolunu benimkine doladı. "Konsülüm ilginizi çekebilecek bir şey buldu kurt kral. Neden bana şimdiye kadar ne denediğini anlatmıyorsun Helayna? Ve lütfen bana Shara de."

Yutkundum, yanaklarım bu onur karşısında ısındı. "Korkarım fazla değil. Gücüm daha çok suya dayanıyor ve bu da güneş yangınlarını hiç etkilemiyor. Kulübeyi ve ana ağacı kurtarmayı başardım ama başka pek bir şey yapamadım."

Parlayan, yanan bir alev önümüze düşerek beni yeniden irkiltti. Erimiş güneş ışığı ve ateş - bu da bir güneş ateşi miydi? O, diye düzelttim, ateş göz kırparak uzaklaşıp uzun kırmızı örgülü, uzun boylu, zayıf bir dişi Kan'ı ortaya çıkarırken.

"Helayna, ben Vivian, eskiden Helios Hanesi'nden. Göldeki yaratık nedir?"

Vivian başını sallayarak, "Sepdet," diye cevap verdi. "Artı bir sürü güneş ateşi. Onları bir şekilde içine çekiyor ve neredeyse Leviathan'ı da içine çekiyordu. Neyse ki kenara çekildi ve bizi mesafemizi korumamız için uyarabildi. Güneş ateşleri kapana kısıldı ve o da onlardan besleniyor. Önce onları kurtarmamız gerekecek."

"Hayır, bu doğru değil," diye karşılık verdi Eivind, kudurmuş bir kurt gibi etekli Kan'ı tersleyerek.

"Güneş Ateşleri

Karmen'i aldı. Onları serbest bırakamayız."

Sinirden dilimi ısırđım: *Onun kim olduğunu unutma*, diye hatırlattım kardeşime: *Ona ya da evine hakaret etme, yoksa aşğıdaki tanrıçamız adına, Karmen'i burada korumasız bırakmaktan daha çok pişman olacaksın*:

Shara yüksek sesle konuşmadı ama Kanı kenara çekilerek onun yaklaşmasına izin verdi. "Onu kaçırın şeyleri tarif et."

"Onu kaçırınları görmedim," diye cevap verdi daha makul bir ses tonuyla. "Sadece daha önce deneyen iskeletleri gördüm."

"Işığın Askerleri," dedi Vivian acımasızca. "Eğer lejyon buradaysa, düpedüz savaşa doğru gidiyoruz demektir." "Yakın zamanda sorun çıkarmayacaklar," dedi Eivind, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Daha önce

Hatırlayabildiğim kadarıyla çocukluğumdan beri fiziksel öfke gösterilerinden hoşlanmazdım ama şimdi yüzündeki o bilmiş ifadeyi silip atma isteğıyle savaştım. "Karmen hepsini öldürdü."

"Kaç tane gördün?" Vivian sordu. "Yirmi üç."

Tiksintili bir homurtu çıkardı. "Tüm lejyonun yakınında bile değil. İçlerinden birini tanıyor muydu?" "Aurelian."

Gözleri parladı ve isteksizce başını salladı. "Sol Invictus. Fena değil, hiç fena değil. Güneş ateşleri yanlarında mıydı?"

"Hayır."

Başını göle doğru eğdi. "Aynen öyle. Sepdet'in yanındalar. Demek Aurelian'ı bu yüzden halledebildi."

"Sepdet hakkında ne biliyorsun?" Shara sordu.

Vivian hemen cevap vermedi. Yüzündeki dehşet ifadesinden anılarının son derece tatsız olduğunu anlayabiliyordum. Dudakları yüzünü buruşturdu. "Sanırım onun benim üvey kardeşim olduğunu söyleyebilirsin. Heliopolis'teki tüm kâbuslar arasında o en kötü üçüncü kişiydi."

"Diğer ikisi kimdi?" Yavaşça sordum, bilmek istediğimden emin değildim.

"Vezir ve Ra'nın kendisi. Tahminimce Ra öldüğüne göre Sepdet babamızın yerine Heliopolis'in tanrısı olarak kendini yerleştirmeyi planlıyor."

"Dur bir dakika," diye homurdandı Eivind. "Bana Heliopolis'ten geldiğini mi söylüyorsun? Ra'yı gerçekten gördün mü? Karmen'e ne yaptı?"

Vivian içini çekti, gözlerindeki sert parıltının bir kısmı hafifledi. "Onu önemsiyorsun. Özür dilerim. O Tanrı'nın Karısı olarak bilinirdi."

Göğsünden gelen hırıltılı hırıltılara bakılırsa, kurdunun kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi. Elimi koluna attım ve onu kendine getirmek için sıkıca kavradım. Shara formaliteleri önemsemediğini söylese de, hiçbir kraliçe kontrolden çıkmış bir krala iyi gözle bakmazdı. Kendi isteğı dışında Kan olarak alınmaktan endişe ediyordu ama bir kraliçeyle karşılaştığında ölme ihtimali çok daha yüksekti.

"O ne yaptı?" Eivind sesi titreyerek sordu.

"Ona ne yaptığını çok iyi biliyorsun kurt çocuk." Vivian arkasını döndü ve örgülerini bir omzunun üzerinden atarak sırtını çıplak bıraktı. Kalın yara izleri, çukurlar, hatta kırbaç kirpiklerine benzeyen uzun izler ensesinden kalçalarının arkasına kadar derisini kaplamıştı. "Onun üzerinde buna benzer izler görmedin mi? Belki daha da kötüsünü? Bunlar Sepdet ve onun gibilerin izleri ama Ra'ya hiç benzemiyorlar. Ben onun kızı olduğum için bundan kurtuldum. Onun bile bazı sınırları vardı."

Midem çalkalandı, gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ah, Karmen. Genç bir kızken alınıp o ortamda yetiştirilmek. Her şeye rağmen hayatta kalmıştı. Ne kadar kötü muamele gördüğünü sadece tanrıça biliyordu.

ve işkence. Sonunda o cehennemden kaçmıştı ama onu koruyacak tek bir kan bile olmadan burada terk edilmişti.

Uta boğazımı yaktı ve midemin bulanması isteğiyile savaştım. Onu korumak için elimden geleni yapmışım ama Demir Yürek Hanesi onu yüzüstü bırakmıştı.

"Yapabileceğın başka bir şey yoktu kraliçem..." Dörr bir adım daha yaklaştı, hâlâ bana dokunmuyordu ama sert cüssesini yakınımnda hissetmeme izin veriyordu. Sessizce verdiği koruma, sadakat ve sevgi sözünü. Kardeşimin Karmen'den esirgediğı şeyler.

Eivind sarsılarak benden uzaklaştı ve kulübeye doğru geri döndü.

Onu bırakırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzöldü. Ona bakmaya dayanamıyordum.

SVAR

S *Bir Aima kraliçesinin kanı olmanın anlamı budur.*

Isador kraliçesini koruyan yaratıklara ve insanlara baktığımda, Helayna'nın ciddi bir dezavantaja sahip olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Şüpheler yeni kalbimi dilim dilim doğradı. Onu savunmak ve ona yararlılığımı kanıtlamak için yanıp tutuşuyordum ama tek yapabileceğimiz onun kanıyla beslenmekti.

Güpegündüz, çaresiz olduğumuz kadar çaresizdik de.

Karanlık alfarıma geçip ejderha gibi düşmanlarının üzerine uçamazdım. Devasa gargoyle'uma geçip diğer kraliçenin yanındaki jötunn kaya trolü gibi saldırganları ezemezdim. Bu insan formunda kapana kısılmıştım ve tek bir silahım bile yoktu. Bu bedenin, kraliçemi daha da güçsüz ve savunmasız bırakarak ömrünü tamamlamadan önce ne kadar hasar alacağından bile emin değildim.

Diğer kanları teker teker gözden geçirirken, insan formunda kalanlara odaklandım. İsimlerini hatırlayamasam da diğerlerini tanıtan konuşmacı ve şövalye en yakınımdaydı. Şövalyenin ne anlama geldiğinden bile emin değildim ama adam kendini bir savaşçı gibi taşıyordu. Pek çok savaş görmüş ve bunları anlatmak için yaşamış bir adam.

Adam dikkatimi çekti ve bir adım daha yaklaşarak elini uzattı. "Ben Guillaume. Özür dilerim, isminizi duyamadım."

İnsan geleneklerini bilmiyordum ama uzatılan el bir saldırı değil, bir selamlama gibi görünüyordu. Sanki çıplak elinde silah olmadığını göstermek ister gibiydi. Ben de kendi elimi uzattım, aynı şekilde silahsızdı. "Svar."

Adam başını salladı ve elini geri çekti. "Bu dünyada ve Kan olarak hizmet etmekte yenisin diyebilirim. Nerelisin?"

"Sonsuz Slough, Niflhel, Hel. Bu dünya bize kesinlikle yabancı ama kraliçemin gittiği yere sorgusuz sualsiz gideceğim."

"Hel?" Adamın gözleri büyüdü ve sırttı. "O zaman akraba sayılırız. Yer değiştirdiğimde bir cehennem atı oluyorum. Mitolojideki yerleri farklı ama fikirleri aynı."

Atın ne olduğunu bilmiyordum ama adam başka bir cehennemden gelen bir yaratıksa bazı sorulara cevap verebilirdi. "Gün ışığında yer değiştirebiliyor musun?"

"Evet, yine de genellikle bu formda kalmayı tercih ediyorum. İnsan bir şövalye olarak daha iyi savaştığımı hissediyorum." İçimden iç geçirdim. Eğer gün ışığıyla sınırlı değilse, o zaman umduğum kadar benzer değildik.

"Ejderha gibi uçarız ama gün ışığında taşa dönüşür, hareket edemeyiz. Güneş parladığı sürece savaşılabileceğimiz tek form budur."

Tereddüt ettim, güvensizliğim konusunda adama güvenmeye cesaret edip edemeyeceğime karar

vermeye çalıştım. Ama böyle şeyleri başka kiminle tartışma şansım olabilirdi ki? Kurt kralla mı? Pek sayılmaz. O Kan değildi.

Hiçbir Kan kraliçesini yalnız bırakmazdı.

"Bu beden... zayıf," diye itiraf ettim sonunda. "Hiç silahımız yok. Kılıç ya da savaş baltası bir yana, dişlerimiz, pençelerimiz, kanatlarımız bile yok. Bunların hiçbirisi güneş ateşleriyle savaşmamıza yardımcı olmasa da, en azından kraliçemizi insan ya da Aima tehditlerine karşı koruyabilmeliyiz."

Konuşmamızı duyan Myrk bir adım daha yaklaştı ve tiksintiyle homurdandı. "O değersiz kurdun derisini bile yüzüp kraliçemizin önünde yere atamıyoruz."

Guillaume bir kahkaha attı. "Şanslısınız beyler. Her zaman yedekte bir ya da iki bıçağım vardır."

Eğilerek bacaklarını saran kumaşın alt kısmını yukarı kaldırdı. Her baldırından bir şey gevşetti ve sonra her elinde birer tane olmak üzere iki kılıflı bıçakla doğruldu.

Parlak gümüş metalden yapılmış, siyah basit kabzalı bıçaklar sadece avuç içim kadardı ama bıçak uçları çok keskindi. Bıçağı ön kolumda denemekten kendimi alamadım, derinin üzerinde kayma şeklinden memnun kaldım. Gerçi bu kâğıt inceliğindeki insan derisi kötü bir testti.

"Siyah kan," dedi adam kendi kendine başını sallayarak. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Kraliçenizin çağırabileceği türünüzden daha fazla kişi var mı? İçimde inanılmaz derecede güçlü olacağına dair bir his var, tabii gücünü sürdürecektir kadar Kan çağırabilirse."

Kaşlarımı çattım. "Evet, çok daha fazlası, yine de onun Karanlık'a geri dönmesini engellemek için yemin ettik." "Başka seçeneğimiz olmayabilir." Myrk başını salladı. "Karanlıktan korunmak için bizi tüketiyor."

yanıyor ve hâlâ daha fazlasına ihtiyacı var. Sizin türünüzden arayabileceği hiç bekâr Kan yok mu?"

"Elbette," diye yanıtladı Guillaume. "Dürüst olmak gerekirse çok fazla bekâr Aima var. Yine de herkes bu çağrıyı duymayacak ya da cevap veremeyecek."

Myrk ekşi ekşi homurdandı. "Kardeşi gibi."

"Kesinlikle," dedi Guillaume yumuşak bir sesle. "Yine de sizi temin ederim, bu nadir bir durum. Çok fazla kraliçe kaybettik ve yaşlı kraliçelerin zaten kullanabileceklerinden daha fazla Kanı var. Kraliçem her birimizi sadece kullanmakla kalmayıp aynı zamanda sevdiği için son derece şanslıyım. Bu, bir kraliçenin çağrısını reddeden birinden bile daha nadirdir. Güneş ateşi meselesini hallettikten sonra belki kraliçeniz daha fazla Kan için bir çağrı yapabilir."

"Belki," dedim yavaşça, Myrk'le bakışarak. Daha fazla Kana ihtiyacı vardı, bu hepimiz için aşikârdı. Yine de onun zamanını başkalarıyla paylaşmaya pek hevesli değildim. Hele ki Karanlık hakkında hiçbir şey bilmeyen bu dünyanın Kanıyla.

Onu Jörmungandr'ın içinde sıkışmış halde bulmuştuk. Onu kurtarmıştık. Onu sevmiştik. Dahası, onu *ilk* biz sevmiştik.

Kendi dünyasının kanını, ona her gün kaçtığı şeyi hatırlatanlardan daha mı çok sevecekti?

Guillaume omzunun üzerinden uzandı ve kıyafetinin altında sırtına yaslanmış olması gereken daha uzun bir bıçağı çıkardı. "Bunu alfana ver."

"Memnuniyetle." Bıçağı aldım ve ağırlığını test ettim. Diğer iki bıçaktan daha ağır ve uzun olan bu bıçak, Dörr'ün iri elinde hâlâ bir oyuncak gibi görünebilirdi ama onu iyi kullanabilirdi. "Sana ne kadar teşekkür etsek az Guillaume."

"Saçmalık. Savaşçı dostlarıma yardım etmekten memnunum, özellikle de cehennemle bağlı olanlara. Sayılarımız çok az."

Kelimeler yeterli değildi. Bu adam, bu yeni bedenlerin zayıflığına rağmen kraliçemizi daha iyi korumamızı sağlamıştı. Elbette ona sunabileceğim bir şeyler vardı. Gerçi sahip olduğum tek şey kanımdaki Karanlık'tı. İşe yaramak zorundaydı.

Başparmağımı ön kolumdaki küçük kesikten akan siyah kana sürdüm ve

adamin alnina parmak izi bıraktı. "Artık Karanlık Alfar'ın işaretini taşıyorsun. Eğer çağırırsan, kraliçemizi tehlikeye atmadığı sürece Karanlık her zaman yardımına koşacaktır."

Guillaume bileğine bir fiske vurdu ve elbisesinin altından avucuna bir bıçak düştü. Son derece ince ve hafif olan bıçak, kolunda küçük bir kesik açarken güneş ışığında parlıyordu. Başparmağını kanına batırdı ve alnına bastırdı. "Kraliçemi tehlikeye atmadığı sürece, kılıcım ve cehennem atım da yardımınıza dörtlale koşacak. Sizin için başka hangi soruları yanıtlayabilirim, dostlarım?"

Çok fazla soru. Çok az zaman. Dörr beni sözsüz bir şekilde çekiştirerek yaklaşmamızı istedi. Belli ki şövalye ve diğer Kan da aynı emri almıştı, çünkü hepimiz vezirlerimize yaklaştık.

"Bilmek istediğim bir şey var," dedi Myrk diğerlerine yaklaşırken. "Yemek yemek ne demek?"

Yemek mi? Yemeğimiz olmadığı için üzülüp duruyor ama açıkçası bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Guillaume kahkaha ile inleme arasında bir ses çıkardı. "Hiç yemeğiniz yok mu?"

Ne zamandır bu dünyadasın?" "Birkaç gündür."

"Ve bunca zamandır kraliçeni besliyor muydun? Besin olmadan mı?"

"Kara alfarın beslenmeye ihtiyacı yoktur," diye homurdandı Myrk. "Biz kesinlikle senin gibi kanla beslenmiyoruz."

Ama korkarım onun için kanımız tükeniyor. Kendimi... zayıf hissediyorum."

"Bu oldukça mümkün." Guillaume her birimize ciddi bir bakış attı. "Biz sadece kraliçemizi korumuyoruz. Ona hizmet etmek için yaşıyoruz. Ona bakmak, onu beslemek ve tüm ihtiyaçlarını karşılamak için. Onun için yapabileceğiniz en önemli şey, vücudunuzu uygun yiyeceklerle hazır tutmaktır, böylece onun için bol miktarda kan ve enerji üretirsiniz. Bir kraliçe ilk kez iktidara geldiğinde bu daha da önemlidir. Yükselen gücünü destekleyecek yeterli Kana sahip değilse, yetenekleri ortaya çıkmayabilir. Consiliarius'umuzla konuşacağım ve yuvamıza dönmeden önce uygun şekilde beslendiğinizden emin olacağım."

Bunları bildiği ve bu dünyanın nasıl işlediğini anladığı kesin olan, ancak kız kardeşini korumamıza herhangi bir şekilde yardım etmeyi ihmal eden kurt kraldan nefret etmek için bir neden daha. Neyse ki adam şu anda ortalıkta yoktu, çünkü yeni kılıcımı onun kalbine gömmek için can atıyordum.

HELAYNA

R Isador kraliçesi, güneş yangınlarıyla suyla savaşmak yerine, tüm yuvanın üzerine bir kalkan ördü.

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Kalkan güneş ışığında parıltıyor, güneş ateşleri yuvaya ateş topları fırlattıkça elmas ve altın kıvılcımlarla ışıltıyordu. Ateşlerin yayılmasını zahmetsizce engelleyen dev bir koruma kubbesi. Anladığım kadarıyla hiç çaba sarf etmeden, hatta kan bile dökmeden.

Üçlü seviye güç.

Kalkanı incelerken, bir dahaki sefere benzer bir şeyi kendim de yapabileceğimden oldukça emindim. O kadar büyük değil elbette, ama-

Eivind bağıyla farkındalığımı artırdı: *Skye Hanesi'ni biliyor muydun?*

Shara'yı izlerken dudağında bir damla kan fark ettim. Demek ki gücünü hayata geçirmek için kan akıtmış. Yine de duruşunda herhangi bir gerginlik hissetmedim, sanki dev kubbeler fırlatmak ona hiçbir şeye mal olmamış gibi. Bu arada, şu anda kendi gücümü çekme düşüncesi dizlerimin titremesine neden oldu:

İsmi tekrarladığım anda hafızamda ani bir canlanma oldu. Bir yüz değil. Bir yer. Büyük, yayılan bir şehir. *Bu New York'un kraliçesi mi? Ne olmuş ona?*

Annemiz onun kardeşiymiş. Çok ilginç bir düzenleri vardı...:

Isador consiliarius'un getirdiği belgeden bahsediyor olmalıydı. Keşke tüm ittifaklarımızı ya da annemin bu düzenlemeleri nasıl yaptığını hatırlayabilseydim. *:Annem bizi Skye'a yemin ettirdi mi? Ne zaman?*

Doğumumdan sonra.:

Şaşkınlıkla, başka bir kraliçenin yuvamıza geldiği bir zamanı hatırlamaya çalıştım. Ya da biz başka bir kraliçenin yuvasına gitmiştik. Çocukluğumu hatırlayabiliyordum. Eivind ile oynadığımı hatırladım. Ama başka bir şey yoktu. *Bilmem gerekmez miydi? Ya da hissetmez miydim? Tek kelime etmedi.* En azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla.

Bodrumdaki tüm kâğıtlara bakmam ve Demir Yürek Hanesi'nin yıllar içinde kurduğu tüm ittifakları açıklayan bir günlük ya da not bırakıp bırakmadığına bakmam gerekecekti. Kulübeyi kurtarmayı başardığımızı varsayıyorum. Gözlerimi kapadım, bedenimin içine baktım ve hâlâ ne kadar gücüm olduğunu ölçmeye çalıştım. İçimin derinliklerindeki suları daha ne kadar çekmeye devam edebilirdim. Göl kurumuştur, bulutlar buharlaşmıştı. Geriye kalan tek su, Hvergelmir'de engelini kaldırdığım içimdeki dev pınarın hissiydi. Ama o güçlü pınar, gözlerim bağlıyken bir tsunamiyi idare etmek gibiydi.

"Tekrar beslenmelisin." Dörr sesini alçak tuttu ama sözleri yankılandı. "Ayakta zor duruyorsun."

Neyse ki Isador kraliçesi ne kadar zayıf olduğunu duyamayacak kadar Kan'ına dalmıştı. Kolunu daha sıkı kavradım. *Senden tekrar beslenme riskini göze alamam. Zaten çok grisin. Bu iyi olamaz:*

Eivind bize katıldı. "Daha fazla kana ihtiyacın var." "Hvergelmir'e geri dönmek zorundayım."

"Asla," diye hırladı Myrk. "Geçen sefer seni zar zor dışarı çıkardık. Ayrıca, hepsi ölüden farksız. Onları uyandırabileceğini sanmıyorum."

Kuyunun kaynağını tıkadığını gördüğüm karanlık alfar cesetleri hakkında konuşmuştuk. Kara alfar asla ölmezdi, ama Ragnarök'ten önce uyandırılmak istemiyorlarsa, o zaman ölmüş de olabilirlerdi.

"Sizden başka... uh... yok mu?" Eivind garip bir şekilde boğazını temizleyerek sordu.

"Burada mı?" Dörr başını salladı. "Bizim türümüz sadece Hel'in diyarlarında yaşar. Onu geri götürmeye cesaret edemeyiz."

Bağlarımızda, dedi Svar, *şövalye, onun gibi size hizmet etmeye hevesli sahipsiz savaşçılar olduğunu söylüyor, kraliçem. Tek yapmanız gereken bizi çağırdığınız gibi onları da çağırmak:*

Diğer Aima savaşçıları mı? İlk içgüdüm böyle bir şeyi düşünmeyi bile hemen reddetmekti. Üç karanlık alfarımı seviyordum. Beni onlar kurtarmıştı. Dünya Ağacı'nın dibinde yardım çağrımı duymuşlar ve hemen yardımına koşmakta tereddüt etmemişlerdi. Eivind'in düşündüğü gibi "normal" Kana ihtiyacım yoktu. Kanıma güvenmiyordu ama saklamaya çalışsa da aramızdaki bağ sayesinde küçümsediğini hissedebiliyordum. Onları eski şortundan başka bir şey giymemiş olarak gördü, çünkü onlara uygun bulabildiğim tek şey buydu, garip gözlerini ve dünyamız hakkındaki cehaletlerini gördü ve hemen onlar hakkında daha az şey düşündü.

Onları neden sevdiğimi bir yana bırakın, ne olduklarını bile anlamıyordu ve anlamadığı şeyden korkuyordu.

Bir şeyden korktuğunda, onu bir kenara atardı. Karmen'i arkasında bırakarak hızla uzaklaştığı gibi.

"Bana gördüklerini tekrar göster," dedi Shara, sesi sanki kafasının içinde etrafımızdaki dünyadan çok farklı bir şey görmüş gibi kopuktu. Kızıl saçlı dişi Kan yakın durdu ve gölde gördüklerini bir film gibi canlandırıyormuş gibi dikkatle kraliçesine baktı.

"Kraliçem." Diğer Kanlardan biri onun önünde diz çöktü. "Diğerlerine göstermek isterseniz, gözlerimi kullanabilirsiniz."

"Evet, elbette." Shara gülümseyerek adamın yanağını okşadı. "Bana yeteneğini hatırlattığın için teşekkür ederim Llewellyn. Onlara ne gördüğünü göster."

Başını geriye eğdi, gözleri aynı kırmızı-altın güneş ateşi enerjisiyle parlıyordu. Gözlerinden ışık huzmeleri fırladı ve Shara'nın başının üzerinde havada bir görüntü oluştu. Dönen ateş ve kalın gölgelerden oluşan bu görüntüyü anlamlandırmaya çalışırken belli belirsiz başım döndü. Sonra bunun gölün bir görüntüsü olduğunu fark ettim - Kan'ı gölün üzerinde uçarken yukarıdan görüldüğü gibi.

Ateşli, parlak öz akıyor ve siyah bir merkezin etrafında baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Dış çember ne kadar hızlı dönerse, o kadar parlak parlıyordu. Çemberin içinden enerji parmakları havalandı, alevlere ve ateş toplarına dönüşerek bizi neredeyse yuvamızdan dışarı atacaktı. Girdaplar sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi dönen kütleden yukarı doğru yükseldi. Şekiller oluşuyor, o kadar hızlı akıyor ve dönüşüyorlardı ki onları tanımlamak zordu. Atlar. Kanatlı şeyler. Hepsi güneş gibi parlıyordu. Yanan halkanın dışına doğru yükseldiler ama kaçınılmaz olarak içteki deliğe doğru geri çekildiler.

"Sepdet merkezdir," dedi Vivian acımasızca. "Birçok nedenden ötürü en karanlık ışık olarak bilinir. Kesinlikle en şiddet yanlısı, işkence ve acıdan en çok zevk alan Işık Askeri. Ama aynı zamanda dışarısı karanlık olsa bile gücü hala işe yaradığı için. Bu nedenle Ra onu genellikle kraliçelerin yuvalarına gece baskınları için kullanırdı. Gündüz saldırısında kraliçeyi öldürmek için bir çift sundog gerekirdi."

"Evet." Bir şey kan çemberimi geçmeyi başardığında hissettiğim o ilk dehşeti hatırladığımda sesim titredi. "Güneş köpekleri yuvaya girdi. Kan çemberim onları dışarıda tutamadı. Karmen onların kraliçeyi öldürmek için kullanıldığını söyledi ve beni karanlığı bulmam için eve gönderdi."

Vivian başını salladı. "Karanlık, Sepdet hariç hemen hemen her güneş ateşini durduracaktır. O bundan zevk alıyor ve şimdi daha da güçlenmiş gibi görünüyor."

"Güç onun mu? Yoksa Güneş Ateşi'nin mi?" Shara sordu.

"Güç onun güneş ateşinin ama güneş ateşinin onu neden terk etmediğinden emin değilim. Smoak, Ra öldüğünde güneş ateşlerinin çoğunun askerlerini terk ettiğini söylüyor. Ama Sepdet'inkini değil. Nedenini bilmiyor."

"Onlarla iletişim kurabiliyor mu?"

Vivian çenesini sıktı ve kraliçesi ona odaklanırken bakışlarını yere indirdi. "Bağışlayın beni kraliçem. Güneş ateşleri hakkında söylemediğim çok şey var."

Shara başını salladı. "Sana soracak zamanım olmadı ve daha önce bilmemize de gerek yoktu."

"Güneş ateşleri ortak bir bilinci paylaşır. Bağımsızlar ama birlik içindeler. Birinin bildiği, hepsi biliyor."

"Orospu çocuğu," diye hırladı Eivind, sözleri çılgın bir kurdun hırıltısıydı. "Yani yuvamızda bir casusları mı var? Çok teşekkürler, Isador."

Shara ona öyle sert bir bakış attı ki midemde soğuk bir düğüm oluştu. "Evinize ihanet edeceğime inanıyorsanız, kurt kral, o zaman belki de yardımına hiç ihtiyacınız yoktur."

Kardeşimi severdim ama dikkatli olmazsa hepimizi öldürtebilirdi. Ya da en azından bir daha asla onlarla çalışmayacaklar listesine eklenirdi. Bu da korkunç bir hata olurdu, en azından şu anda yuvayı kurtarmak için onların yardımını kaybetmiş olurdum. "Kardeşimi bağışlayın Majesteleri. Demir Yürek Hanesi adına konuşmuyor."

"Öfkenizi anlıyorum," dedi Shara ona. "Ama lütfen bunu benden ziyade kendine yönelt. Gerçekten kızgın olduğun kişi ben değilim."

Hiçbirimiz onun durumu hakkında tek kelime etmemiştik ama o biliyordu. Terk edilmesinin hikâyesini çok kolay okumuştur. Eivind ellerini iki yanında kavuşturdu ve çenesi büküldü ama susmayı başardı. Bir kez olsun.

"Dediğim gibi..." Vivian'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve ona ters ters baktı. "Güneş ateşlerinin hepsi kendi aralarında iletişim kurabiliyor çünkü tek bir bilinci paylaşıyorlar. Bu bildiklerini idarecilerine anlattıkları anlamına gelmiyor. Örneğin, Smoak nerede olduğunu, ne yaptığını ve ne hissettiğini bilse de Sepdet'in Karmen'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok çünkü o da güneş ateşi kolektifinin bir parçası. Ama ona ihanet etmez. Sepdet tarafından tutulan güneş ateşi de öyle."

"Bekleyin, lütfen." Eivind her kelimeyi ısırarak söylüyordu ama en azından kibar olmaya çalışıyordu. "O iyi mi?"

Güneş ateşleri onu alsalar mı?"

"Evet. Ra öldüğünde, Işığın Askerleri lejyonları gruplara ayrıldı. Küçük bir grup güneş ateşlerini korudu ve o grup Karmen'i Heliopolis'ten canlı çıkardı. Sepdet geldiğinde onu geri aldılar ve güvenli bir yere götürdüler. Güneş ateşlerinin çoğu idarecilerini terk etti ama Sepdet'inki kurtulamadı. Neden, tam olarak emin değil. Ama Sepdet onu diğer tüm güneş ateşlerini kendine çekmek için kullanıyor ve gücünü katlanarak artırıyor. Kalan tüm güneş ateşlerini çekmeyi başarır, buna Karmen de dahil olacak. O artık bizden biri, artı o..."

Yüzü karardı, dudakları sıkıca kenetlendi.

"Vivian?" Shara yavaşça söyledi. "İyi misin?"

"Evet, kraliçem. Bağışlayın beni. Daha fazlasını söyleyemem. Bu benim haddim değil. Güneş ateşimin güvenine ihanet edemem."

"Anlıyorum."

"Ana güneş ateşi bilinci Quasar," diye devam etti Vivian kısık sesle. "Diğerlerini bir kara delik gibi kendisine çeken enerji o. Eğer onu serbest bırakabilirsek, o zaman tüm güneş ateşlerini de beraberinde getirecektir. Karmen'e akın edecekler ve Sepdet güçsüz kalacak."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Yavaşça sordum. "Bu yangınları söndürmek için aklıma gelen her şeyi denedim ama hiçbir işe yaramadı."

"Ateşe ateşle karşılık vereceğiz elbette." Shara arkasını döndü, arkasındaki Kan birden daha da tetikte oldu. "Yoldan bir insan yaklaşıyor."

"Ne, burada mı?" Döndüm ama herkesin başının üstünü göremiyordum. "Bu kim olabilir?"

Eivind birdenbire kendini rezil etmiş bir kurt gibi göründü, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış saklanmak için sıvışmaya çalışıyordu. "Orospu çocuğu."

Kan görüş alanımdan çıktı, böylece bir zamanlar adamıza geçmek için köprüünün olduğu yere park etmiş bej renkli bir araba görebildim. Bir adam gözlerini siper etmiş, bize bakıyordu. "Sanırım onu tanıyorsun?"

"Ne yazık ki. Buralarda dolaşmasını isteyeceğimiz son kişi o. Kanınızdan biri onu yiyebilir mi?"

Kanımın böyle bir şey yapmayacağını söylemek için nefesimi içime çektim ama Shara "Bundan daha iyisini yaparız" diye cevap verdi.

Yerde uçan karanlık bir şekil, bakışlarımı doğrudan insana doğru uçan devasa ejderhaya çekti. Katliamı izlemek istemediğim için arkamı döndüm ama bakışlarım Myrk'inkilere kilitlendi, mor gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyordu. *:Eğer ejderha bize nasıl yemek yiyeceğimizi gösterirse, kurt kralı ilk ben kaparım...:*

HELAYNA

:N*Kimse kimseyi yemeyecek:* Üç kan bağında da kararlı olmaya çalışarak söyledim. Yine de itiraf etmeliyim ki, kardeşimi ortadan kaldırmak için neden acele ettiklerini anlayabiliyordum. Bazılarında Yolları o kadar kötü batırdı ve bu süreçte Meclisimizin itibarını zedeledi ki, toparlanıp toparlanamayacağımı bilmiyordum.

Karmen güçlü bir kraliçe olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. Kardeşim bir aptal olduğu için kesinlikle onun bok listesinde olmak istemedim.

Ejderha talihsiz insanı yakaladı ve kraliçesinin ayaklarının dibine bıraktı. İnsan ayağa fırladı ve böğürmeye başladı. "Burada ne haltlar dönüyor? Hepiniz tutuklusunuz!"

Gülümsememi gizlemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. "Birbirinizden neden hoşlandığınızı anlayabiliyorum," dedim Eivind'e. "O da en az senin kadar kavgacı."

İnsan kardeşime ters ters baktı. "Açıklaman gereken bazı şeyler var, Vahşi Adam. Bu da ne böyle?"

Isador Blood'lardan biri kıs kıs güldü ve birkaçı da gülümsüyordu. Shara eğlenmiyordu, en azından benim anlayabildiğim kadarıyla, ama umarım rastgele bir insanın yuvama gelmesinden dolayı hakarete uğramamıştır.

"Beni buraya kadar nasıl takip ettin?" Eivind homurdandı.

"Telefonumu yanlışlıkla lanet olası koltuğunun altında bıraktım. Minnesota'ya sür, diye düşündüm. Ne kadar kötü olabilir ki? Sonra bir şey gördüm... bir..."

"Ejderha," dedi Shara kibarca.

"Ve bazı... iblisler." İnsan benim üç kanım karşısında yutkundu. "Ve bir... kaya... şey... Lanet bir ayı. Ve bir... kutsal çıplak kadın."

Shara Eivind'e kısıp bir bakış attı. "Bu insanla herhangi bir bağlantın var mı?" "Hayır."

Ona öyle sert dirsek attım ki homurdandı: "*Bir Triune kraliçesiyle bu şekilde konuşamazsın.*"

"Majesteleri," diye ekledi.

"Ne oluyor, Vahşi Adam! Beni kesinlikle tanıyorsun, yoksa seni deliler diyarına kadar takip edemezdim. Eve döndüğümde kimse raporlara inanmayacak."

"Tamamen başka bir şeyi kastediyor, Harris. Benimle ya da kız kardeşimle kan bağı olup olmadığını soruyor. Evimize hizmet edip etmediğini. Ve hayır, etmiyorsun. Sen sadece top yemisin."

"Nesin sen?" Adam eli silahına doğru kayarken usulca sordu. Birdenbire Shara'nın Kanından hiçbiri bu insanı eğlenceli bulmamaya başladı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Eivind yumuşak bir sesle.

"Neden olmasın? Hepinizi sorgulamak için içeri alıyorum. Bakalım doktor sizden kan örneği de alabilecek mi? Hepiniz uzaylı olamazsınız, yine de ona inanmaya başlıyorum."

Ejderha öksürerek bir duman çıkardı ve Isador kraliçesinin Kanından biri bunu bizim için yorumladı. "Leviathan diyor ki, 'İyi şanslar, pislik. Benim için yeterince büyük kelepçeleriniz olduğunu sanmıyorum.'"

Daha da sarsılan talihsiz insan yutkundu.

"Hiçbir yere gitmiyoruz ve zaten kimse sana inanmayacak," dedi Eivind. "O silaha dokunmayı aklından bile geçirirsen, bu konuda bir rapor doldurmayı düşünmek için bir saniye bile yaşayamazsın."

"Hepsi buraya geldiğimi biliyor Vahşi Adam. Yüzbaşım gerekirse Ulusal Muhafızları çağıracaktır."

"Yeter," diye araya girdi Shara. "İnsanını sonra halledersin Demir Yürek. Şimdi bir saldırı planı yapmamız gerekiyor. Kalkanım kırılma noktasına kadar gerildi."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim, hâlâ güzeldi ama ağzını çevreleyen çizgilerde belirgin gerginlik izleri vardı. Bunca zamandır yuvayı o kadar rahat koruyordu ki, biraz dinlenmek için kendi gücümü bırakmıştım. Eğer Triune seviyesindeki bir kraliçe kırılma noktasına geldiyse...

Tanrıça yardımcımız olsun.

DÖRR

HAVADA YOĞUN BİR KAN KOKUSU VARDI. İKİ KRALİÇENİN DE BİLEKLERİNDEN KAN AKIYORDU. KAN DAMLIYORDU Bizden beslenirken çenelerinden göğüslerine doğru iniyordu. Göğsümde yoğun bir his oluştu. Duyu organlarımdaki aciliyet beni bir şeyler yapmaya zorluyordu. Herhangi bir şey.

Kraliçemizin çaresizce ihtiyacı vardı ama yapabileceğimiz çok az şey vardı.

İhtiyacı olmasına rağmen bizden yine azar azar beslendi. Daha önce, dişleriyle derimi deldiğinde, kan ağzına doğru fişkirirken kalbimin hevesle sıçradığını hissetmiştim. Ama şimdi, bu akış yavaşlamıştı. Birkaç lokma alabilmek için bile boğazımı emmek zorunda kaldı ve kaşları endişeyle çatılmış bir halde hızla geri çekildi.

Boştuk.

Görüşüm bile bulanıklaşmıştı, dünya etrafımızda puslu ve loş bir hal almıştı. Karanlık çağırdı, bu kalbin durmasını bekledi. Nefesimin durmasını. Yggdrasil'in köklerinin altına geri kayacak ve artık bu dünyadan olmayacaktım. Beni doğuran sonsuz gecede ölümsüz olacaktım.

Ruhum Hvergelmir'e dönerse, bizi tekrar çağırabilecek miydi? Onun yüzünü bir kez daha görmek için bile diyarı tekrar riske atmasını istemedim. Buraya başka Kanlar çağırabilirdi. Yakıcı güneşin engellemeyeceği kanları. Siyah değil kırmızı kana sahip olan ve onu bu korkunç güneş ve ateş dünyasında koruyabilecek olan Kan.

Onu asla bizim kadar sevemeyecek olsalar da.

Güneş ateşleri diğer kraliçenin kalkanına saldırıyor, erişebilmek için acımasızca vuruyordu. Helayna alevleri durdurmak için su göndermek yerine, diğer kraliçeye durmaksızın güç akışı göndererek kalkanı ayakta tutmak için gücünü kullanmasına izin verdi. Sonuç olarak, ayakta bile duramadı.

Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbirimiz ayaklarımızın üzerinde sağlam duramıyorduk. Arkasında durdum, kollarımı ona doladım. Myrk ve Svar onun yanlarını koruyorlardı, kolları bana kilitlenmişti. Sırf gargoyl'un sert taşını elde etmek için yer değiştirmeyi denemek istedim. O zaman bana yaslanıp istediğini yapabilirdi, gerçi ben

kapana kısılmaktan, sonsuz gecenin içine düşerken onu tutamamaktan hoşlanmazdı.

Kurt kral, Myrk'in gözlerindeki kesik tehdide aldırmandan bir adım daha yaklaştı. Elindeki küçük hançer parladı, bir kurdun göğsünden kalbini söküp çıkarmaya yetecek büyüklükteydi. Eivind kanayan bileğini ağzına bastırarak kanını sundu ve Myrk elini tuttu.

"Kraliçelerini istiyorlar," dedi diğer kraliçe. "Karmen dönene kadar durmayacaklar. Onu geri arayabilir misin?"

Kurt kral bir inkâr daha savurmaya başladı ama sonra omuzları yenilgiyle çöktü. Gözlerini kapattı, dudakları kıpırdıyordu. Belki de bir şekilde Karmen'e ulaşmayı başarmıştı.

Diğer kraliçe bağırdı, "Bir şey geliyor! Kendinizi hazırlayın."

Yer altımızda gümbürdedi. Duruşumu genişlettim, bacaklarım güçsüzlükten titrese bile kraliçemizin düşmesine izin vermemeye kararlıydım. Yanan bir altın halka dönmeye ve genişlemeye başladı. Yuvanın içinde.

"Sunfire!" Eivind bağıarak insanı bize doğru yaklaştırdı. "İçerideler!"

Beyaz bir şey parıldayan altın delikten içeri adım attı ve onu birkaç tane daha takip etti. Ateş kırmızısı her birinin etrafında bir nimbus gibi asılı duruyor, tanımadığım büyük formlara dönüşüyorlardı. Bazılarının kanatları ve bacakları vardı ama hepsi de gölde dönen aynı sıvı güneş enerjisiyle yanıyordu.

Sonra kraliçe dışarı çıktı. Karmen, altın gücüyle parlıyordu. Saçları yanan bir şelale gibi sırtından aşağı dalgalanıyordu. Kurt kral usulca homurdandı, sanki Myrk her şeye rağmen bıçağı kalbine gömmüştü.

O yaklaştıkça tıslamaktan ve gözlerimi kaçırmaktan kendimi alamadım. Derim yanıyor, cılız gözlerim acı içinde yanıyordu. Damarlarımda çok az karanlık kalmıştı, etimde onun alev alev yanan kanı olmasa bile bu bedeni onun gücünden koruyacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kraliçemizin içi rahatladı. "Karmen! Tanrıçaya şükürler olsun! İyi olmana çok sevindim."

Diğer kraliçe ona baktı ama neyse ki yaklaştı. Bize biraz daha yaklaşırsa bu kırılgan derinin alev almayacağından emin değildim.

Uğuldayan rüzgârlar ve alevler diğer kraliçenin kalkanını parçaladı. "Onlarla başa çıkabilir misin?" Karmen basitçe "Evet" dedi.

Kraliçe kollarını iki yanına bıraktı ve alev alev yanan güneş ateşi kütlesi doğruca Karmen'in üzerine çullandı. Bu yuvayı acımasızca döven, kraliçemi tehlikeli seviyelere kadar yoran ve hatta diğer güçlü kraliçeyi bile yoran girdap gibi bir enerji fırtınası. Başı dik olan Karmen, saldırının altında sendelemeyen veya irkilmeden darbeyi emdi.

:*Etkileyici*,: Helayna bağlarımızın içinde fısıldadı, şok ve dehşet zihninde titriyordu. :*Bu kadar güçle başa çıkabilmemin imkânı yoktu. Shara bile onları durdurmak için mücadele etti ve o Üçlü'de...*

"*Bu ne anlama geliyor?*" diye sordum, neden bu kadar sarsıldığından emin değildim.

Bu da Karmen'in Shara kadar güçlü olduğu anlamına geliyor. Onun da Triune koltuğuna oturması için çağırılması beni şaşırtmaz. Güçlü bir müttefik ya da tehlikeli bir düşman olacaktır:

Kardeşine baktı ve endişesini anladım. Eğer kurt kral, Hanesi'nin bu yeni ve güçlü kraliçeyle ilişkilerine zarar verdiyse, başlangıçta teklif ettiği yardıma rağmen Karmen'in düşmanı olmaktan korkuyordu.

Gücü bu kadar azalmışken, kendini daha az hissediyordu. Küçük. Önemsiz.

Thunderer'ın şimşeginin tüm gücüyle içime saplandı: "*Güneş ateşlerinin ağırlığını taşıman gerekmiyor. Sen Hel'in kraliçesisin ve eğer istersen onun tüm diyarları senin olabilir. Gün ışığında zayıf düştük ama Karanlığınız onları ezip geçecek kraliçem:*

Başını göğsüme yasladı ve bir an için kalbinin göğsümde attığını hissettim.

Benim. Tanrılar ve insanlar tarafından bilinen tüm boyutlardaki en tatlı, en güzel şey. :*Haklısın, Kanım. Hel'in diyarlarına sahip olmak için Yggdrasil'in dibine dönmeli ve korkumla bir kez daha yüzleşmeliyim...*

Haklı olmasından korkmama rağmen kalbim anında isyan etti. Daha fazla Kan çağırması gerektiği acı verici bir şekilde ortadaydı. Yine de Jörmungandr'ın sarmallarıyla tekrar karşılaşma riskini almaktansa kendi türünü çağırıp güvende kalmasını tercih ederim.: *Şimdi Kan çağırabilir misiniz kraliçem? Bizi ayaklanmaya çağırdığınız gibi mi?*

Nefesi dışarı aktı. Kucağıma daha da sokuldu ve gözlerini kapattı. Kendi içinde derinlere odaklanarak, iradesini karanlık, sessiz bir nehir gibi dünyaya akıttı:

Kulaklarım cınladı ve zonkladı. Bedenimdeki son birkaç damla siyah öz, çağrısına karşı koyamayarak ona doğru yükseldi.

Tanrıça aşağıda, bu kadar güçlü bir çağrıyla.

Binlerce yıldır uyuyan kardeşlerimizi diriltebilir, Mjölnir'i Thor'un elinden alabilir, hatta Níðhöggr'ü köklerinden oluşan hapishanesinden kurtarabilir.

Onu korudukları sürece.

Bırak gelsinler.

HELAYNA

“**A** Majesteleri, Tanrı'nın Eşi, Heliopolis Kraliçesi Karmen Sunna'yı selamlayacağız!"

Bu sözler beni yuvamda yaşanan drama geri götürdü. Düşünmek için zamanım yoktu. Başka bir Kan çağırma çabalarımın başarılı olup olmayacağını merak ediyordum. Alev alev yanan güneş ışıkları Karmen'in etrafında kraliyet nimbusu gibi dans ediyordu ve daha önce yuvadan ayrılırken gördüğüm alevlere rağmen vücudu zarar görmemiş gibi görünüyordu. Etrafında duran iskeletler, gözlerimden yaşlar akmasına neden olan gümüş parlaklığıyla parlıyordu.

Kendi nefes alış verişimi duyana kadar güneş yangınlarının gürültüsünün ne kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim. Göldeki girdap bile durulmuş, parçalanmış metalleri ve insanın arabasının yanmış kalıntılarını dikkatsizce bir yığın halinde bırakmıştı. Kırmızı damarları parlayan devasa, karanlık bir gölge sinsi bir yılan gibi yerde sürünerek bize doğru yaklaştı.

Titreyerek bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Jörmungandr'ın içinde sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemiyordum.

Yanan gölgeler kütlesi kan çemberimin kenarına yaklaştığında, ana formunu seçmeye başladım. Teksas uzun boynuzlusu gibi uzun, geniş siyah boynuzlar -bir fil büyüklüğünde- yanan kırmızı gözleri olan karanlık bir kafadan dışarıya doğru uzanıyordu. Devasa, kalın omuzları ve fıçı göğsü bana bir minotoru düşündürdü. Güneş ateşleri kollarından aşağı süzülüyor, yaklaştıkça sıvı güneş asidi damlatıyordu ve Vivian'ın sırtındaki yanık izlerini hatırlamadan edemiyordum.

"Demek Yüce Lord Amun haklıymış." Sepdet'in sesi yeri gümbürdeterek yükseldi. "Bazılarınız onu buldu."

İskeletlerden biri kılıcını selamlamak için kaldırdı. "Tanrı'nın Karısı'nı korumakla görevlendirildik lordum. Her şeye rağmen bunu başardık."

Başını geriye attı ve kalın boynundaki tendonları öne çıkaran bir kükreme daha çıkardı. "Artık bana İmparatorluk Majesteleri diye hitap edeceksiniz."

"Neden?" Diğer askerlerden biri karşılık verdi. "Biz Ra'ya hizmet ediyoruz, size değil."

"Ra öldü. Cadı onu öldürdü. Bilmiyor muydun?" Karmen'e parlayan altın bir el uzattı. "Gel canım. Heliopolis'e dönelim. Bir kez daha Tanrı'nın Eşi olarak sağ elimde onurla oturacaksın."

Kalbim korkuyla güm güm atıyordu. Elbette o korkunç yere geri dönmeyecekti. Bir planı var mıydı? İskelet askerler onu götürmüştü ama belli ki ona zarar vermemişlerdi. Etrafında Güneş Ateşleri asılı duruyordu, saf güneş ışığı ve alevden oluşan parlayan yaratıklar. Benim karanlık alfarımı aldığım gibi o da onları kan olarak almış olabilir miydi? Yine de iskeletleri nasıl Kan olarak alabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kemik ve zırhtan başka bir şey değillerdi.

"Burayı oldukça seviyorum lordum," diye cevap verdi Karmen, sesi sakın ve soğuktu, sanki sadece havadan sudan konuşuyorlardı.

"Kendini ölümlülerin pis kokusuyla kirletmek istemezsin. Ayrıca, burada iki cadı görüyorum. Yakında sana düşman olacaklar. Özellikle de senin ne olduğunu öğrendiklerinde."

Cadılar mı? Shara ve beni mi kastetti? Ve Karmen hakkında ne demek istemiş olabilir? Ses tonuna bakılırsa iğrenç bir şey demek istiyordu. Sanki onu daha çocukken evinden çalan zalim bir tanrı tarafından işkenceye uğradığı için o suçluymuş gibi.

Onun tam olarak ne olduğunu biliyordum. Nelere katlandığını.

Gözlerimi kısarak çenemi yukarı kaldırdım ve elimden geldiğince gururlu bir şekilde onun yanına doğru yürüdüm, ancak dengemi korumak için Dörr'e yaslanmak zorunda kaldım. Kolumu onunkine kenetledim, Shara'nın Karmen'in karşı tarafında bize katıldığını görünce şaşırmadım.

"O ne?" Shara, sesi girdap gibi dönen gölgeleri zahmetsizce yararak konuştu. "O Gaia'nın, Büyük Anne'nin bir Kızı. Ona asla sırtımızı dönmeyeceğiz."

"Demir Yürek Hanesi Karmen Sunna'yı yuvamıza kabul etti," diye ekledim. "Sunabileceğimiz tüm korumalara erişimi var."

Sepdet gülmek için başını geriye attı, ancak eğlencesi keskin tırnaklar ve kesmeye ve sakatlamaya yönelik vahşi bıçaklarla süslenmişti.

Karmen yine de ona küçük, bilmiş bir gülümseme verdi. "Güneş kraliyet ailesinden bile olmayan bir yıldız kraliçesinin piç oğlu böyle diyor. İmparatorluk Majesteleri'nin seni asla varisi ilan etmemesine şaşmamalı."

Güneş ateşleri Sepdet'in kollarından aşağıya alev alev erimiş altın damlatarak kalın gölgelere düştü. "Ben Ra'nın hayatta kalan tek oğluyum. Kaderimde UFUK'un Efendisi olmak var!"

Karmen onun yüzüne güldü. "Ra asla bir oğul istemedi. O bir kız istedi. Ra'nın Gözü'nü istedi. Sen onun için her zaman değersizdin."

Amacı onu kışkırtmaksa, bunu başardı. O yakıcı kırbaçlardan biri doğrudan yüzüne indi. Kırbaçın yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordum ve onun iyiliği için şimdiden irkildim. Fazla gücüm kalmamıştı ama kaçması için ona yeterli zamanı kazandırmaya kararlı bir şekilde dudağımı yırttım. Bir yere. Daha önce her nereye gittiye. Kulübe umurumda değildi, eğer bu onun güvende olduğu anlamına gelmiyorsa.

Karmen kaçmak ya da korkuyla sinmek yerine elini uzattı ve güneş ateşi kırbağını çıplak eliyle yakaladı. Etrafına hala sıvı ateş damlıyor olsa da onu hiç yakmamış gibi görünüyordu. Güneş ateşinin bir halkasını daha bileğine doladı ve yuvamdan dışarı çıktı.

Oh Karmen. Gözlerimi kapattım ve kalan tüm gücümü ona doğru gönderdim. *Dikkatli ol.*

HELAYNA

I Gölün kalbini dolduran kalın gölgeler arasında Karmen'i çabucak gözden kaybetti.

Neler olduğunu göremiyordum. İskeletler sıkı bir düzen içinde durmuş, onun kaybolduğu yere bakıyorlardı. Yüzleri olmadığı için duygularını ölçmek neredeyse imkânsızdı ama askerlerden biri belindeki kısa kılıca hafifçe vuruyor, bir diğeri de uzun mızrağını sevgiyle okşuyordu. Sanki onu Sepdet'in gözüne saptırmak için sabırsızlanıyordu.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda kardeşimi buldum. Dizlerinin üzerinde. Umutsuzca onun ardından bakıyordu. İnsan arkadaşı onun yanında duruyordu, gözleri kocaman ama hevesle her şeyi içine çekiyordu. Ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum.

Tiz bir çığlık gölgeleri delip geçti. Başımı çevirdim ve Karmen'i görmeye çalışarak çılgınca aradım. Bu o muydu? İskeletler titredi ama onun ardından bir adım bile atmadılar. Eğer bir şekilde onun Kanı olsalardı ve bu onun çığlığı olsaydı, onu bulmak için girdabın içine atarlardı.

Güneş ateşi gölün ortasında bir yanardağ gibi patladı, erimiş lav ve kül yaydı. Sonra alevler birleşerek dev bir ata benzeyen bir şeye dönüştü. Öfkeyle çığlık atarak şaha kalktı ve siyah boynuzlarını gölgelerin içine doğru süpürmek için başını ileri geri savurdu.

Ateş daha da alevlenerek karanlık sisi dağıttı. Karmen yanan bir güneş ateşi cehenneminin ortasında duruyordu, eli başının üzerindeydi. Parmaklarını kapattığında, yanan halka Sepdet'in etrafında sıkılaştı. Öfkeyle böğürdü ve kurtulmak için başını bir o yana bir bu yana savurdu.

Ama Karmen sağlam durdu ve elini yavaşça yumruk haline getirdi. Gücü koyulaştı, kalınlaştı, minotor yarattığı daha da küçülttüğüce ağırlık ve kütle kazandı. Öfke çığlıkları feryatlara dönüştü, çırpınışları daha da çılgınlaştı, ta ki Karmen'den akan kaynar güneş tarafından süpürülerek ham alevde eriyene kadar.

Erimiş altın başından fışkırıyor ve ellerinden akıyordu. Başı yüzeyin altına batana kadar orada durdu, gölü altınla doldurdu.

"Hayır," diye fısıldadım, gözyaşlarımı silerek. Dörr'e yaslanarak kıyı şeridine doğru koştum. Altından sıcaklık yükseldi. Herhangi bir canlının peşinden yüzemeyeceği kadar sıcaktı.

Yine de iskeletleri alev alev yanan altın gölüne doğru koşmakta tereddüt etmedi.

Kalbim küt küt atarken, onu bulmak için göle girmelerini ve yüzeyin altına inmelerini izledim. Onu kaldırıp kıyıya taşıdılar, etrafından külçeler ve su birikintileri halinde katılaştıran altın damlıyordu.

Yanında diz çöktüm, yaralı ya da daha kötüsü ölü olup olmadığını anlamaya çalıştım. Böyle bir sıvı, yanan altın banyosundan sağ çıkabilir miydin bilmiyordum ama öte yandan onun da sağ çıkacağından şüpheliydim.

Jörmungandr'ın içinden geçti ve bunu anlatacak kadar yaşadı.

Hafifçe yanağına dokundum. Teni altınla kaplanmıştı ama gözleri açıldı. "Karmen. İyi misin?"

Yorucu bir kâbustan uyanır gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. Vücudundan daha hızlı damlayan altın, tenini ortaya çıkarıyordu. Görebildiğim kadarıyla hiçbir yanık ya da yara yoktu. Başını kaldırmayı bile başardı ve etrafında kimlerin toplandığını görmek için etrafına bakındı.

Shara bize katıldı ve Karmen'in diğer tarafında diz çöktü. "Acele etmeyin. Gücüm ortaya çıktığında ben öldüm. Vücudunun kendini toparlaması için zamana ihtiyacı var."

Karmen ürpererek gözlerini tekrar kapattı. "Daha kolay oluyor mu?"

Shara hepimize baktı, alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Yalan söylemek ve evet demek daha kolay olurdu elbette, ama dürüst olmak gerekirse, gücü her geçen gün daha zor buluyorum. Kanımı zaman içinde yavaş yavaş çağırarak gücümü kademeli olarak kazanma şansına sahip oldum. Bir anda on tane son derece güçlü Kan kazandınız ve güneş tanrıçalarından çok büyük miktarda güç miras aldınız. Hepsi seni armağanlarla kutsadı, çünkü sen sonuncusun, tıpkı benim İsis'in son kızı olduğum gibi. Kolay olmayacak ama seni uzaktan izlerken, inanılmaz derecede cesur bir kraliçe olduğunu söyleyebilirim ve her gün memnuniyetle senin yanında olacağım."

"Ben de öyle," diye ekledim, yanaklarım utançtan kızarmış olsa da. "Yine de bugün ikinizi de hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Yardımınız olmasaydı yuvayı koruyamazdım, bu yüzden size tüm kalbimle teşekkür ederim."

Shara ayağa kalkarak, "Elini uzattığın için teşekkür ederim ve lütfen kendini hiç de kötü hissetme," diye karşılık verdi. "Sadece üç kana sahip olduğun için inanılmaz derecede güçlüsün. Ayrıca, bugünkü serpintiden kendimi kısmen de olsa sorumlu hissediyorum. Ra düştüğünde güneş ateşlerinin Heliopolis'ten ayrıldığını biliyordum ama onları nasıl geri getireceğimi ya da ne aradıklarını bilmiyordum. Başından beri seni arıyorlardı, Karmen."

Karmen ellerini kaldırdı ve iki iskelet onun ayağa kalkmasına yardım etti. İkisini de tutarak bir an bocaladı.

On iskelet, on kan. Güzel. Onların korumasına ihtiyacı olacaktı ve yanında birilerinin olmasına sevindim. Yanan bir altın gölüne tereddüt etmeden koşabilecek ve onu asla yalnız ve savunmasız bırakmayacak askerler.

"Sizi konsolosum Kevin ile tanıştırayım." Shara, geniş bir gülümsemesi, merak ve iyi niyetle parlayan gözleri olan, şaşırtıcı derecede genç bir adama döndü. Yardım için ilk aradığımda onunla telefonda konuşmuştum ama bu kadar genç olmasını ve Isador Hanesi'nde bu kadar yüksek bir mevkide bulunmasını beklemiyordum. "İkinizin de büyük bir travma yaşadığını biliyorum ve yuvalarınızı kurmanıza ya da ihtiyaç duyduğunuz yardımı almanıza yardımcı olacak kaynaklara hemen ulaşamayabilirsiniz. Kendi consiliari veya personelinizi bulma konusunda yardımcı olabilirsek, memnuniyetle yardımcı oluruz."

Neredeyse rahatlayarak ağlamaya başlayacaktım. "Oh, bu harika olur. Kanım bu dünyaya ait değil, bu yüzden nasıl erzak stoklayacağımızı bulmakta zorlanıyoruz."

Shara başıyla onayladı. "Ve yuvanızın dışında altın bir göl varken, şu anda medyanın çok fazla ilgisini çekeceksiniz."

Bir zamanlar güzel, huzurlu bir göl olan ama dev bir altın külçesine dönüşen göle baktım. "Bunu hiç düşünmemiştim. İnsanlar kumsaldan bir çakıl taşı bile koparabilmek için buraya akın edecekler."

Karmen benimle birlikte döndü ve gözlerini kapattı. Gücünü çağırırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Isı alevlendi ve etrafında altın bir nimbus parıldadı. Güneş ateşleri havada dans ediyor, kuşlar gibi dalıp çıkıyor, yumuşayan altın renginde sıcıyorlardı. Yuvarlandılar ve su birikintilerini içtiler ta ki sadece bir

birkaç altın kaya kaldı. Sepdet'ten kurtardığı ata benzeyen dev yaratığın önderliğinde başlarının üzerinde geri döndüler. Gökyüzünde dörtnala koşarak, Karmen'in başının üzerinde genişleyen parıldayan altın bir deliğe doğru ilerlediler.

Saniyeler içinde, güneş ateşleri yok oldu.

Evime baktım, hasardan dolayı biraz dehşete düşmüştüm, evet, ama aynı zamanda rahatlamıştım. Hayatta kalmıştık. Artık yardımımız vardı. Karmen zarar görmemişti ve ben bir Triune kraliçesiyle tanışmış ve bunu anlatacak kadar yaşamıştım. Aslında, neredeyse arkadaş olacağımızı umabilirdim. Bir gün.

Yanan ağaçlar biraz su ve biraz ekstra bakımla geri dönecekti. Bu da benim yapabileceğim bir şeydi. Hatta gölü tekrar doldurabilirim. "Bundan sonrasını ben hallederim. Su benim uzmanlık alanım."

Dörr kollarını bana doladı. "Yeterince dinlendiniz mi kraliçem?" Ona yaslandım ve gözlerimi kapadım. "Evet. Sizin yardımınızla."

Yuvayı korumak için bu kadar uzun süre çabaladıktan sonra, gücümü kullanmaya çalışmadım. Sadece nefes aldım. Kollarına gömüldüm, kokusunu içime çektim. Vücudunun sert gücünü içime çektim. Sonsuz desteğini ve sadakatini. Bana insan gözleriyle ilk baktığında yüzünde beliren o saf hayranlığı hatırladım. Sanki binlerce yıldır bildiği tek şey Hel'in sonsuz karanlığı olmasına rağmen, ben masmavi gökyüzünden daha harikulade ve şaşırtıcıymışım gibi.

Sevgimizden güç alan berrak, tatlı su topraktan fışkırdı ve gölü hızla yeniden doldurdu.

HELAYNA

Kevin Isador işleri nasıl halledeceğini bilen bir adamdı. Kraliçesi ve Nevarre adında biri hariç diğer kanlıları döndükten sonra, Kevin masama oturdu ve dizüstü bilgisayar dediği bir şeye notlar almaya başladı. Bir yandan da içinde bir milyon numara olduğu belli olan küçük bir telefonla arama üstüne arama yapıyordu.

"Ironheart consiliarius'u aradım bile," dedi daktilosunu yavaşlatmadan. "Bir saat içinde burada olur ve ilk malzeme teslimatını getirir."

Ağzım bir an açık kaldı. "Bir consiliarius'umuz mu var?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Tabii ki. Onu hatırlamıyor musunuz? Özür dilerim, Majesteleri. Onu daha önceden tanıyor olmalısınız diye düşündüm. Adı Clara Helsdóttir. Siz beni arar aramaz, döndüğünüzü haber vermek için onunla temasa geçtim."

Clara. İsmi zihnimin bir köşesinde kıpırdanıyordu ama çay içtiğimde olduğu gibi hiçbir şey açılmıyordu. Umarım onu gördüğümde hatırlardım. "Dünya Yılanı Jörmungandr'ın içine hapsolmuştum. Anılarımla beslendi, bu yüzden bir sürü boşluğum var. Nasıl kaçırıldığımı bile hatırlamıyorum. Kaç yaşındaydım? Neredeydim? Burada kardeşimle birlikte bir çocuk olduğumu hatırlıyorum ama başka pek bir şey hatırlamıyorum."

"Sizin için bazı boşlukları doldurabilirim, en azından Triune kayıtlarından. Ironheart Hanesi'nin yüzyıllar boyunca İzlanda'da varlıkları olmuş. Annen Helle, on sekizinci yüzyılın sonlarında Amerika'ya gelmiş ama seni 1877'de Fólkvangr Hanesi'ne evlatlık olarak verilmek üzere Norveç'e geri göndermiş."

"Skye Hanesi ile kardeşlik anlaşmasını ne zaman yaptı?" Yavaşça sordum.

"1878."

"Sanırım bu yüzden hatırlamıyorum." Ağabeyime bir bakış attım ama o kapıda durmuş, dikkatle merdivenlere odaklanmıştı.

Karmen'i yıkanması ve eski kıyafetlerini giymesi için yukarı göndermiştim, çünkü sağlayabileceğim tek şey buydu. Şimdi bile, diğer Blood'ı aradıktan sonra, kendine engel olamıyordu. Karmen ona ikinci bir bakış bile atmamıştı. Acıyormuş gibi omzunu ovuşturarak sinirli bir iç geçirdi ve dışarı çıktı. Kendine gelmeyi umuyordu.

"Belli ki Keisha Skye annenizin Narve Angroboda ile olan birlikteliğinden dolayı oldukça üzgündü," diye devam etti Kevin. "Eğer o serbest bırakılırsa ya da başka bir kral doğurursa tüm evinizi yok etmekle tehdit etti."

Anlamadığım bir akım hissederek Kevin'e döndüm. "Eivind ne zaman doğdu?" "1870."

Gözlerim yuvarlandı. Oh tanrıça. Eivind'in bu kadar sarsılmasına şaşmamalı. Annem o anlaşmayı imzalamıştı, hem de başka bir kurt kral yetiştirdiğini bile bile.

"Bu çok kaba bir soruysa beni bağışlayın..." Kevin durakladı, kapıya baktı, öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Narve senin de baban mıydı?"

Başımı yana eğdim, hatırlamaya çalışıyordum. Neye benziyordu? Sesi nasıldı? Eğer o benim babam olsaydı, elbette onunla ilgili hoş anılarım olurdu. Ama aklıma gelen tek görüntü kederli gözlere sahip gri kurttu. "Bilmiyorum. Onu ya da başka bir erkeği hatırlamıyorum."

Kevin başını salladı ve tekrar hızlı hızlı yazmaya başladı. "Merak benim en büyük karakter kusurum. Büyükbabam her zaman dikkatli olmazsam bir gün beni öldüreceğini söylerdi."

Eivind'in insan arkadaşı Kevin'in yanındaki sandalyede oturuyordu, gördüğü ve duyduğu her şeyi özümsemediğini hissetmeme rağmen akıllıca bir sessizlik içindeydi. Bir insan için iyi idare etmişti, özellikle de bizim türümüz hakkında önceden hiçbir bilgisi olmadığı için. Karanlık alfar ve güneş ateşleri bir yana. Büyük bir çatışmaya tanık olmuş ve bunu anlatmak için yaşamıştı. Dahası, hayatına geri dönmek yerine daha fazlasını öğrenmekle ilgileniyor gibiydi.

Eivind onun hakkında ne kadar şey biliyordu? Arkadaş mıydılar? Düşman mıydılar? Sevgili miydiler? Açıkçası emin değildim. Onun tarafında biraz düşmanlık var gibi görünüyordu ama nedenini bilmiyordum. İnsanlarla fazla deneyimim yoktu -bildiğim kadarıyla- ama adamdan hoşlanmıştım. Karmen'in de sevdiğinden şüpheleniyordum.

Ne yapmak istediğini sormak niyetiyle kardeşimin başını dinledim. Sadece insanı bir çukura atma fikrini algıladım. Öfke anında alevlendi. İnsan *masumdu* ve sadece onun yüzünden hayatımıza dahil olmuştu. *Böyle bir şey yapmayacaksın:*

:*Çok şey biliyor,*: Eivind cevap verdi. *Onunla ne yapacağız?*

Karmen iskeletleriyle birlikte aşağıya indi, saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi. Döndüğünde giydiği altın rengi elbise yerine sadece kardeşimin eski püskü kıyafetlerini giymişti ama sanki devasa bir güneş tarafından içeriden aydınlatılmış gibi tepeden tırnağa parlıyordu. İnsana gülümsedi. "Dedektif Harris. Hâlâ burada olduğunuzdan emin degildim."

"Oh, şimdi çok derindeyim." Tereddütle gülümsedi ve omuz silkti. "Majesteleri?"

"Sadece Karmen," diye cevap verdi. "Ve o sokakta ölmediğimden emin olduğun için teşekkür ederim. Seninle daha önce konuşma fırsatı bulamamıştım."

Bu da Karmen'in bu adamı sevmekle kalmayıp ona yardım da ettiğine dair şüphelerimi doğruladı - kardeşimin yaptığından daha fazla. İnsan dostlar bizim için yararlı olabilir. *:Bu senin ve Karmen'in çözmesi gereken bir şey,*: Eivind'e söyledim. *Bu beni ilgilendirmez:*

"Kesinlikle. Vahşi Adam beni aradığı için minnettarım. Hastanedeki doktor bizim için bazı şeyleri kontrol ediyor. Yanan otelde bazı ilginç şeyler bulduk. Bulduklarımız hakkında sizi bilgilendirmemi ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Çok isterim."

Küçük bir cihaz çıkardı. "Bu benim kullan at telefonlarımdan biri. Kendi numaramla programladım bile, istersen diğer hanımların numaralarını da ekleyebiliriz." Yutkundu ve sanki beni kırmış olabileceğinden endişelenmiş gibi bana baktı. "Eğer isterlerse, elbette. Majesteleri."

"Ben-" Telefonum olmadığını açıklamaya başladım ama Kevin masanın üzerine benzer bir cihaz koydu.

"Eğer irtibatta kalmak isterseniz Majesteleri, Ironheart için yedek bir telefon getirdim, en azından consiliarius'unuz gelene kadar. Zaten Isador Hanesi numaralarıyla programlanmış durumda, böylece bizimle doğrudan iletişime geçebilirsiniz."

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkilendim ve başımı salladım. İki insan kafa kafaya verip iki telefonu güncelledikten sonra Karmen kendi telefonunu aldı. "Gideceğimiz yerde çalışacağından emin degilim ama teşekkür ederim."

Bana doğru geldi ve ben de ayağa kalktım. "Sorularınız olursa ya da sadece konuşmak isterseniz, istediğiniz zaman bana ulaşın."

konusu."

"Bu hoşuma giderdi." Bana baktı, yüzü pürüzsüz ve güzeldi, bu unvanı talep etse de etmese de onu Heliopolis Kraliçesi ilan eden o içsel ışıkla parlıyordu. Neden tereddüt ettiğinden emin değildim, ta ki yüzü ağır çekimdeymiş gibi buruşana kadar. Gözlerinde yaşlar birikti ve bana doğru düşerek sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Her şey için. Kanımı arayana kadar kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladın."

Ben de ona aynı sıklıkla sarıldım. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Saçmalık. Bana yardım etmek için her şeyi riske attın. Bunu unutmayacağım." Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi ve yüzümü inceledi. Sözlerini tarttığını, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Ne kadarını söyleyeceğine. "Bunu isterdim. Yani konuşmak."

Gülümseyerek başımı salladım. "Ben de öyle."

Gözleri gerildi, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzı bir an açıldı. Ama sonra odanın etrafına baktı ve bekleyen ve dinleyen diğer herkesi gördü. Benim Kanım, onunki, iki insan. Doğruldu, yüzü normalde takındığı asil ve çekingen ifadesine geri döndü. Ama maskesinin altını görmeme izin vermişti. Yaşadığı onca şeyden sonra, bunun kolay olmadığını biliyordum.

Anladığımı belirtmek için omuzlarını hafifçe sıktım ve onu serbest bıraktım. Bir *başka sefer*, aramızda kan bağı olmamasına rağmen anlamasını umarak içimden fısıldadım.

Belli belirsiz başını salladı ve kapıya doğru ilerledi, önce Kan'ından bazılarının dışarı çıkmasını bekledi. "Eivind dışarıda," dedim, aylak aylak dolaşmamdan dolayı şaşırmasını ya da gafil avlanmasını istemediğim için.

Kardeşim.

Bana baktı, gözlerinde soğuk bir ateş yanıyordu. "Biliyorum." Tanrı yardımcısı olsun.

DÖRR

YOLUN DIŞINDA DURDUM, KRALİÇEMİN DİĞER KRALİÇEYLE KONUŞMASINI SESSİZCE IZLEDİM VE İnsanlar. Bir kez daha, taştan çirkin heykel kadar işe yaramazdım.

Bu dünyanın bize ihtiyacı yoktu ya da bizi burada istemiyordu. Asla anlayamayacağımız çok fazla şey vardı. İnsanların söyledikleri anlamsız sözler gibi üzerimden akıp gidiyordu. Kraliçemizin söylediği bazı şeyler bile benim anlayışımın ötesindeydi.

Başarısızlık üzerimde ağır bir yük oluşturuyor, kalbimi toza dönüştürüyordu. Onu güçlü tutacak kadar besleyememiş ya da güneş yangınlarına karşı koruyamamıştık. İnsanlara ya da diğer kraliçelere karşı ona yardım edemedik. Gün boyunca onu koruyabilecek ve bu dünyada yol bulmasına yardımcı olabilecek bir Kana ihtiyacı vardı. En küçük şeyleri bile idrak edemeyen heykeller gibi durmaya değil.

Umarım ilave Kan için yaptığı çağrı başarılı olur. Eğer yeterince çağırırsa-

Aklından bile geçirme: Onun bağı içime işledi, şüphelerimi susturdu. *Sen istediğim ve ihtiyacım olan Kan'sın. Sen benim alfamsın. Benim ilk Kanım. Sana her zaman ihtiyacım olacak ve seni isteyeceğim, tam burada, yanımda.:*

Biri kapıyı çaldı. Myrk kapıyı açarken, Svar elinde küçük bıçağıyla dikkat kesildi. Isador Kanı her birine kibarca başını sallayarak içeri girdi. "Yemek zamanı!"

"Oh tanrıça, bu harika kokuyor." Helayna tekrar masaya oturdu, gözleri rahatlamayla parlıyordu. Onun için başaramadığım bir şeyi daha başarmıştım ama neden bu kadar heyecanlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne oldu?"

"Yuvanızı doldurana kadar birkaç pizza sipariş etme cüretini gösterdim," dedi insan consiliarius, gerçi bunun ne anlama geldiği ya da neden diğer insanın bilmediği şeyleri bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Nevarre uçup bizim için getirecek kadar nazikti."

"Sinek..." diye başını salladı diğer insan. "Bilmek bile istemiyorum. Umurumda olmayacak kadar açım." Helayna dönüp bana bakarken onlar masanın üstündeki birkaç kutuyu açtılar. "Gel, ye. Buna ihtiyacın var."

Myrk ve Svar'la uzun, sessiz bir bakışı paylaştım. *:Konuştuğun şövalye sana hiç yemek yemenin neleri içerdiğini söyledi mi?*

"Doğrudan değil" diye yanıtladı Svar. *"Ama diğerlerine bir açıklama yapmamız gerektiğini söyleyeceğine yemin etti."*

"İnsanın önünde açık konuşabilir miyim Majesteleri?" Isador Kanı sordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elbette. Dedektif Harris başka kimse yardım etmezken Karmen'e yardım etti. Ona güveniyorum."

"En azından bunu yapabilirdim," diye mırıldandı adam, yanakları kararmıştı. "Ayrıca bu benim işimdi."

Kan, Myrk ve Svar'a yaklaşımlarını işaret ederek önündeki kutuyu açtı. "Bu pizza denilen bir tür insan yiyeceği. Kan olarak, kraliçemiz için bedenlerimizi güçlü ve iyi beslenmiş tutmamız önemlidir, böylece biz de onu besleyebiliriz. Arada sırada istediği gibi insan yiyeceği tüketebilir, ancak gücü için kan gerekir ve bazen gördüğünüz gibi çok fazla kan gerekir. Aima Blood'ın vücudumuzu beslemek için çok miktarda insan yiyeceği tüketmesi gerekiyor ve cüssenize bakılırsa sizin daha da fazla yemeniz gerekeceğinden şüpheleniyorum. Kabalık olacaksa beni bağışlayın ama renginiz oldukça kötü görünüyor, sanki solmuşsunuz ve olmanız gerekenden daha zayıfsınız."

Myrk onaylar gibi homurdandı. "Gece kadar siyah olmalıyız."

Kan'ın gözleri parladı. "O zaman kesinlikle yemelisin. Ağzına biraz koy, biraz çiğne ki daha küçük parçalar halinde olsun ve yut. Vücudun onu parçalayabilmeli ve oradan devralabilmelidir."

"Haraç olarak gönüllü oluyorum." Myrk pizzanın bir kısmını almak için uzandı, pizzayı kutudan çıkarmaya çalışırken biraz debelendi. "Tanrıça beni Karanlığa geri döndürsün, bu görüldüğünden daha zor."

Isador Blood sırtmasını bastırdı. "Muhtemelen bana inanmayacaksınız ama bu mükemmel bir pizzanın işaretidir. Ne kadar peynirli olursa o kadar iyi."

Myrk ona kuşkulu bir bakış atarak pizzayı ağzına doğru kaldırdı ama durakladı, gözleri kısıldı. "Belki de zehirli olmadığını kanıtlamak için önce sen yemelisin."

"Tabii ki. Pizza en sevdiğimiz yiyeceklerden biridir." Kan bir parça kaptı, biraz katladı ve sanki gerçekten hoşuna gitmiş gibi ağzına oldukça büyük bir miktar koydu. Myrk onun çiğnemesini, çenesinin ileri geri hareket etmesini ve sonra da yutarken boğazının çalışmasını izledi.

Myrk omuz silkerek ağzına biraz attı ve dondu kaldı. Gözlerini kocaman açıp dondu ve öylece bakakaldı. "Eee?" Svar sordu. "Nesi var bunun?"

Hâlâ cevap vermeyince Svar bir dilim almak için uzandı ama Myrk ona hırladı. Tüm kutuyu kaptı ve geri çekildi. "Kendininkini al," diye homurdandı bir başka kocaman pizzanın etrafında. "Bu benim."

Isador Kanı güldü ama kötü niyetli bir şekilde değil. "Sana söylemiştim. Herkese yetecek kadar var."

Svar'ın taze bir kutudan biraz tatmasını izledim ve o da en az Myrk kadar pizzaya bayılmış görünüyordu. Sonra kraliçemi izledim, kendisi için bütün bir kutuyu talep etmemiş olsa da biraz seçmesini bekledim. Onunla aynı kutudan biraz aldım ve diğer Kan'ın yaptığı gibi katlamaya çalıştım. Isı

parmaklarımı ısıttı ve bazı telli parçalar elimin arkasından aşağı sarktı. Dişlerimi özensiz yığına batırdım ve bir parça kopardım.

Tarif edemeyeceğim kadar çok his içimde titreşti. İnsanların sadece ağızlarıyla bu kadar çok unsuru algılayabildiklerini fark etmemiştim. Bunu tarif edecek kelimelerim yoktu.

"Kanını içtiğimde, senin tadını da aynı şekilde alıyorum," dedi Helayna aramızdaki bağda. "Sıcak, yoğun, tatlı bal, gece açan çiçeklerle tatlandırılmış. Benim tadım sana nasıl geliyor, Kanım?"

Çiğnemedem yuttum. :Love. Tadın aşk gibi.:

Aynen öyle. Bu yüzden seni kaybetmeye dayanamıyorum. Hiç.:

HELAYNA

A Kapının bir kez daha çalınması Kanımın dikkat kesilmesine neden oldu. Şaşkınlık Dörr'ün başını sarmıştı, ama ayağa kalkarak onu *çabucak* rahatlattım. :*Sadece benim kanımdan biri kanı geçirebilir*

Daire. Bu benim konsolosum olmalı:

Svar kapıyı açtığı anda, kısa gümüş rengi saçları olan, neredeyse Dörr'ün gözlerinin renginde açık mavi bir bluzla pahalı görünümlü beyaz bir takım elbise giymiş, yaşlı görünümlü bir kadınla karşılaştı. Kulaklarım uğuldadı ve kafamda bir sahne canlandı. O bana kitap okurken ben yatak odamdaki duvar resminin altındaki minderde oturuyordum.

Onunla. Annem değil. Kafamdaki tüm yaşlı kadın imgeleri anneme ya da büyükanne değil, ailemin konsülüne aitti. Jörmungandr annemle ilgili tüm anıları kasten mi yok etmişti? Ama neden?

"Majesteleri." Kadın mavi bir mendille gözlerini sildi ve bana hızlı bir reverans yaptı. Sonra hızla ileri atıldı ve beni kollarıyla sardı.

Kokusu üzerime sinmişti, güller ve amber ile biraz yasemin. Ben çocukken sürdüğü parfümün aynısıydı. Geceleri beni yatırırdı. Bana hikayeler okurdu. Beni besler ve giydirirdi. Annem değil. Onun insan olduğuna emindim, ama nasıl bu kadar uzun yaşamıştı? Eğer ben yüz yıl bile yok olsaydım, normal bir insan ölmüş olurdu.

"Clara," diye fısıldadım, yüzüne bakmak için geri çekildim. "Bana ne oldu böyle?" "Otur, canım. Sana bildiklerimi anlatayım."

Tekrar oturdum ve Dörr sağ tarafıma yaklaştı, elini omzuma koydu.

"Fólkvangr Hanesi'ne geri dönebileceğinizi umarak Vík í Mýrdal'daydım." Clara yanımdaki koltuğa oturdu. "Yardım almadan bu kadar uzun süre burada yalnız kaldığın için üzgünüm!" Uzandı ve Kevin'in elini sıktı. "Beni çağırdığınız için teşekkür ederim Isador Hanesi."

"Bir şey hatırlasaydım seni kendim arardım. Özür dilerim, bırakın nerede evlatlık verildiğimi, adınızı bile hatırlamıyordum. Dürüst olmak gerekirse ilk başta sizi annem sandım."

"Ah. Evet." Bizimle birlikte oturan diğer insana baktı, gözleri kısılmıştı. "Bu ayrıcalıklı bir bilgi."

"Ben Chicago Polisi'nden Dedektif Harris. Bu işlerde yeniyim." Sanki küfür etmek istiyormuş gibi kelimenin üzerinde tökezledi ama sonra vazgeçti. "Ivan Hart beni bu belaya bulaştırdı ve şimdi..." Omuz silkti ve sırtıttı. "Şu anda kaçamayacak kadar ilgimi çekti."

Clara gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim, Ivan Hart Eivind mi? Elbette, suçlunun o haylaz olduğunu bilmeliydim. Resmi olarak Demir Yürek Hanesi'nin bir parçası mısınız, Dedektif?"

"Resmi olarak değil," dedim yavaşça, bir insanı nasıl resmi bir parçası yapabileceğimden bile tam olarak emin değildim.

Evim. "Ayrıca Sünnet Evi ile de bağlantıları var."

"İlginç. Hangi kraliçe olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama eğer ona güveniyorsan...?" Başımı salladım, o da devam etti. "Pekâlâ. Eivind doğduktan sonra annen her zamankinden daha paranoyak oldu, gerçi geriye dönüp baktığımda belki de korktuğum kadar aldanmamıştı. Skye Hanesi'nin onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu kanıtlayamam. Kağıt üzerinde Helle ve Keisha kardeşti. Bildiğim kadarıyla Keisha da Eivind'i hiç öğrenmedi. Helle, anlaştıkları gibi Narve'yi zincire vurarak tamamen kontrol altında tuttu. Yine de bir şeyden korkuyordu. Her zaman bunun efendin olduğundan şüphelenmiştim. İzlanda'yı terk etti çünkü onun anısına katlanamıyordu ve bir daha asla eskisi gibi olamadı. Hiç değilse Keisha bu korkuları körükledi."

İçimde aniden bir korku yükseldi ve yiyebildiğim pizzayı kusacağımdan korktum. O bana söylemeden babamın kim olduğunu biliyordum.

Bana çocuk diyen adam. Jörmungandr beni içine çekerken beni acı çekmeye bıraktı.

Clara yüzümü okuyarak yavaşça başını salladı. "Hel'in Kızına bir kraliçe doğurmaktan çok mutlu oldu. Dürüst olmak gerekirse, Helle'ye herhangi bir zarar vermeyi amaçladığını sanmıyorum. Hatta onu önemsemiş bile olabilir, herhangi bir tanrının kendinden başka herhangi bir şeyi ya da kişiyi sevebileceği kadar."

"Bir tanrı mı?" Harris'in sesi çatallaştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Loki," diye fısıldadım. "Daha da kötüsü, beni Hvergelmir'e götüren o. Beni bile bile Jörmungandr'a verdi."

Clara elimi sıktı. "Senin için korktum. Hem de çok. Senin için geldiğinden şüpheleniyordum ama umuyordum ki..." Bir iç çekti. "O orospu çocuğu bir tanrı olduğu için şanslı, yoksa onu avlar ve değersiz postunu kutup ayıları için kazığa oturturdum."

Gözlerim büyüdü. Harris homurdandı ve sonra kahkahalara boğuldu. Kevin'in dudakları kıpırdadı, gözleri parladı. Kanım bile böylesine zarif, seçkin görünümlü bir hanımefendinin bir denizci gibi küfrettiğini duyunca eğlendiklerini anlamış gibiydi.

Belki de yaşadığım her şey yüzündendi ama gülmek yerine ağlama isteği duydum. Gülümsedim, başımı salladım ama korkarım gözlerime ulaşmadı. Gülmeye ihtiyacımız vardı, özellikle de güneş ateşi saldırısından kurtulduktan sonra, ama sinirlerim çok hamdı.

Loki benim babamdı.

Tanrıçam Hel, onun kızıydı. Kabul, aradan binlerce yıl geçmişti ve o zamandan bu yana onlarca, hatta yüzlerce nesil geçmişti, ama yine de. Annem en başta ona gitmiş olsa bile bu iğrençti. Neden bir tanrı? Eğer bir İskandinav tanrısı seçmesi gerekiyorsa, neden Thor, Freyr ya da Yüce Baba'nın kendisi olmasındı?

Kapı o kadar sert açıldı ki duvara çarptı. Dörr refleks olarak beni kendine doğru çekti ama gelenin Eivind olduğunu görünce tutuşunu gevşetti ve sandalyeme yerleşmeme izin verdi.

Eivind fark etmemiş gibiydi. Bir elini saçlarında gezdirmekle ve ileri geri volta atmakla meşguldü. "Gitti. Gitti."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, haylaz," dedi Clara alaycı bir tavırla. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu, Eivind."

Kim gitti?"

Başını ona doğru salladı, gözleri parlıyordu. "Clara. Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce," diye cevap verdim, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. Clara'nın kim olduğunu biliyordu ama onu arayıp kayıp kraliçe kardeşinin bulunduğunu haber vermek aklına gelmemiş miydi? Yuvayı ve Evi düzene sokmama yardım etsin diye mi? Clara'nın hatırı için ekledim, "Karmen Sunna'dan bahsediyor. Gücünü toplayıp Kan'ını çağırana kadar burada barındı, gerçi bu süreçte biraz heyecan yaşadık."

"Heyecan mı?" Eivind insan dişlerini bana doğru şaklatarak hırladı. "Yalan söyledi. Kan diye

çağırdığı o lanet Işık Askerleri insan, iskelet değil. *Yalan* söyledi!"

Dörr kolunu bana doladı, beni arkasından sürüklemeye hazırdı. Sanki beni öz kardeşimden koruması gerekebilirmiş gibi.

Belki de öyledir, diye itiraf ettim, Eivind'in küçük alanda hararetle volta atışını izlerken. Omzu ağrıyormuş gibi hafifçe kambur duruyordu.

Ayağa kalkmaya başladım, ama Dörr kolunu ısrarla bana doladı: *"Akli başında değil. Onda bir sorun var:*

O benim kardeşim. Bana zarar vermez.:

Dörr'ün kolu uzaklaştı, ama bağı zihnimde kalınlaştı, karanlık bir niyetle ağırlaştı. :*Yapmasa iyi olur, yoksa consiliarius'unuzun cezalandırma yöntemini uygulayacağım.:*

"Eivind," dedim nazikçe. "Yaralandın mı? Omzunun nesi var?" "İskeletlerden biri onu bir okla vurdu," dedi Harris.

Adımlarımı hızlandırarak kardeşimin yanına gittim ve şimdi daha da yaklaştım, üzerindeki kurumuş kan kokusunu alabiliyordum. Siyah gömleği omzunda kabuk bağlamıştı ve kumaşında bir delik vardı. "Tanrıça. Neden daha önce bir şey söylemedin? Shara'dan seni iyileştirmesini isteyebilirdim."

"İyileştirilmeye ihtiyacım yok," diye tersledi ve parmaklarımdan uzaklaştı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok."

Elimi yanıma bıraktım, yüzümü düzelttim ve koltuğuma geri döndüm. "Elbette. Nasıl istersen öyle yap kardeşim. Eminim sürün seni geri almak için sabırsızlanıyordur."

"Senin derdin ne Vahşi Adam?" Harris ayağa fırladı ve onunla burun buruna kavgacı bir poz vermeye cüret etti. "O sadece yardım etmeye çalışıyor. Enfeksiyon kapmadan önce biri yarana baksın."

"Aima enfeksiyon kapma. Karmen'le konuşmam ve telefonun çalışıp çalışmayacağına bakmam gerek."

Harris soğukkanlılıkla yerine oturdu ve bir parça pizza aldı. "Kusura bakma dostum. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bu cesur insana olan minnettarlığım bin kat arttı.

"Hıyarlık etme, Harris. Ona bir telefon verdiğini itiraf etti. Onu aramak istiyorum." Harris bir ağız dolusu pizza yerken, "Zaten denedik," dedi. "İşe yaramadı." "Neden onun kanından biri seni vursun ki?" Clara kaşlarını çatarak sordu.

Eivind yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki tahta çatladı. "Çünkü onların hepsi de pislik. Özellikle de Kazıklı Voyvoda. Onu bir daha gördüğümde mızrağını güneş görmeyen bir yere sokacağım."

Clara kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bana karşı bu ses tonunu kullanma genç adam." "Sen benim annem değilsin," diye üç yaşındaki bir çocuk gibi karşılık verdi.

"Haklısın. Neden gidip annene bu konudaki fikrini sormuyorsun? Oh, bu doğru. Soramazsın. O öldü."

Nefes alış veriş göğsünde tıkırdadı ve elleri yumruk olmuş bir halde ona dik dik baktı. "Babam nerede? Ona ne yaptı?"

Clara usulca gülerek başını salladı. "Ona ne olduğunu çok iyi biliyorsun." "Nerede o?"

Eivind kükredi, kollarında tüyler filizlendi.

Sanki kurdunu kontrol edemiyormuş gibi.

Sersemlemiş bir halde ona baktım ve en son ne zaman kontrolünü bu şekilde kaybettiğini hatırlamaya çalıştım. Emin olmak için hafızamda çok fazla boşluk vardı ama çocukken bile kendini kontrol etmekten büyük gurur duyduğuna emindim. Sonunda zincirlenmek istememişti.

Tıpkı bodrumumuzdaki zincirlenmiş kurt gibi, ay gökyüzünde kocaman ve dolgun bir şekilde

parlarken kederle uluyordu. Eivind sonunun böyle zincirlenmiş olmasını istemiyordu. Babası gibi. Kafamda onun bağı, pençesi kapana sıkışmış bir kurt gibi hırlıyor ve çırpınıyordu. Hatta

kendi bacağını çiğnedi, kendini kurtarmaya çalıştı. Ama yanlış bacağıydı. Aklını o kadar kaçırmıştı ki, sebepsiz yere kendini yok ettiğinin farkında değildi. Kurdu ürkütüp yatışması için kristal soğukluğundaki suyu bağına doğru sürdüm. Kürkü çekildi ve gözlerindeki çılgın yoğunluk biraz azaldı.

"Bu ne içindi lan?" Huysuzca sordu. "Nedenini biliyorsun. Eğer kudurursan sana yardım edemeyiz."

Çenesi sıkıştı ve bakışlarımla buluşmayı reddederek yere baktı. "Üzgünüm, Helayna.

Herkes. Biraz keyifsizim. Kendim çıkarım."

Hızla kapıya giden yolu kapattım. Dörr ters ters baktı ama yaklaşmadı çünkü Svar ve Myrk iki yanımda duruyordu. "Kimse senden gitmeni istemiyor. Sen ailedensin. Sizi çok özledim."

"Uzun zamandır yoktun," diye mırıldandı, hâlâ bakışlarımla buluşmuyordu.

Yani bu sözlerin ne kadar acı verdiğini görmedi. Gözlerim yandı ama ağlamayı reddettim. Genç Helayna Wolfie'sini her zaman özleyecekti ama adanın etrafındaki ormanlarda gülüp onu kovalayan kaygısız çocuktan çok değişmişti.

"Narve olan biten her şey için Düzenbaz'ı suçluyor," dedi Clara sakince. "Eğer onu bulmak istiyorsan kuzeye gitmelisin. Loki'yi Kanada'nın vahşi doğasında bulabileceğini düşünüyordu."

"Demek yaşıyor," dedi Eivind, sesi düzdü.

Clara başını salladı. "Öyle. Eminim sizi görmek ister."

Eivind sonunda bakışlarını benimkilere dikti. "Eğer Karmen beni sorarsa, ona numaramı verir misin?"

O zaman fark ettim ki, hâlâ onunla bir şansı olduğunu düşünüyordu. Hâlâ onun kanı olmak istiyordu.

Onu terk ettikten sonra bile. Yüzyıllar süren korkunç tacizden kaçtıktan sonra onu yabancılarla başının çaresine bakması için bırakmıştı. Kanından birinin onu bir okla vurmasına şaşmamalı. Bu, kraliçelerinden uzak durması için bir uyarı atışıydı.

Kardeşim dinleyecek kadar zeki değildi.

MYRK

Hunger, en büyük düşmanıma bile dilemeyeceğim bir eziyetti. Karanlık alfar olarak, binlerce yıl boyunca hiçbir şey hissetme endişesi duymadan yaşadım. Sonsuz gecenin ülkesinde, hiçbir his yoktu. Ne çok soğuk ne de çok sıcaktım. Açlık çekmiyor ya da hiçbir şeyden korkmuyordum. Hiçbir şey geçirimsiz derimi yaralayamazdı.

Benim de bir şeye ihtiyacım yoktu. Nefes almaya, uyumaya, yemek yemeye ya da sevişmeye ihtiyacımız yoktu. Sadece Ragnarök'e kadar olan sonsuz zamanı geçirmek için sevişiyorduk ve o zaman bile, birkaç yüzyıl sonra, seks artık Karanlığın monotonluğunu kırmıyordu.

Kasvetli, hiç bitmeyen varlığımızdaki diğer her şey gibi anlamsız hale gelene kadar sevişmenin sadece çok fazla yolu vardı.

Türümden bazıları bin yılların geçişini savaşları sayarak hesapladı. Artık tanrılar için savaşmıyorduk ama Niflhel'in en karanlık, en alçak diyarında, zamanın başlangıcında ortaya çıkan en büyük ve en acımasız karanlık alfar tarafından yönetilen yeraltı halkalarında savaşlar devam ediyordu. Öldürülemeyen savaşçıları sakat bırakan ve yeraltı sarnıçlarında kara kanın biriktiği türden savaşlar. Galipler bu galibiyetleri öz ve ete karşı bir tat geliştirecek kadar arzuluyorlardı.

Cahilliğimde, bu dövüş ringlerini öldürmek için yetiştirilmiş gerçek bir savaşçıyı asla eğlendirmeyecek zavallı oyalayıcılar olarak küçümserdim. Şimdi o dövüşçülere karşı yeni bir empati duyuyordum. Ölemeyeceklerini bildikleri halde neden tekrar tekrar o ringlere geri dönmek zorunda kaldıklarını anlıyordum.

Sadece bir kez daha tatmak için. Evet. Açlığımı gidermek için her şeyi yaparım. Kraliçeme ya da kardeşlerime zarar vermek dışında her şeyi.

Onun kanının taş dudaklarıma bulaşması, beni sürekli hislerle sarsılan bu insan bedenine bırakmıştı. Güneşin sıcaklığı ve alev alev yanan güneş ateşleri. Kurt kralın, uzun zamandır boş olan yuvasına döndüğünde kraliçemin hayatını ne kadar kolaylaştırabileceğini her düşündüğümde beyaz bir öfke duyuyordum. Damarlarımdan daha fazla kan akmamasına rağmen kraliçemin gücünü beslemek için hâlâ daha fazlasına ihtiyaç duyması karşısında duyduğum ezici korku. Onu güneş ateşlerinden kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettiğimde yaşadığım o ezici başarısızlık.

Öleceğime ve onun yüzünü bir daha göremeden sonsuz geceye dönmek zorunda kalacağıma dair akıl almaz bir korku.

Ama korkudan bile daha kötüsü, bedenimi kemiren açlıktı. Yemek için değil, gerçi pizza bana kesinlikle insan yemeğinin tadını vermişti.

Kraliçeme açlık duyuyordum. Onun vücuduna. Dokunuşunu. Ve evet, onun kanını.

Beni kara çekirdeğime kadar utandırdı. Kara alfar onun türü gibi beslenmezdi, ama şimdi o tadı dudaklarıma yerleştirdiğine göre, daha fazlası için yanıyordum. Bu bedenin dişleri vardı, tıpkı

onunkiler gibi. Onu delip geçmek için can atan dişler.

ve tüm nehirlerin aktığı pınardan doğrudan içmek.

Dörr'de aynı yakıcı dürtü yoktu.

"Yalan" diye gürledi kafamın içinde. "Onun tadını bu bedenin nefes almasından daha çok arzuluyorum."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, ancak anlamadığım şeyler hakkındaki bu bitmek bilmeyen konuşmalardan bıkmıştım. Consiliarius ve Triune ve telefonlar ve dizüstü bilgisayarlar. Tuhaf kelimeler ağzımdan dökülmek üzere olan sabırsız kelimeleri bastırmak için kendi dilimi çiğnememe neden oldu. *Acele edin lütfen kraliçem.*

Hayal kırıklığına uğramış *yakarışımı* duymasını istemezdim ama kafamın içinde usulca güldü. *Sabır, Kanım. Neredeyse bitirdik:*

"Mahkemenizi burada kalıcı olarak kurmayı düşünüyor musunuz?" İnsan kadın sordu. "Kulübe çok küçük. Daha fazla Kan çağırırsanız kısa sürede rahatsız edici derecede insanla dolacaktır. Evi kurtarmayı başardınız ama ağaçların iyileşmesi yıllar alacak. Sizi dış dünyaya bu kadar açıkta bırakması hoşuma gitmiyor."

"Doğru," diye iç geçirdi Helayna. "Buraya döndüğüme memnunum ama burayı sonsuza dek evim olarak adlandırmak istemiyorum. Çok fazla kötü anısı var."

Bir kez daha, yeni bıçağımın keskinliğini kurt kral üzerinde test etmek ve derisini tek parça halinde çıkarabilecek miyim görmek istedim.

Harris adındaki adam, "Chicago'da bir yer bulmanıza yardımcı olabilirim," diye teklif etti. "Yine de devasa, geniş bir şehrin bir vampir kraliçesinin taşınması için hazır olduğunu sanmıyorum."

Helayna güldü. "New York'un kraliçesi tam bana göre, ama korkarım ben pek şehrili bir kız değilim." "New York'ta bir vampir kraliçesi mi var?" Harris homurdandı. "Dalga geçiyorsun."

"Şu anda New York'ta birkaç kraliçe var," diye yanıtladı erkek consiliarius. "Benim kraliçem şehrin kontrolünü ele geçirdi ve kardeşini yerleştirdi."

"Kız kardeşi mi?" Harris sordu.

"Hayır. Kraliçeler kendi kardeşlerini kendileri yapar." Helayna ayrıntı vermedi ama bunun kanla ilgili olduğunu hayal ettim. Bu da beni yeni bir duyguyla yaktı. Onun kanını bizden başkasına vermesi fikri hoşuma gitmiyordu. Başka bir kraliçeye bile. "Başka bir zaman, mevcut kraliçeler, özellikle de Üçlü hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim ama çok yorgunum. Clara, taşınabileceğimiz yerler için bir öneri listesi hazırlayabilir misin?"

Kadın hemen ona düz beyaz bir çarşaf uzattı. "Çoktan halledildi Majesteleri. Ironheart Hanesi'nin İzlanda'da hâlâ geniş toprakları var ve tabii ki Fólkvangr Hanesi de size yapılanları telafi etme fırsatını memnuniyetle karşılayacaktır."

Helayna esnedi, Dörr'ün cüssesine karşı gözle görülür bir şekilde sarktı. "Bu onların hatası değildi, değil mi?"

Diğer kadın yüzünü buruşturdu ve omuzlarını silkti. "Hiçbir şey kanıtlanmadı ve sen ortadan kaybolduğunda Kraliçe Illa doğru şeyleri söyledi. Ama söz konusu saray siyaseti olduğunda her şey mümkündür."

"Başkasının topraklarında olmaktansa kendi başıma olmayı tercih ederim. İzlanda'da holdinglerimiz varsa, en iyi yer orası gibi görünüyor."

"Elbette, bekçileri arayıp yakında geleceğinizi haber vereceğim ve seyahat ayarlamalarını yapacağım. Geldiğinizde Demir Yürek mirasını görmek ister misiniz? Eğer öyleyse, onu ambardan çıkaracağımızdan emin olacağım."

"Miras mı? Kevin bununla ilgili bir şeyler söyledi ama ne demek istediğini anlamadım."

"Her Evin, kraliçelerinin mirasını ve sahip oldukları gücü gösteren sembolik bir deposu vardır," diye yanıtladı Kevin. "Bir soy sona erdiğinde, bu güç genellikle önceki kraliçelerin sahip olduğu mülk ve servetle birlikte Üçlü kraliçelere geçer. Demir Yürek'i bulduğumuzda hâlâ hayatta olduğunu"

biliyorduk.

miras Triune'a geçmedi."

"Evet, görmek isterim o zaman. Mirasımız hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

Kadın başını salladı ve eğilerek ayağa kalktı. "Derhal yapılacaktır, Majesteleri. Telefonunuzu benim, Isador'un, Karmen'in ve Dedektif Harris'in numaralarını içerecek şekilde programladık. Nevarre malzemeleri tekmeden indirecek kadar kibar davrandı ama yine de verandadan getirilip yerleştirilmesi gereken şeyler var. Akşam için ayrılmadan önce bunu yapmamızı ister misiniz?"

"Hayır." Helayna tekrar esnedi, gözleri Dörr'ün göğsünde uyuyormuş gibi kapandı. "Bunu halledeceğiz. Her şey için teşekkürler." Kevin'e gülümseyecek kadar kendine geldi. "Lütfen Shara'ya tekrar teşekkür ettiğimi söyle."

Kevin de diğer consiliariuslar gibi resmi bir şekilde eğildi. "Memnuniyetle, Majesteleri. İzninizle Nevarre ile birlikte ağaca doğru geri döneceğim, ancak bir şeye ihtiyacınız olursa bir telefon uzağınızdayız. Lütfen en ufak bir sorunuz için bize ulaşmaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Helayna.

Üçü sessizce ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediler ve Harris'i Chicago'ya götürecek bir tekne hakkında fısıldaştılar. Bu her ne anlama geliyorsa.

Dörr dikkatle durdu ve kraliçemizi itip kakmadan kollarına aldı. Onu üst kata, yatak dediği şeyin kalıntılarına çıkarırken merdivenler iğrenç bir şekilde inledi. Svar kapının yanında kaldı, ben de odanın öbür ucuna, pencereye doğru ilerledim. Sessizce, iki Isador insanının hayatta kalan son ağaca doğru adım atmalarını izledim. Ne yaptıklarını görmedim ama bir an kraliçemizin yuvasındaydılar ve sonra gittiler. Artık onları hissedemiyordum.

Diğer iki insan kan çemberini geçerek bir tekne olduğu belli olan şeye ulaştı. İçine tırmandılar ve büyük bir gürültüyle tekne suyun üzerinde sıçrayarak ilerledi, gecenin karanlığında görebilmeleri için ileride bir ışık parlattı.

Acımasızca, açlık damarlarımda gezindi. Yakında demişti. Yakında bana sahip olacaktı. Ama yuvasını kurtarmak için katlandığı çileden sonra, vücudunu benimle paylaşmaya hazır hissetmesi için çok uzun geceler geçmesi gerekebilirdi. Kanını bir kenara bırakalım.

Dişlerimi gıcırdatarak onun uyuyan haline bakmak için döndüm. Ancak onun doğrulduğunu ve vücudunun üst kısmını örten bezi başının üzerinde sürüklediğini gördüm. "Nihayet. Hiç gitmeyecekler sanmıştım."

HELAYNA

KIYAFETLERİMİ ÇIKARIRKEN MYRK AÇ BİR KURT GIBI BANA BAKTI. ACELE ETMEDİM, Bana bakışlarından keyif alıyordum. Bu dünyayı keşfederken onların merakını izlemek asla eskimeyecekti, özellikle de bana güneşten bile daha muhteşemmişim gibi baktıklarında.

Dörr yatağın yanında durmuş, muhteşem bir karanlık gölge gibi belirliyordu. "İyileştiniz mi kraliçem?"

"Hayır, henüz gücümü tam olarak toparlayamadım." Kot pantolonumu çıkarmak için ayağa kalkmak zorunda kaldım. "Ama işte tam da bu yüzden her birinizle birlikte olmak için can atıyorum. Kan ve seks paylaşmak rezervlerimi basit bir dinlenmeden bile daha iyi dolduracaktır. Ayrıca ben de açım Myrk. Seni tekrar tatmak istiyorum."

Omuzları kamburlaştı, kolları iki yanında gerildi. Bağları kopma noktasına kadar gerilmişti. Sanki her an dişleri, pençeleri ve kanatlarıyla hormon yüklü bir canavara dönüşecekmiş gibi.

"Getir hepsini" diye fısıldadım bağına. "Senden asla korkmayacağım."

Vücudu bulanıklaştı, siyah bir kuyruklu yıldız gibi odanın içinde süzülüyordu. Çarpışma için

hazırlandım, tamamen bekliyordum

beni şilteye çarpmasını bekledim. Ama Dörr onu ensesinden yakaladı ve ayaklarını yerden kaldırdı. Zahmetsizce.

Korkuyla geriye doğru düşüp yatağın kenarına oturdum, dizlerim beklentiyle titriyordu. Göz açıp kapayınca kadar ikisi de karanlık alfarlarına dönüşmüşlerdi. Daha uzun, daha geniş, inanılmaz derecede büyük. Her parmak ucunda ısıltılı pençeler. Pürüzlü siyah cam gibi hırçın, keskin dişler. Sadece gözleri aynı kalmıştı; mürekkep rengi tenlerinde safir ve ametist alevleri yanıyordu.

Hırlayarak ve alfasını keserek, Myrk kendini kurtarmak için savaştı. Pençelerini Dörr'ün göğsüne geçirdi ve yüzüne vurdu ama Dörr yılmadı.

"Her şey sırayla, kraliçem. Size kara alfar olarak gelmesine izin var mı, yoksa insan bedenine geri dönmesini mi tercih edersiniz?"

O kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar sadece insan formlarıyla seks yaptığımı fark etmemiştim. En yeni şekillerini sadece birkaç gün önce benim Kanım olduklarında almışlardı. O uzaylı formlarını benim iyiliğim için saklamışlar, benimki gibi bir bedenin daha katlanılabilir olacağını varsaymışlardı.

Ve ben fark etmemiştim. Svar beni incitmekten korktuğu için bana dokunmayı reddettiğinde bile. Muhtemelen kazara yer değiştirmekten korkuyordu.

Sırf beni daha rahat ettirmek için gerçek benliklerini inkâr ettikleri düşüncesi... Ya da daha kötüsü, benim yanımdayken gerçek benlikleri olmaktan korktukları düşüncesi... Tanrıça, kalbimi ağlattı.

"Evet, elbette. Beni kara alfar olarak kurtardın. Beni ilk kez karanlık alfar olarak beslediniz. Neden o halinizi de yeni insan bedenleriniz kadar sevmeyeyim ki?"

Dörr, Myrk'ü pençeli ayaklarının dibine düşürmektense onu daha yükseğe kaldırarak boğazını sıktı; tabii kara alfarın nefes almak için havaya ihtiyacı varsa. "İkinci olarak, ne yapmasına izin veriliyor?"

Ne demek istediğinden emin olamayarak tereddüt ettiğimde, Dörr döndü ve ağzını kaplayan keskin obsidyen dişlerini göstererek bakışlarımla buluştu. "Özellikle, bunlarla ısırmasına izin var mı?"

İçimi bir sıcaklık dalgası kapladığında sertçe yutkundum. Daha önce de dişlerim olmuştu. Ama bu kadar çok keskin dişi aynı anda görmemişim. "Evet. Beni sakatlamadığı sürece. Ciddi yaraları nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum."

"Sizi sakatlamayacak kraliçem. Onu önce kendim Niflhel'e atacağım." Myrk'e döndü ve onların dilinde sert bir şeyler söyleyerek onu hemen susturdu. "Kraliçemizin onu korumak için alfar postu yok. Daha da iyi bir şeye sahip. *Ben varım.*"

Myrk aynı kelimeyi hırıldayarak söyledi, o kadar sert ve bozuktu ki ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belli ki aralarında bir tür yemin vardı çünkü Dörr onu ayağa düşürdü. Pençeleri parke zeminde sıçrayan Myrk, bana doğru son birkaç metreyi de tırmanıp düştü.

En azından ayağının kaydığını ve dengesini kaybettiğini düşündüm. Dev bir yırtıcı gibi sessizce yere indi ve başını kucağıma gömdü. Omuzları beni geriye doğru o kadar sert itti ki nefesim kesildi. Keskin dişlerinin hassas etime batması için hazırlandım ama acı gelmedi.

Yüzünü amımın tam boyuna doğru sürükledi ve başını geriye atarak kemiklerimi zonklatacak kadar derin bir bas uluması çıkardı. Dili uzun, kıvrımlı bir yılan gibi dışarı fırladı, yanaklarımı ve dudaklarımı tattı. "Açlık."

Kalbim gümbür gümbür atarken şiltenin üzerinde daha da geriye kaydım ve uyluklarımı ayırarak arkama yaslandım. "O zaman ziyafet çek, Kanım."

HELAYNA

L Myrk başını eğerek kasıklarımın üzerinde gezindi ve dişlerini uğursuzca birbirine vurdu. Titredim, dudaklarımdan yumuşak bir ses kaçtı ama korkmamıştım. Tam olarak değil. Daha doğrusu biraz korkuyordum... ama bu lezzetli bir korkuydu. O dişleri ve pençeleriyle karnımı deşebilir ya da Dörr'den önce bir elimi koparabilirdi.

:*Yalan.*: Alfa'm yatağa yandan sürünerek girdi, başımın arkasına uzandı, böylece etrafımda koruyucu bir şekilde kıvrılabildi:

Kara alfar derisi büyümlü silahlardan bile etkilenmezdi, ama sakın ve ölçülü güveni bana görevi yerine getirmenin bir yolunu bulacağını söyledi.

Myrk'ün dili dizimde gezinerek tenimin tadına baktı. İç uyuğumun tadına baktı, daha önce açlıktan inlemesine rağmen acele etmedi. Devasa elleri baldırlarımı sararak bacaklarımı yatağa doğru iterken kaslarım beklentiyle titredi.

Beni sabitledi. Dili diğer uyuğumu gıdıklarken beni daha geniş tutuyordu. Dilinin dokusu bile garip ve yeniydi. Hafifçe kaşınıyordu, ıslak değildi ve daha çevikti, keşfederken tenimi kavırıyordu.

Başımı Dörr'e yaklaştırdım, körü körüne ağzını arıyordum. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda sustu ve benim de aynı şekilde keşfetmeme izin verdi. Dudakları insan şekli kadar yumuşak ve dolgun değildi ama tenini kaplayan yağlı özle kaygandı.

Siyah, yapışkan bal ağzımı doldurdu.

Açlığım tavan yapmıştı. Dişlerim zonklayarak sert dudaklarını yaladım ve yüzünün düzlemlerini izleyerek özünden daha fazla aldım.

Keskin dişleri kalçamı kavradı, beni inletti ve kavrayışları içinde titretti. Myrk dayanılmaz bir dikkatle çenesini sıktı ve jilet gibi keskin dişlerini derime yavaş yavaş bastırdı. Kanımın diline değmesi çok uzun zaman alacak gibiydi. Sert, gırtlaktan gelen bir hırıltı dudaklarını tenime değdirdi.

Bağları baş döndürücü renklerle patladı. Sanki bütün ışık kaynakları benden yansıyor. *Sen bütün suların aktığı pınarsın:*

İçimdeki sular kabardı, kan bağımnda akan güç kaynağından fokurdadı. Soğuk, karanlık ve derin, sessiz akan bir nehir her bir Kanımın etrafını sararak onları daha da yakınlaştırdı. Yavaşça dönen bir dansla onları içine alıyordu.

Dişlerimin ucunu Dörr'ün boğazına bastırdım, Myrk'ün uyuğumu ısırıldığı gibi yavaş ve kasıtlı bir şekilde delmesini sağladım. Kara alfar, yara almamış ve öldürülmesi imkânsız, derisi dişlerimin altında yol verdi ve beni içeri aldı. Varlığının en derin, en karanlık çekirdeğini tatmama izin verdi. Bir akıntı beni yakaladı ve Dörr'ün bağının derinliklerine çekti.

Benim alfam. Üçünün en yaşlısı, en güçlüsü ve en büyüğü, bir canavar olabilirdi.

"Ben bir canavarım." "Bağları ölümün derin ve kederli sesiyle yankılandı." *"Uyumayı seçene kadar içimde büyüyen doymak bilmez çılgınlıktan korktum. Hiçbir şey bu açlığı bastıramazdı. Ta ki sen, kraliçem:*

Boğazını serbest bıraktım, boynuma erişebilmesi için başımı çevirdim. *"O zaman ihtiyacını tekrar gider..."*

Boğazımın tamamını ağzına aldı. Durakladı, farkına varmamın beni yıkamasına izin verdi. Boğazımı ne kadar kolay parçalayabilir ve beni yatağın üzerinde kanlar içinde bırakabilirdi. Narin, kâğıt kadar ince derim, sivri obsidyen dişler karşısında bir hiçti. Açlığı bağda öfkeleni, sessiz nehri çarpan suların gürültülü bir kükremesine dönüştürdü. Yeryüzünün çehresini değiştiren, vadileri ve uçurumları granite dönüştüren nehirler.

Çok nazıkçe, daha derinden ısırıldı ve kanımın ağzına dolmasına izin verdi. Myrk dilini amımda gezdirirken. İnlediler, bedenimden kan ve arzu içtiler. Dili daha derine kayd ve vücuduma girdi. Dudakları etimin üzerinde kapanırken titreşiyor ve kalınlaşıyordu. Titriyordum, zevk içimde zirve yapıyordu. Sırtımı dikleştiren ve ağzımdan bir çığlık koparan bir dalganın üzerinde beni daha yükseğe fırlattı.

Çırpındım, ellerim omuzlarındaki yağlı özün içinde kaydı. Tutunabileceğim saçları yoktu, tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni bu dünyaya bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Bir an için, tamamen karanlığın içinde süzıldüm. Yukarı, aşağı, fark etmedi. Karanlık dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Üzerime, içime akıyor, beni boğuyordu. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Kaçamadım.

DÖRR

TEKRAR ÇIĞLIK ATTİ, ÇIĞLIĞI ZEVKLI HAVAYI KESEN TIZ BIR TONA BÜRÜNDÜ.

pus.

Bu bir zevk çığlığı değil, korku çığlığıydı. Tehlike çığlığıydı. Ve bizden gelmiyordu.

Tehlikeyi hissedenden Myrk da dizlerinin üzerinde doğruldu ve iki kolu da şiddetli kılıçlara dönüştü. Svar yatağa yaklaştı, savaş baltası hazırda.

Yuvasını tehlikeye atabilecek bir davetsiz misafir aramak için duyularımı genişlettim, ama kimse onun çevresine girmemişti. Yalnızdık ama yine de yakın bir saldırı altındaydı.

Bağına dönerek tüm dikkatimi ona odakladım ve diğer iki Kan'a dış tehditlere karşı göz kulak olmaları için güvendim. İçine baktım, bir yara aradım. Zehir. İltihaplı bir yara. Ama tek gördüğüm siyahlıktı, sanki kanını zehirleyen karanlık bir alfar özü okyanusu yutmuş gibiydi.

Anatomisine aşına değildim ve onun daveti olmadan zihnini işgal etmemeye dikkat etmişim. Daha önce içinde bu kadar çok karanlık olduğunu hatırlamıyordum. İç bedeninin renkleri ve dokuları için kelimelerim yoktu ama her şey sanki içini siyaha boyamış gibi görünüyordu.

Karanlık onu ele geçirmişti.

Ama neden şimdi? Nasıl? Daha önce özümüzü sorunsuzca yutmuştu. Bizi karanlık alfarımızın soluk, macunsu kabuklarına dönüştürmüştü. Bu yüzden mi şimdi içi bu kadar karanlıktı? Dehşet içimi kapladı, beni bir pişmanlık çığının altında ezdi. Özümüzün onu bu şekilde lekelediğini bilseydim

Onu korumak için bile mi reddetti? Kulübesini ve yuvanın geri kalanını güneş yangınlarında kaybedebilirdi. Belki hayatını bile.

Kalbinden ve zihninden sızan tüm bu karanlığa rağmen, bu onun tercihi olabilirdi.

Helayna.: Yavaşça *fısıldadım*, tüm karanlığın içinde onun bilincini bulmaya çalıştım.

Neredesin sen?

Narin bir dal parçası yanımdan geçip gitti ve mürekkep birikintisini zar zor karıştıran zayıf bir akıntıyla beni kendine çekti. Onu herhangi bir yerde hissetmek ya da algılamak için zorlandım, ama bu sonsuz bir geceye karşı siyah bir denizde onu aramak gibiydi.

Sonunda Karanlık hafifçe solup koyu, karanlık bir griye dönüştü. Giderek artan çürüme ve kokuşma kokusu burnumu kırıştırdı. Şişmiş ve ölüm katılığıyla kıvranan cesetler yanımdan yüzerek geçti. Ayaklarımın altında siyah kumlar oluştu, ben kıyıya sıçradıkça su daha da sığlaştı. Koku daha da kötüleşti, çürümenin her aşamasındaki cesetler sahili dolduruyordu.

Náströnd, cesetlerin kıyısı. Hel'in salonunun olduğu yer.

İleride karla karışık yoğun bir sis vardı ve hareket eden bir şey gözüme çarptı. Kraliçemin sırtından aşağı sallanan uzun kırmızı bir örgünün parıltısı. Jörmungandr'dan kaçmak için o örgüyü kaybetmişti ama büyüsünü çağırdığında bazen onu tekrar görebiliyordum. Peşinden koştum, onu bulmaya kararlıyım. Onu bu ölüm yerinde yalnız bırakamazdım. Sonunda onu sahiplenene mirası olsa bile.

Ağlama sesi duydum, kederin yumuşak keskinliği. Kalın sisler bir açıklığa doğru dağıldı. Kraliçem yere diz çökmüştü. Esen kar ona doğru sürüklenmişti ve titriyordu ama soğuktan değil. Kucağında bir şey tutuyordu.

Ölü bir şey.

"Neden?" Sesi başka bir çılgınlıkla kesildi. "Bu hediye istemiyorum."

Tereddütle yaklaştım, bunun sadece bir rüya mı yoksa tanrıçasından gelen bir vizyon mu olduğundan emin değildim. Girdap gibi dönen karda onu kaybetmekten korktuğum için onu ürkütmek istemedim. Ona dokunmadım ama omuzlarının ve eğik başının üzerinden aşağı bakabilecek kadar yaklaştım. Kucağında beyaz bir şey yatıyordu, kürkü karla karışıyordu.

"Hatırlıyorum." Gülmeye çalıştı ama boğazı gözyaşlarıyla dolmuştu. "Fólkvangr Hanesi'ne evlatlık verdiğimde bir kutup tilkisiyle arkadaş olmuştum. Adı Björg'du. Geceleri benimle uyur ve beni korurdu. Vahşi, küçük bir şeydi, havlıyor ve minik bir buz kasırgası gibi ısıırıyordu."

Soğukta yanaklarında kristalleşen gözyaşlarını sildi. "Loki'ye doğru gitti ve Loki onu sinir bozucu küçük bir sivrisinek gibi kenara itti."

Omuzları çöktü. "Her şey ölür. Her şey çürür ve bozulur. Bunun yaşamın ve yenilenmenin gerekli bir parçası olduğunu biliyorum. Ama yine de berbat bir şey. O neden burada? Cesurca savaştı ve savaşta öldü. Valhalla'da olmalıydı, ölümün kıyısında çürümemeliydi."

Beni duyup duymayacağından emin olamadığım için sessizce, "Belki de sizi bekliyordur kraliçem," dedim.

"O öldü." Sesi sertleşti ve başını kaldırarak kar ve buzun arasından beyaz kayalıkların yükseldiği uzaklara baktı. "Burada her şey ölü. Eve gitmek istiyorum."

Ayağa kalkmaya başladı, ben de elinden tutup onu ayağa kaldırdım. Tilkiyi bir bebek gibi kucağına almış, tüylerini okşuyordu. "Keşke sonsuza dek benimle yaşayabilse."

"O sonsuza dek kalbinizde yaşayacak, kraliçem."

Yere yığıldı, dizlerinin bağı çözüldü. Onu yakalayıp kollarımın arasına aldım. Ölü tilki kara gömüldü ve kar fırtınası şiddetlendikçe hızla gözden kayboldu. "Beni eve götür, Dörr. Eve gitmek istiyorum. Kulübeye değil. Eve gitmek istiyorum."

"Ev nerede? Seni hemen oraya götüreceğim."

Soğuk yüzünü göğsüme bastırarak mırıldandı. Anlayamadım. Umarım consiliarius'u nereye gitmek istediğini biliyordur. Döndüm.

Ve gözlerimi onun kırık yatağında açtım. Helayna buz gibi soğuktu ve kar kısa saçlarını buz sarkıtlarına dönüştürmüştü. Cildi soluk mavi renkteydi, sanki rüyada geçirdiğimiz kısa süre içinde donmuş gibiydi. Yine de onasarıldığımda saçlarından buz damlamaya ve akmaya başladı.

"Gelin, onu ısıtmama yardım edin," dedim diğerlerine.

Myrk sarsılmış bir halde onun yanına doğru bastırarak Svar'ın diğer yanında bize katılması için yer açtı. "Buna ben mi sebep oldum? Karanlık alfar onun kucaklaması için çok mu fazlaydı?"

"Hayır," diye mırıldandı, gözlerini açmaya çalışırken gözleri titriyordu. "Sen değil."

Kalçalarında siyah lekeler fark ettim. Myrk'ün onu tuttuğu yerde neredeyse kusursuz el izleri vardı. Bir başka el izi de boğazını sıkarken onu kavradığım omzuna bulaşmıştı. Gözlerimi kapattım, sözlerine rağmen içimde suçluluk duygusu kabarıyordu. Onu lekelemiştik. Onu bozmuştuk. Onu Jörmungandr'ın karnından çıkardığımızda en başından beri korktuğum gibi.

"Saçmalama." Bir karşılık vermeye çalıştı ama normal ateşinden yoksundu. "Shara'nın gölde Karmen'le konuştuğunu duydun mu? Gücüne kavuştuğunda öldüğünü söyledi. Hvergelmir'de pınar serbest kaldıktan sonra tüm gücümün geldiğini sanmıştım ama sanırım yeni bir yetenek kazandım."

Yüzünü buruşturdu, hiç mutlu değildi. Çürüyen cesetleri gördükten sonra onu suçlayamazdım. "Bu özel yeteneğimi nasıl kullanacağımı henüz bilmiyorum. Yakın zamanda bir sürü ceset koklamaktan hoşlanmayacağım."

"Níðhögr'ü de rüyanda görmüşsün," dedi Svar. "O da Hel'den gelen bir hayal miydi?"

"Bilmiyorum. Sanırım..." Ağır bir iç çekti ve Myrk'e doğru kıvrılıp yüzünü onun göğsüne bastırdı. "Sanırım onu serbest bırakmalıyım."

Onu kurtarmak için sonsuz Karanlığa geri dönmesi gerekecekti.

Eğer korktuğu yere geri dönmesi gerekiyorsa, yalnız gitmeyecekti. Sonuç olarak orada kapana kısılmış olsak bile. Onu özgür ve bir kez daha erkeklerin dünyasında yaşarken görmek isterdim.

Bedeli ne olursa olsun.

HELAYNA

TBöylesine korkunç bir görüntüden sonra tutkum soğumuş olsa da, sarılmayı ve sevilmeyi her zamankinden daha çok istiyordum.

Myrk'e daha da yaklaştım ve ısıltılı mor gözlerine baktım. İlk baştaki şaşkınlığı azalmıştı, ancak daha önce bağında hissettiğim çığ açlık duygusu yatışmıştı. En azından geçici olarak.

Hâlâ koyu alfar, gözleri kısık ve dili dudaklarında geziniyor, tadımı hatırlıyordu. "Asla doymayacağım kraliçem."

Parmak uçlarımı yüzünde ve boğazının kalın sütununda gezdirdim. "Ben de öyle, Kanım."

Onu keşfetmek için zaman ayırdım. Korkmadığımı anlamasını sağladım. Söylediği gibi kulakları daha uzun ve sivriydi. Hvergelmir'deyken fark etmemiştim. Kalın kas kütleleri omuzlarını ve göğsünü devasa yapıyordu. Vücudunda hiç kıl yoktu, sadece yağın ve sıcak derinin kaygan kayganlığı vardı. Kanatlarını bulduğumda yüzümü göğsüne bastırarak ona doğru uzandım.

Geniş sırtından çıkan kalın tabanın etrafını okşarken alçak, gürleyen bir inilti onu titreştirdi. Belli ki çok hassas bir bölgeydi. Bu yüzden doğal olarak onu daha fazla ovaladım ve derisinin deri benzeri derisinden kanatlarının daha hafif elastik lifine doku değişimini öğrendim.

"Kanat açıklığının ne kadar?"

Cevap vermeden üst kanadını kaldırdı ve devasa bir yelken gibi açılmasına izin verdi. Kral boy yatağın geri kalanını ve daha fazlasını kolayca kapladı. Omurgasının kıvrımlarını okşadım, kanadı üzerimizde bir yelpaze gibi nazikçe hareket ettirirken kasların oynamasının tadını çıkardım.

"Eğer kuyruğuma dokunursan..." Sesi kalınlaştı, göğsüne karşı gülümsememe neden olan kaba bir hırıltı. "Seni olduğum canavar gibi becereceğim."

Parmaklarımı omurgasının alt kısmından çıkan kuyruğunun dibine sıkıca doladım. "Söz mü?"

Dev kanat kapandı ve beni altındaki şiltenin üzerine düz bir şekilde çarptı. İçime girerek nefesimi çaldı. İç duvarlarımı kaplayan karanlık alfar özünün kayganlığını hissedebiliyordum, sanki amım bile bu yağla beslenebilirmiş gibi içime işliyordu. Tüm ağırlığıyla beni altında eziyordu. Nefes alamam bile muhteşimdi.

İtmedi ama tıpkı dili gibi siki de kalınlaştı ve uzadı, şeklini değiştirerek beni tamamen doldurdu. Üzerimde kamburlaştı, o acımasız dişlerini omzuma kapattı. Her bir ucu tenimde çok keskindi. İçime girmiyordu ama çok yakındı. Eğer çok derin nefes alırsam, tenim ağzını kanımla doldurmak için yol verecekti. Tekrar orgazm olduğumda bile.

Benimle dalga mı geçiyordu, yoksa kendine bu eziyeti çektirmekten hoşlanıyor muydu emin değildim.

Aleti nabız gibi atıyor, içime sürtünüyordu. Ürperdim ve ona kanın ilk tadını verdim. Dişlerinin tenimi parçaladığı hissi beni daha da titretti, ancak kafamın karıştığını itiraf etmek zorundaydım.

Kabul ediyorum, sözde bir canavarın nasıl sevişeceğini düşünmek için hiç durmamıştım, ama bu çok sessizdi. Yani-

Kara alfar Kanımın üçü de tanımlamam bir anımı alan derin, gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı.

Gülüşmeler.

Güldüler. Bana.

Neyin bu kadar komik olduğunu düşündüklerini sormak için ağzımı açtığımda Myrk'in aleti içimde patladı. Bir an sadece içimi doldurdu ve bir an sonra kendimi bir iğne yastığına dönüşmüş gibi hissettim. Nefes nefese, boştaki elimle sırtını tırmaladım ve diğer elimle kuyruğunu kopardım. Tam olarak acıtmadı ama etkileyici bir şekilde iyi donanımlı bir erkekten tamamen başka bir şeye dönüştü. Boynumdaki dişleri gibi - tüm o keskin noktalar bir uyarıydı.

Ya da beni delirtmek için yapılan bir şaka.

Kıpırdamadan yatamıyordum. Narin iç kaslarım hislerle titriyordu. Bu da onları daha güçlü ve daha yoğun hale getirdi. Hareketlerimi kontrol etmeye çalıştıkça daha çok seğiriyordum.

"Kara alfar horozları dikenler, mahmuzlar ve sivri uçlarla kaplıdır," dedi Svar dişlerimi gıcırdatmama neden olan gülünç derecede yardımcı bir tonda. "Ne de olsa biz silahız kraliçem. Üremek için sevişmeyiz. Zapt etmek için sevişiriz."

Dörr, "Boyun eğdirme olmayacak," diye uyardı. "Dikenlerin şiddetini kontrol edebilir."

Sakatlamak yok demiştin: Myrk omzumdaki tutuşunu sıkılaştırarak bağımıza karşılık verdi. *:Bana asla boyun eğdiremeyeceğimi söylemedin.:*

Onu uyarmayı düşündüm ama o da beni uyarmamıştı. Bu düşünceyle omurgam kasıldı ve doruk noktası içimi parçaladı. Altında kıvrandım ve titredim, amımın her sıkılığı acı veren bir zevkle dikenlere sürtünüyordu. Dişleri boğazımın derinliklerine battı ve kanımın kokusu kendi dişlerimin düşmesine neden oldu.

Ağzıma alabilmek için ağırlığıyla mücadele ederek ona doğru döndüm. Ama istediğim sadece onun kanı değildi. Isırmak istiyordum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ağzımdaki etin ve etin baskısını, dişlerimin ona battığını hissetmek istedim. Ona nüfuz etmeyi. Onun benim içimde olduğu gibi ben de onun içinde olmak istiyordum.

Dişlerimi boğazına geçirdim. Omuzuna. Tekrar. Etli pazuları. Ön kolunu bile. Üzerime kan damlatan çiğ, sivri ısırıklar. Onun özüyle karışan siyah kan, doruk noktamı daha da yükselten baş döndürücü bir iksire dönüşüyordu. Daha fazla kan. Tırnaklarımla derisini delmek için nafile bir çabayla sırtını tırmaladım.

Sırtı eğildi ve her iki kanadı da serbest kalarak havaya doğru yükseldi. Deri, ahşap tavana çarparak hışırdadı, kanatları küçük odayı doldurdu. Dizlerinin üzerinde geriye çekildi, başı arkada, boynu gergin, ağzı açıktı. Ama hiç ses çıkarmadı. Daha doğrusu çılgılığı kulaklarımın duyamayacağı kadar derindi. Her şey sarsıldı. Yatak, duvarlar, yer, sanki tüm kabini başımıza yıkıyormuşuz gibi.

Güneş yangınları kütük kulübemi yok edememişti ama ahşaplar sanki kasırga rüzgârları ağır kirişleri dal gibi kırarmış gibi gıcırdayıyordu.

Kalçalarımı kavradı, beni sıkıca çekti. Dalgalandıran bedeninden bir dalga daha yükseldi ve bu kez bana çarptı. Karanlık bir dalga içimdeki her yarığı sular altında bırakarak beni karanlıkla doldurdu. Sonsuz gece. Asla ölmeyecek bir kâbus, durdurulamaz bir yaratık. Aramızdaki her şeyi ve her şeyi öldürüyordu.

Benim. O tamamen benimdi.

Dalgalanma azaldı, aramızda küçük dalgacıklar ileri geri aktı. Benim gücüm. Onun karanlığı.

Mürekkepli, dipsiz bir nehirde birbirine karışıyor.

Sarsılarak yana devrildi, düşerken kanatları garip bir şekilde çırpınıyordu. Svar suratına yediği tokatlara rağmen onu yakaladı ve yatağın ayak ucuna yatırmasına yardım etti. "Bunu sana söylediğim için üzgünüm dostum ama kesinlikle önce o seni bastırdı."

Dörr üzerime eğildi ve başımı büyük avuçlarının arasına aldı. "İyi misiniz kraliçem?" Hâlâ sessiz nehirde yüzerken, uykuya dalmamaya çalışarak ona yorgunca gülümsedim.

Myrk uzun bir inilti çıkardı ve onu görebilmek için başımı çevirmemi sağladı. Kanatları hâlâ gelişigüzel savrulmuştu, sanki onları düzgünce katlayacak enerjiyi toplayamamış gibiydi. Başını kaldırmamasına rağmen gözleri parlıyordu. "Tamamen yanılmışım kraliçem."

Svar omzuna vurarak ondan alçak bir tıslama çıkardı. Dörr'ün yüzünü göremiyordum ama bağı aniden obsidyen bir bıçak gibi parıldadı.

"Oh?" Kelimelerim bulanıklaşarak sordum. "Nasıl yani?"

"Bu gece erken saatlerde kendi kendime, diğer her şey gibi anlamsız hale gelene kadar sevişmenin pek çok yolu olduğunu söyledim." Başını kaldırdı, uzun kıvrımlı dili baldırımını okşamak için dışarı çıktı. "Ama yanılmışım. Henüz kraliçem tarafından bastırılmamıştım."

Dörr beni daha da yaklaştırarak geniş göğsüne yasladı. "Binlerce yaşındaki kara alfar bile yanıldığını kabul edebilir."

Nefesim usulca çekildi, gözlerim ağırlaştı. Kardeşimin aksine. İçimde biriken sularda hüznü bir nabız dalgalandı ama onun kaderi benim elimde değildi.

Elimi Dörr'ün boynuna doladım. "Sana ne zaman boyun eğdireceğim?"

Keskin pençelerinden birini ölümcül bir okşayışla yanağında gezdirdi. "Ne zaman isterseniz, kraliçem."

HELAYNA

A Verandaya çıktığımda Clara'nın Eivind'e patronluk tasladığını ve çantalarımızı bekleyen tekneye yüklettiğini duyabiliyordum.

Çok fazla bavulumuz olduğundan değil, tam tersi. Ona Kanım için istediğim kıyafetlerin bir listesini vermiş olmama rağmen, en azından yolculuk için. Eivind'in artık kullanılmayan şortlarını giymeye devam edemezlerdi ve biz seyahat ederken ayakkabı ya da gömlek giyemezlerdi.

Yine de İzlanda'ya nasıl gideceğimizden tam olarak emin değildim. Tüm detayları consiliarius'uma bırakmıştım, sonunda modern dünyada nasıl gezinileceğini bilen birinin yardımına sahip olduğum için rahatlamıştım.

Üç Blood'ım da sade kot pantolonlar ve tişörtler giymişlerdi, ancak hepsinin dikişleri patlamaya hazır bir şekilde gerilmişti. Belli ki Clara bile onlara hangi bedenleri alacağımızı tahmin etmekte zorlanmıştı. Eve varır varmaz bir terzi bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

Yutkundum, midemde gergin kelekler uçuşuyordu. Kafamda canlandıramasam da eve gideceğim için heyecanlıydim. Clara, Vík í Mýrdal'ın dışındaki Ironheart yuvasına gittiğime dair beni temin etti, her ne kadar orayı hiç hatırlamıyor olsam da. Cesetlerin buzlu kıyısı gibi görünmediği sürece...

Ürpererek bu hayali bir kenara ittim. Ölümün gücünün ileride ne anlama geleceğini düşünmek istemiyordum. Suyu ve ağaçlara yakınlık duymayı severdim. Yggdrasil'e elimden geldiğince bakmak benim için yeterli olurdu. Çürüyen cesetleri es geçebilirdim, çok teşekkür ederim.

İçimi çektim ve Hel'e hızlıca zihinsel bir özür gönderdim. Onun hediyeleri için minnettardım. Mirasımla gurur duyuyordum. Zamanla ölümle nasıl başa çıkacağımı ve bunun ne anlama geldiğini de öğrenecektim.

"Hazır mısın?" Clara aradı.

Kulübenin yanmış bahçesinde yürürken Dörr'ün elini tuttum. Kararmış kütükler ve bükülmüş erimiş metal yığınları sahili kaplamıştı. Kan çemberinin kenarında duraksayarak, ayrılmadan önce yapmam gereken bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Bir gün geri dönebilirdim ama burayı da özlemeyecektim. Amacına hizmet etmişti.

"Çemberi olduğu gibi bırakmak güvenli mi? Yoksa ayrılmadan önce daha fazla kan eklemem gerekir mi?"

Clara, "Bildiğim kadarıyla iyi olmalı, ama tabii ki bir kraliçe değilim," diye cevap verdi. "Tutmak için yeterince güçlü hissediyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve iç gözümün kulübeyi çevreleyen parıldayan büyü perdesini görmesine izin verdim. Güneş ateşlerinden aldığı onca darbeye rağmen kan çemberi hâlâ yerinde duruyordu. Güneş köpeklerinin geçtiği yerde de herhangi bir hasar hissedemiyordum. "Görünüşe göre..." Bir şey dikkatimi çekti, dikkatimi dağıttı. Güneyde bir bulanıklık, beyazımsı mavi ve soğuk. Hızla geliyordu. "...

iyi."

"Brrr." Clara kollarını ovuşturdu ve paltosunun fermuarını çekti. "Sanki soğuk bir hava dalgası bize doğru geliyor. Sanırım tanrıçanın bizi İzlanda'nın sıcaklıklarına hazırlama yöntemi bu."

Hava sıcaklığı kesinlikle düşmüştü ve havadaki karın tadını alabiliyordum. Gözlerimi açtım ve garip noktayı hissettiğim yere doğru döndüm. "Bir şey geliyor."

Kanım anında etrafımı sardı, Dörr de arkamdaydı. Svar bana doğru geri çekilerek beni yuvanın derinliklerine itti.

Myrk otomatik olarak benim tarafıma geçti ve gelen şeyle benim arama girdi. "Tanrıçanın lanetlediği güneş," diye hırladı nefesinin altından. "Yine bu insan formuna hapsolmuşsun, düşmanını paramparça edemiyorsun."

Eivind çömeldi, göğsünden vahşi bir hırıltı yükseliyordu. Clara'nın bir eli ceketinin altındaydı, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

"Bu bir düşman değil. Sanırım..." Gözlerimi tekrar kapattım ve içimde akan güç kaynağına dokundum. "O Kan," diye fısıldadım, gözlerimi açarak. "Benim Kanım."

Gölün uzak tarafında, ağaçların üzerini kalın beyaz bir sis örtmüştü. Kar yağmaya başladı, kocaman, ıslak taneler hızla kararmış zemini kapladı. Sudaki çatlaklar ve patlamalar gölün aniden donduğunu gösteriyordu. Rüzgâr uğuldayarak yaklaşıyor, fırtınayı bana getiriyordu.

Kar ve rüzgârın arasında, iki ayağı üzerinde yürüyen uzun, iri bir şekil görebiliyordum. Bir hayvan değil, sadece bir adam. Üç karanlık alfarımla tanışana kadar çok büyük bir adam olduğunu söyleyebilirdim. Donmuş gölün üzerinde tereddüt etmeden yürüdü ve doğruca bana yöneldi.

Yaklaştıkça yüz hatlarını daha iyi görebiliyordum. Uzun karamel-sarı saçları, başının iki yanında sıkıca örülmüştü, ancak arka kısımları rüzgârda omuzlarının üzerinden akıp gidiyordu. Sakalı vardı. Buzlu elmas parçacıkları olan fırtına grisi gözler. Fırtınaya ve soğuğa rağmen pahalı görünümlü bir takım elbise giymişti.

Kar fırtınasından çıkan iri yarı bir adam elbette kürk giyer ve köpek kızağı kullanırdı. Mükemmel gri çizgili bir takım elbise değil.

Donmuş buzdan çıktı ve sanki başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi görmemiş gibi doğruca bana doğru yürüdü.

"Boğazını parçalamadan önce orada dur," diye hırladı Eivind.

Adam ona bakmadı ya da adımlarını durdurmadı. "İstersen deneyebilirsin." Hırlayan Eivind kurduna dönüşmeye başladı.

"Dur," diye bağırdım ona. "Kurdunu uzak tut!"

Emrimin onu durdurmak için yeterli olup olmadığından emin değildim. O benim kanımdan değildi. Benden hiç emir almamıştı. Kollarında kürkler filizlendi, gözleri yırtıcılığın ışıltısıyla parlıyordu ama sağ omzu acıyla kamburlaşarak inledi. Arkasını dönerek kurdun vücudunun yüzeyinin altına geri batmasına izin verdi.

"O yavru senin alfan değil," dedi adam başını sallayarak.

Ani bir endişeyle boğazım düğümlendi. Hiç kanım olmamıştı. Annemin de kanı yoktu, en azından benim hatırladığım kadarıyla. Yeni Kan genellikle pozisyonları için savaşır mıydı? Kara Alfar ve Aima arasındaki farkları da ekleyince...

"Ben Helayna Ironheart'ım." Çenemi yukarı kaldırdım ve içimdeki pınarı çekerek sözlerime güç kattım. "Kara Dağ'dan Dörr benim alfam. Sen kimsin?"

Güzel kıyafetine rağmen adam kan çemberinin kenarında dizlerinin üzerine çöktü. "Ben Skathi Hanesi'nden Lokken, Majesteleri. Arzu ettiğiniz her şekilde hizmet etmek için yaşıyorum."

Paniklemiş ya da kararsız görünmediğimi umarak Clara'ya baktım. Protokollerden emin değildim. Kara alfarımı almak doğaldı. Beni kurtarmışlardı. Bana olan bağlılıklarından ya da bağlarının doğruluğundan şüphe etmemiştim.

"Skathi Hanesi'nin sarayı Svalbard'da, Majesteleri. Norveç'in hemen kuzeyinde. Skaði soyundan geldikleri için don devleri olarak bilinirler."

"Bu da buz gibi kar fırtınasını açıklıyor," dedim. "Fólkvangr Hanesi ile herhangi bir bağınız var mı?"

Her bir kanıma tek tek baktı ve sonra dikkatini yüzümde topladı. "Hayır, Majesteleri. Svalbard'da genellikle kendi içimize kapanırız. Minneapolis'te bir iklim konferansında konuşma yaptığım için çağrınıza ancak bu kadar çabuk cevap verebildim."

Kanlarımın görünüşünü alışılmadık bulduysa da yorum yapmadı ya da ne olduklarını sormadı. Onun lehine bir nokta. Ama bir konferansta konuşmak? Kulağa çok insani bir şey gibi geliyordu.

"Mirasım göz önüne alındığında-" Sağ elini kaldırdı ve avucundan kar serpildi. "Buz örtüsünü korumak belli ki benim için çok önemli. Gerçi insanları bir büyücünün dans eden köpeğini dinlemeye ikna etmek, onlara hava durumunun ardındaki bilimi göstermekten daha kolay olacaktır."

Clara homurdandı. "Ondan hoşlanıyorum."

Eivind hâlâ omzunu ovuşturarak, "Ben bilmiyorum," diye karşılık verdi. Yeni adama sanki bu yaralanmadan Karmen'in Kanı değil de kendisi sorumluymuş gibi ters ters baktı.

"Kardeşim," dedim kuru bir sesle. "Eivind Ironheart, kurt kral."

"Demir Yürek." Lokken'in gözleri sanki içine kar yağmış gibi parladı. "Ve kurt. O halde Trickster'la ya da en azından onun oğlu Fenrir'le bir bağın var."

"Babası Narve Angroboda." Çok dikkatli bir şekilde, kendi mirasımı açıklamadım. Eivind'in bildiğinden ya da bunun onun için ne anlama geldiğinden emin değildim. Son torbayı atmak için tekneye doğru yürürken hırlayıp kendi kendine mırıldanması bana hâlâ tamamen geçmişteki hatalarına odaklanmış olduğunu gösteriyordu.

"Karanlığı da ekleyin," diye devam etti Lokken, gözleri buz parçalarıyla parlıyordu. "Ayrıca adınız Majesteleri ve hangi soydan geldiğinizi çok iyi biliyorum. Aşağıdaki Tanrıça, beni Kan olarak kabul etmenizi ve bu hayatta ve ötesinde hizmet etmeme izin vermenizi istiyorum."

:Onu ben de seviyorum,: Dörr kafamın içinde fısıldadı. :Buz adamı al, kraliçem. Seni hala sıcak tutacağız.:

Dudaklarım kıvrıldı, eğlence ateşle karıştı. Buz ve karanlığın birbirine nasıl karıştığını görmek çok ilginç olacaktı. Elimi kan çemberine doğru uzattım ve Lokken hemen parmaklarını benimkilere doladı. İrkilerek bakışlarımı onunkilere çevirdim. Bana gösterdiği kara rağmen avucu fokur fokur yanıyordu.

Usulca güldü ve o anda onun benim olduğunu anladım. Gözleri berrak kristaller gibi parlıyordu, cömert gülümsemesi avuçları kadar sıcaktı. Ona yaklaştım, çemberimin içinden geçerken tenim karıncalanıyordu. Dizlerinin üzerindeyken bile başı çeneme kadar geliyordu. "Vík í Mýrdal'a gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanıyoruz. Burada mı resmileştirmek istersin, yoksa bekle-"

Elimi bırakır bırakmaz kravatına uzandı ve düğümü gevşetmek için sarsıldı. Tertemiz gömleğinin düğmelerini açmaya zahmet etmedi ama yakasını yırtıp açtı ve aceleyle yırttığı kumaştan dövmeli rünler ve sembollerle kaplı bronzlaşmış altın rengi teni ortaya çıktı. Onları okumaya çalışmadım, ancak boş zamanlarımda onlara bakmaktan zevk alacaktım. Sonra bakarım. Şu anda tek istediğim onun tadının nasıl olduğunu öğrenmekti.

Boğazı eli kadar sıcaktı, sanki vücudu en soğuk kar fırtınasına karşı bir fırın gibiydi. Kara rağmen, ateşte yanan çam dalları gibi kokuyordu. Kürke ve yüne sarınmış, üzerine taze bir kar tabakası serpilmişti. Kuzey ışıklarının gökyüzünde parladığı berrak, mükemmel bir kış gecesinde.

Kanı ağızıma doldu, hislerimi derinleştirdi. Soğuk o kadar sıcaktı ki yakıyordu. Kaynağın kenarları buzla kaplanmış, derin, sessiz nehir sulu kar ve mavi-beyaz parçalarla kalınlaşmış. Sert, evet, ama aynı zamanda yumuşak

ve kabarık, baharın sıcaklığı yeşili yeniden hayata döndürene kadar ölü bir kış toprağını kar yastığıyla saran bozulmamış bir battaniye.

Hayatın döngüsü. Tekrar. Hayat gelişebilsin diye ölüm.

Bileğimi ağzına doğru kaldırdım. Sanki ona kanımı bu kadar çabuk vermeme şaşırmış gibi keskin bir nefes aldı. Diğer kraliçelerin Kanlarını nasıl idare ettiklerini bilmiyordum ama beni besledikleri sıklıkta onları da beslemek niyetindeydim. Tabii ki istediklerini varsayarak.

Myrk tiksintiyle iç geçirdi. "Sanki herhangi bir Kan, kraliçesinin tadına bakabilmek için en ufak bir umutla hemen bir damarı yırtmazmış gibi."

Hâlâ besleniyor olsam da ağzımı Lokken'in boğazından ayırmadım; o ayağa kalkmış, bileğim ağzına kilitlenmiş, diğer koluyla kalçalarımı kavrayarak beni kollarına alıp tekneye doğru yürürken bile. Omzunun üzerinden Eivind'i bir anlığına gördüm.

Stricken. Üç karanlık alfar bizi takip ederken Kanlarımın arkasına bakıyordum.

Herhangi bir Kan, kraliçesi için ilk fırsatta hemen bir damar açardı. Tıpkı Lokken'in bana kanını vermek için hevesle gömleğini yırtması gibi. Tehlikede bile değildim.

Eivind'in çekip gittiği zamanki Karmen gibi değildi.

Belki de sonunda gerçeği anlamaya başlamıştı.

Hiçbir Kan, hiçbir gerçek Kan, kraliçesini korumasız bırakamazdı. Asla.

Ya da Blood değildi.

HELAYNA

A Küçük tekne. Clara'nın SUV dediği bir araç. Başka bir tekne, bu sefer daha büyüktü, ancak kaptan ve mürettebat dışında tek yolcuları bizdik.

Denizde ne kadar kaldığımızdan emin değildim ama zaman akıp gidiyordu. Daracık kamarada en yeni Kanımı almak şöyle dursun, ne yazık ki hiçbir Kanıma boyun eğdirmeye bile çalışmadım.

Çoğunlukla uyudum ve yemek yedim. Hepimiz krallar gibi yedik, mükemmel bir aşçı günün her saati yemek pişiriyor gibiydi. Kara alfarım yengeç bacağından meyveye kadar her şeyi yedi, önlerine koyduğu her yemeğin tadını çıkardı. Parlak siyah derileri yeniden inşa edilen güçlerini doğruluyordu ama hepsine kan vermeyi de ihmal etmedim.

Yeni evime tam güçle varacaktık, her ihtimale karşı kendimizi yeni bir tehditten korumamız gerekebilirdi.

"Alacakaranlıkta limana yanaşacağız Majesteleri, yaklaşık otuz dakika daha." Clara baş tarafta bana katıldı. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

Okyanusa bakmak hoşuma gidiyordu. Denizin kokusunu seviyordum. Yüzüme vuran temiz hava, saçlarımı yanaklarıma savuruyordu. Kıyıya yaklaştıkça kuşların çığlıklarını. Gökyüzü karardı, kadife gökyüzünde çok sayıda yıldız belirdi. Kayalık uçurumlar, buz gibi mavi-yeşil sulardan oluşan bir koyu koruyordu. Karanlık kuleler, yüzeyin hemen altında uyuyan büyük bir deniz yaratığının boynuzları gibi sudan çıkıyordu.

Çok güzel. Ama tanıdık değil. "Buraya daha önce geldiğime emin misin?"

Yüz hatlarını düzeltmeden önce yüzünde üzüntü ifadesi belirdi. "Siz Fólkvangr Hanesi'ne geldikten sonra burayı birkaç kez ziyaret ettik. Yuvayı korumaya yardım edecek kendi kanınız olmadan, burada asla kalıcı olarak yaşamadık. Burası çok farklı bir manzara. Bir şeyin hafızanı tetikleyeceğini umuyordum."

"Bu küstahça bir soruysa beni bağışlayın." Lokken, Clara'nın yanındaki parmaklığa yaslandı. "Ama neden daha önce Kan almadınız? Anladığım kadarıyla diğer Kanlarınız bile bu dünyaya yeni gelmiş."

Şimdiye kadar hepsi birbirine tahammül etmişti. Bu kadar küçük bir yerde, zamanımızın çoğunu birlikte geçirmek zorunda kalıyorduk, bu da çabuk sinirlenmemize neden oluyordu. Özellikle de Myrk. Ama Lokken'e Eivind'in yanında davrandığından daha iyi tahammül ettiği kesindi.

Ama birlikte yaşamak... Aynı yatağı paylaşmak... Farklı bir hikaye olabilir.

"Gerçekten bilmiyorum," dedim sonunda omuz silkerek. "Hafızamın çoğunu kaybettim. Bazen hafızam tetikleniyor, bu yüzden zamanla daha fazlasını hatırlayacağımı umuyorum."

Bayat çay kutusunu paketlediğimde Clara bana tuhaf tuhaf bakmıştı ama bu bana yardımcı olmuştu

her şeyden daha çok hatırlıyorum. O zamandan beri her gün bir fincan içmeme rağmen aklımda başka bir şey canlanmadı.

Başka bir SUV bizi dolambaçlı bir toprak yoldan kayalıkların tepesine çıkarmak için bekliyordu. İyi asfaltlanmış bir yolda birkaç dakika gittikten sonra, dar ve bitki örtüsüyle kaplı başka bir toprak yola saptık. "İzlanda'da bu kadar yeşil olacağını tahmin etmemiştim."

Lokken yüzünü buruşturdu. "İzlanda, volkanları sayesinde şaşırtıcı derecede sıcak, ancak adaya adını veren birkaç önemli buzul var. Her yıl daha fazla buzul kaybediyoruz."

Dizini sıkabilmek için Dörr'e doğru uzandım. "Artık burada olduğuna göre, belki o buzun daha fazla kalmasına yardımcı olabiliriz."

"Sensiz ben bir hiçim kraliçem." Elini benimkinin üzerine kapattı, başparmağı elimin arkasında nazik bir daire çizdi. "Senin gücün dengeyi yeniden kurmanın anahtarı olacak."

"Ateşin ve buzun ülkesi," dedi Clara, sesi yumuşaktı. "Buzumuz ve karanlığımız var ama ateşimiz yok."

Lokken bana göz kırparak, "Oh, sanırım bolca ateşimiz olacak," dedi.

Yanaklarım kızardı, bu da Myrk'ün kahkahalarla gülmesine ve kalçalarını tokatlamasına neden oldu. "Sırada buz devi zapt edilmek için yalvaracak."

Lokken elimi dudaklarına götürdü. "Kesinlikle. Beni bastırın kraliçem. Size yalvarıyorum."

Neyse ki ben alevler içinde kalmadan önce oraya varmıştık. SUV park etti ve insan sürücü inip kapıları açmaya başladı. Ne olduğumuzu bilip bilmediğinden emin değildim ama Clara'nın kararına güveniyordum. Yine de yakın zamanda dış göstermeyeceğim ya da kan içmeyeceğim kesindi.

Myrk hayal kırıklığıyla iç çekti.

Dörr yüksek araçtan inmeme yardım etti. Elini elimde tuttum ve Lokken'le kollarımı birleştirerek etrafıma bakındım. Aşağıda okyanusun uzandığı bir uçurumun üzerindeydik. Gittikçe koyulaşan karanlıkta pek bir şey görmek zordu ama aşağıda bir sahil şeridi olduğunu düşündüm. Umarım turistlerle dolup taşmamıştır.

Büyük gri bir taş ev uçurumun kenarında sallanıyor gibiydi, kısmen büyük siyah kayalardan oluşan bir yığının içine inşa edilmişti. Tüm bu pencereler sayesinde evin arka tarafındaki herhangi bir odadan okyanusu görebiliyordum ve ön taraftan da uzaktaki bir buzulun beyaz yamacını görebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Clara ellerini ovuşturarak sordu. "Tatmin edici mi, Majesteleri?" "Çok güzel. Burada bir kan çemberi var mı? Ben hissetmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Arazi yüzyıllar önce satın alındı ama annen burada asla bir yuva kuramadı. Orijinal evin çim bir çatısı vardı ve yıllar önce yıkılması gerekti. Bir kumar oynadım ve geçen yıl yepyeni bir ev inşa ettim. Nesillerdir Demir Yürek Evi'ne hizmet eden bakıcılardan başka kimse yaşamadı. Eğer bu ev hoşunuza gitmezse, annenizin Reykjavik'teki orijinal yuvasını deneyebiliriz."

Ses tonundan satır aralarını okudum. Annem Reykjavik'e hiç geri dönmemiş, bunun yerine Minnesota'nın vahşi doğasına taşınmayı tercih etmişti. İçimde beni o eski yuvada doğurmuş olabileceğine dair bir his vardı.

Bu süreçte ailemizin birincil mahkemesini terk etti ve bir daha geri dönmedi. Clara beni doğurduktan sonra hiç iyi olmadığını söylemişti. Orada başına korkunç bir şey gelmiş olmalı ve bir daha ne kalabilmiş ne de geri dönebilmiş.

"Bir ara ziyaret etmek isterdim ama onun yerine buraya geldiğimiz için memnunum."

Eve doğru yürürken ayaklarımızın altında çakıllar çıtırdıyordu. Svar ve Myrk önden koşarak herhangi bir tehlikeye karşı tarama yaptılar. Lokken de bizi takip etti, gerekirse araca kadar geri çekilmemizi korudu.

Uzakta.

Duvarları gri arduvaz kaplıydı. Normal eğimli bir çatı yerine evin modern, temiz hatları ve neredeyse düz bir çatısı vardı. Ahşap süslemeler genel görünüme sıcaklık katıyordu ama bu ev kesinlikle yeni, şık ve moderndi. Göldeki rustik, rahat kulübeden dünyalar kadar farklı.

Bana uygun muydu? Burada yaşamak istiyor muydum? Emin değildim. Okyanusa bakmak için geri döndüğümde, tanrıçanın burada olmamı istediğine dair bir kıvılcım ya da dürtme hissetmeye çalışarak içten içe dinledim.

Tiz bir viyaklama sesi başımı çevirip kaynağını aramama neden oldu. Uçurumun kenarındaki çalılar arasında bir şey hışırdıyordu. Dörr hemen yaklaştı, eli sırtımın alt kısmına uzandı. Sıkıştırıcı kıyafetlerinden kurtulan Myrk, karanlık alfarına dönüştü, kolları ölümcül kılıçlar oluşturdu.

Lokken usulca ısıklık çaldı: *:Gerçekten harika, kraliçem. İlk kanını iyi seçmişsin...:*

Küçük beyaz bir şekil çalıların arasından fırladı. Myrk kılıç kollarını savurarak üzerine atladı ama yaratık yüzüne doğru sıçrayarak onu şaşırttı. Etrafindan kaçarken, onu yakalamak için etrafından dolaşmaya çalıştı ama küçük yaratık bana doğru koştu.

Dörr'ün büyük eli tüy yumağını yakaladı ama ezmedi. Onun yerine, tüylerinden tutarak önümde tuttu.

Siyah uçlu kulaklar ve kabarık kuyruk. Zeki siyah gözler. Tekrar havladı ve ben gözyaşlarına boğuldum. "Björg!" Onu tutup kendime çektim ve yüzümü tatlı tüylerine gömdüm. "Ama nasıl? O öldü. O kadar net hatırlıyorum ki, her ne kadar o anıyı unutmayı diğerlerine tercih etsem de."

Dörr beni göğsüne yasladı, çenesini başımın üstüne koydu. "Sonsuza dek seninle yaşamayı diledin ve tanrıçan yalvarışını duydu. Şimdi seni eve getirdim mi kraliçem?"

Ona yaslandım, kutup tilkim boynuma kıvrılmıştı. "Evet. Ben geldim."

YAZARIN NOTU

Onların Vampir Kraliçesi'nde yeniyseniz Shara'nın hikâyesini *Kraliçe Şövalyeleri Alır*'dan, Karmen'in hikâyesini ise *Kraliçe Güneş Ateşlerini Alır*'dan okuyabilirsiniz.

Karmen ve Helayna'nın hikâyeleri birbirine çok sıkı bağlı olduğu için üçüncü ve son kitaplarını aynı anda yazmayı planlıyorum. Shara sabırsızlıkla bu kraliçelerin Üçlü'deki yerlerini almalarını bekliyor. Kendinizi hazırlayın dostlarım. Tanrıça izin verirse, Kraliçe Şövalyeleri Alır'ın beşinci yıl dönümü olan 17 Ekim 2022'de geri dönmeyi planlıyor. Shara'nın dönüşüyle iç içe geçmiş bir şekilde, *Prenses Takes Akademisi*'ne de geri döneceğim, ancak henüz sıra ve zamanlamadan emin değilim.

Damak temizleyici olarak, bu sonbaharda Sharan Daire'nin *Four Men & A Baby*'sine kısa bir geçiş yapacağım ve ardından gelecek yıl Aziz Patrick Günü'nde Leprikonlu İrlanda hazinelerine geçeceğim. Shelby'nin benimle işi henüz bitmedi. *Blizzard Bound* bir süre ertelenecek, çünkü başka bir şeyle uğraşmadan önce vampir kraliçelerimize geri dönmeyi ve onların üçlemelerini bitirmeyi tercih ediyorum.

Gerçi ilham perim (Gregar) ne zaman ne isterse onu yapan kurnaz bir piç.

Suikastçılardan bahsetmişken, eski bir seri olan *A Killer Need*'i de yakında yeni bir görünümle tekrar yayınlayacağım. *One Cut Deeper* ve *Two Cuts Darker*'in bu yıl içinde geri dönmesini bekleyin. Artık bu hikayelerin haklarını geri aldığıma göre, *Three Cuts Deader*'ı da ele alacağım, ancak muhtemelen 2022'ye kadar değil.

Çok yaşa Isador Evi!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.